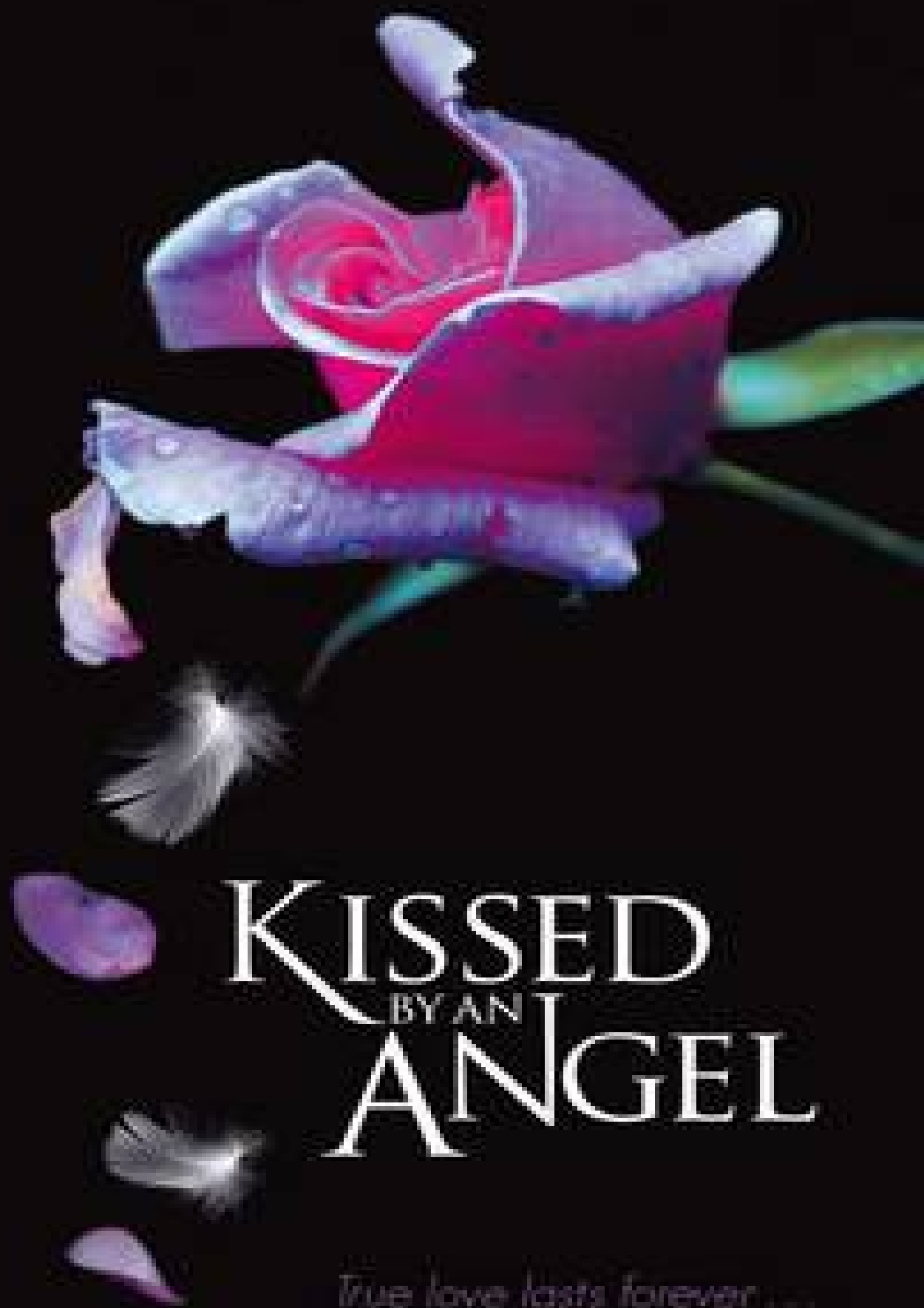

Elizabeth Chandler

KISSED BY AN ANGEL

True love lasts forever...

Elizabeth Chandler

KISSED
BY AN
ANGEL

True love lasts forever...

NỤ HÔN THIÊN THẦN

ELIZABETH CHANDLER

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[CHAPTER 1](#)
[CHAPTER 2.](#)
[CHAPTER 3](#)
[CHAPTER 4](#)
[CHAPTER 5](#)
[CHAPTER 6](#)
[CHAPTER 7](#)
[CHAPTER 8](#)
[CHAPTER 9](#)
[CHAPTER 10.](#)
[CHAPTER 11](#)
[CHAPTER 12](#)
[CHAPTER 13](#)
[CHAPTER 14](#)
[CHAPTER 15](#)
[CHAPTER 16](#)

Truyện gồm bốn phần :

- 1. Kissed by an Angel*
- 2. The Power of love*
- 3. Soulmates*
- 4. Evercrossed*

Và... vẫn còn đang viết tiếp. Hy vọng rằng khi Sẻ vừa kết thúc phần bốn thì EC cũng ra mắt các quyển kế tiếp.

Truyện kể về một mối tình đầu dễ thương đã vượt qua được ngăn cách đáng sợ nhất trên đời tưởng chừng như không bao giờ và không ai có thể vượt qua được : Cái chết.

Qua giọng văn của Elizabeth Chandler, tình yêu của tuổi mới lớn dù trong sáng hồn nhiên cũng vẫn mãnh liệt và sâu sắc tưởng như không gì có thể chia cắt; cũng đau khổ khôn nguôi tưởng như không gì có thể xoa dịu; xen lẫn vào đó vẫn là nỗi băn khoăn muôn thuở của lứa tuổi định hình nhân cách về niềm tin và tình yêu, đón nhận những bài học đầu đời đẹp đẽ cũng như đau xót, để biết nhìn sâu vào những góc khuất được che dấu của con người chứ không phải vẻ ngoài xinh đẹp và ân cần giả tạo của họ.

Thân tặng các bạn yêu đọc sách thêm một thử thách mới của Sẻ qua một tác phẩm của nhà văn được yêu thích. Mong rằng Sẻ chuyển tải được gần đầy đủ văn tài của bà. Nếu có đoạn nào tệ quá, pm đến sesenau07 để Sẻ sửa nhé.

Mong các bạn có được một ít thời gian vui thích. Trân trọng.

MỤC LỤC

CHAPTER 1.	2
CHAPTER 2.	11
CHAPTER 3.	22
CHAPTER 4.	27
CHAPTER 5.	34
CHAPTER 6.	38
CHAPTER 7.	46
CHAPTER 8.	57
CHAPTER 9.	62
CHAPTER 10.	70
CHAPTER 11.	79
CHAPTER 12.	84
CHAPTER 13.	89
CHAPTER 14.	95
CHAPTER 15.	104
CHAPTER 16.	119

CHAPTER 1

“Em chưa bao giờ biết chuyện tình trên ghế sau xe có thể như thế nào,” Ivy nói, ngả người trên ghế sau, cười với Tristan. Sau đó cô nhìn lướt qua anh vào đồng hồ tạp nhạp trên sàn xe. “Có lẽ anh nên kéo chiếc cà-vạt của anh khỏi cái ly Burger King [[1]] cũ đó.”

Tristan vói tay xuống và nhăn mặt. Anh quăng thứ đang nhỏ giọt đỏ vào phía trước xe, rồi ngồi trở lại bên cạnh Ivy.

“Ow!” Mùi hương hoa bị nghiền nát tràn ngập không gian.

Ivy cười thành tiếng.

“Có gì vui đâu nào ?” Tristan hỏi, kéo những đóa hồng dập nát khỏi chỗ ngồi, nhưng anh cũng đang cười.

“Điều gì xảy ra nếu như có ai nhìn thấy huy hiệu Tu Sĩ của cha anh trên tấm cản xe?”

Tristan ném những bông hoa vào ghế trước và kéo cô dựa vào anh trở lại. Anh lần theo sợi dây lụa của chiếc váy, hôn nhẹ lên bờ vai cô. “Anh sẽ nói với họ anh đang ở cùng một thiên thần.”

“Oh, Tình thế hay làm sao !”

“Ivy, anh yêu em,” Tristan nói, gương mặt anh đột nhiên nghiêm nghị. Cô nhìn đáp lại anh, rồi cắn môi.

“Đối với anh, đây không phải là một trò chơi. Anh yêu em, Ivy Lyons, và một ngày nào đó em sẽ tin anh.”

Cô quàng tay quanh anh và ôm anh thật chặt. “Yêu anh, Tristan Carruthers,” Cô thì thào vào cổ anh. Ivy đã tin anh, và cô tin tưởng anh trong khi cô không tin tưởng ai khác. Một ngày nào đó, cô sẽ đủ can đảm để nói lên điều đó, rõ ràng từng từ. *Em yêu anh, Tristan.* Cô sẽ hét lớn

ra ngoài cửa sổ. Cô sẽ giăng một băng rôn ngang qua hồ bơi của trường.

Mất ít phút để sắp xếp lại bản thân, Ivy bắt đầu cười vang lần nữa. Tristan mỉm cười và quan sát cô cố gắng kèm giữ những lọn tóc vàng xo tung trong gió – một nỗ lực vô ích. Sau đó anh khởi động xe, thúc nó vượt qua vệt bánh xe và những viên đá để đi vào con đường hẹp.

“Nhìn dòng sông lần cuối đi.” Anh nói, khi con đường lượn thành một khúc quanh gắt rời xa dòng sông. Mặt trời tháng Sáu, đang chìm xuống sau rặng đồi phía Tây của vùng đông quê Connecticut, chiếu sáng trên đỉnh những ngọn cây, trải trên đó những ánh vàng rực rỡ. Con đường đầy gió trượt xuống, đi vào một đường hầm của những cây thích, cây dương, và những cây sồi già. Ivy cảm thấy như thể cô đang lướt đi bên dưới những con sóng cùng Tristan, mặt trời hoàng hôn chiếu lấp lánh phía trên, cả hai người bọn họ đi bên nhau xuyên qua một khe hở thăm thẳm của màu xanh lơ, màu tím và màu xanh lục sẫm. Tristan bật đèn xe.

“Anh không thật sự phải vội đâu.” Ivy nói. “Em không còn thấy đói nữa.”

“Anh đã phá hủy sự ngon miệng của em sao?”

Cô lắc đầu. “Em cho rằng em đã được lấp đầy bằng hạnh phúc,” Cô nói dịu dàng.

Chiếc xe trườn nhanh vào một khúc quanh gấp.

“Em đã nói, chúng ta không vội mà.”

“Thật là quá,” Tristan lẩm bẩm. “Anh tự hỏi điều gì...” Anh liếc xuống dưới chân. “Cái này không có cảm giác...”

“Chậm lại, được không? Có quan trọng gì đâu nếu chúng ta trễ một chút... Ôi!” Cô chỉ thẳng phía trước mặt.

“Tristan!”

Thứ gì đó nhảy qua những bụi rậm và đi vào lòng đường. Cô không nhìn ra đó là gì, chỉ là một chuyển động đu đưa trong bóng tối sâu thẳm. Rồi con nai ngừng lại. Nó quay đầu, đôi mắt bị ánh đèn xe sáng chói thu hút.

“Tristan!”

Họ đang lao thẳng đến đôi mắt sáng ngời đó.

“Tristan, anh không thấy nó sao?”

Vẫn lao tới.

“Ivy, thứ gì đó...”

“Một con nai!” Cô giải thích.

Đôi mắt của con thú bùng cháy. Rồi ánh sáng đến từ phía sau nó, một ánh sáng bùng lên quanh hình thể tối sẫm của con thú. Một chiếc xe hơi đang đến từ hướng đối diện. Cây cối vây quanh họ. Không có chỗ nào để lách sang trái hay sang phải.

“Dừng lại!” Cô la lên.

“Anh...”

“Dừng lại! Tại sao anh không dừng lại đi.” Cô nài nỉ. “Tristan! Dừng lại đi!”

Kính chắn gió vỡ tung.

Trong những ngày sau đó, tất cả những gì Ivy có thể nhớ là một dòng thác thủy tinh vỡ.

Với âm thanh của phát súng, Ivy giật nảy người. Cô ghét hồ bơi, đặc biệt là hồ bơi trong nhà. Cho dù cô và bạn cô đang đứng cách mép hồ mười feet, cô cảm thấy như thể cô đang bơi. Không gian dường như tối lại, một màn sương mù nhớp nháp, xanh xanh, nặng nề với mùi chlorine [\[\[2\]\]](#). Mọi thứ vang vọng... tiếng súng, tiếng la của đám đông, âm thanh khuấy động của những tay bơi trong nước. Thoạt đầu, khi Ivy đi vào khu vực hồ bơi có mái vòm, cô đã hít nhanh một hơi thở. Cô đã ao ước mình đang ở bên ngoài trời trong ngày tháng Ba rực rỡ và

đầy gió.

“Nói lại cho tớ đi.” Cô nói. “Anh ấy là người nào?”

Suzanne Goldstein nhìn Beth Van Dyle. Beth nhìn lại Suzanne. Cả hai lắc đầu, thở dài.

“Này, làm sao mà tớ có thể biết được cơ chứ?” Ivy hỏi. “Họ không có tóc, tất cả bọn họ, với những cánh tay cạo nhẵn, những cẳng chân cạo nhẵn, và những bộ ngực cạo nhẵn – Một đội những gã trụi trong mũ cao su và kính bơi. Họ mặc màu sắc của trường chúng ta, nhưng với tất cả những gì tớ biết, họ có thể đến từ một con tàu của người ngoài hành tinh.”

“Nếu đó là người ngoài hành tinh,” Beth nói, bấm lách tách cây viết bi của cô. “Tớ sẽ chuyển đến hành tinh đó.”

Suzanne lấy cây viết bi khỏi tay Beth, và nói với giọng khàn khàn. “Chúa ơi. Tớ yêu những cuộc thi bơi!”

“Nhưng cậu có nhìn những tay bơi lúc họ tiếp nước đâu nào.” Ivy nhận xét.

“Vì bạn ấy bạn ngắm nghía nhóm đang đến gần bục xuất phát.” Beth giải thích.

“Tristan là người ở làn trung tâm,” Suzanne nói. “Tay bơi tốt nhất luôn đua ở làn trung tâm.”

“Anh ấy là cánh chim của chúng ta.” Beth thêm vào. “Tốt nhất trong môn bơi bướm. Thật ra là tốt nhất bang.”

Ivy đã biết điều đó rồi. Những tấm áp phích của đội bơi ở khắp trường : Tristan đang lao lên khỏi mặt nước, vai anh xô tới trước, đôi tay mạnh mẽ của anh vươn lên như những cánh chim.

Những người trong nhiệm vụ quảng bá hiệu ý định của cô khi cô chọn bức hình đó. Cô đã làm rất nhiều bản sao, một điều thật tốt, vì những tấm áp phích của Tristan đã không ngừng biến mất – vào những hộc tủ của các cô gái.

Đôi lần, trong khoảng thời gian những tấm áp phích này khuấy động, Beth và Suzanne bắt đầu cho rằng Tristan thích Ivy. Hai cuộc chạm trán trong một tuần là tất cả những gì cần để thuyết phục Beth, một người viết văn giàu tưởng tượng, người đã đọc cả một thư viện tiểu

thuyết lãng mạn kiểu Harlequin [\[\[3\]\]](#)

“Nhưng, Beth, tớ đi cùng cậu suốt đấy thôi,” Ivy tranh cãi với cô ấy. “Cậu biết tớ thế nào mà.”

“Chúng tớ biết.” Suzanne nói. “Tâm hồn trên những đám mây. Cách mặt đất ba dặm. Khu vực của các Thiên Thần. Nhưng dù vậy, tớ nghĩ Beth có chỗ thuyết phục đấy. Nhớ lại đi, anh ấy đã va vào cậu.”

“Có lẽ anh ấy hơi vụng về khi ra khỏi nước. Giống như một con ếch ấy.” Ivy thêm vào, biết rằng, bất kể ở đâu, chẳng có điều gì là vụng về liên quan đến Tristan Carruthers.

Anh đã được đề cập đến với cô trong tháng Giêng, vào ngày đầu tiên đầy tuyết khi cô đến trường trung học Stonehill. Một đội trưởng đội cổ vũ được chỉ định là người hướng dẫn cho Ivy và đang dẫn cô vượt qua một quán cafeteria đông đúc.

“Chắc là bạn muốn lấy thông tin về các vận động viên.” Đội trưởng cổ vũ nói.

Thật ra, Ivy đang cố đoán xem cái thứ giống như sợi dây màu xanh lục mà ngôi trường mới của cô đang phục vụ cho học sinh của họ là cái gì.

“Tại trường của bạn trong Norwalk [\[\[4\]\]](#), những cô gái chắc chắn là mơ đến những ngôi sao bóng bầu dục. Nhưng những cô gái ở trường Stonehill...”

Mơ về anh ấy, Ivy nghĩ, khi cô dõi theo cái liếc của đội trưởng cổ vũ hướng về Tristan.

“Thật ra, tớ thích một chàng trai có bộ não hơn.” Ivy nói với đầu đỏ xinh đẹp.

“Nhưng anh ấy có một bộ não mà!” Suzanne khẳng định khi Ivy thuật lại cuộc trò chuyện này với cô ấy sau đó vài phút.

Suzanne là cô gái duy nhất Ivy biết ở trường Stonehill, và bằng cách nào đó cô ấy đã tìm thấy Ivy trong đám đông ngày hôm đó.

“Ý tớ là một khối óc không bị ướt sũng nước ấy,” Ivy thêm vào. “Cậu biết là tớ không bao giờ ưa thích đám vận động viên mà. Tớ muốn một người tớ có thể nói chuyện cùng.”

Suzanne thối phù qua môi. “Cậu đã giao tiếp với các Thiên Thần...”

“Đừng bắt đầu điều đó.” Ivy cảnh cáo cô ấy.

“Thiên Thần ư?” Beth hỏi. Cô ấy đang nghe trộm từ bàn bên cạnh. “Cậu nói chuyện với những Thiên Thần sao?”

Suzanne đảo tròn mắt, trái ý vì sự cắt ngang này, rồi quay trở lại Ivy. “Cậu có nghĩ rằng, đâu đó trong bộ sưu tập những thứ có cánh của cậu, ít nhất cậu có được một Thiên Sứ Tình Yêu không?”

“Tớ có mà.”

“Cậu nói với họ những điều gì vậy?” Beth xen vào lần nữa. Cô ấy mở sổ tay. Cây viết chỉ lơ lửng như thể cô ấy sẽ sao chép những gì Ivy nói, từng từ.

Suzanne giả vờ như Beth không có ở đó. “Tốt, nếu cậu có một Thiên sứ Tình yêu, Ivy, bà ấy đang xao lãng nhiệm vụ. Ai đó phải nhắc bà ấy nhớ đến sứ mệnh của mình.”

Ivy nhún vai. Không phải cô không hứng thú với những chàng trai, mà vì ngày của cô đã được lấp đầy – âm nhạc của cô, công việc của cô ở cửa hàng, duy trì điểm trung bình trong học tập, và giúp chăm sóc cậu em trai tám tuổi, Philip. Thật là những tháng cam go đối với Philip, mẹ của họ, và ngay cả với bản thân cô. Cô sẽ không làm được điều đó trọn vẹn mà không có các Thiên Thần.

Sau ngày tháng Giêng đó, Beth đã sẵn lòng Ivy để hỏi về niềm tin của cô với các Thiên Thần và cho cô xem vài truyện ngắn trữ tình của cô ấy. Ivy thích chuyện trò với cô ấy. Beth, người có gương mặt tròn với mái tóc mờ xỉn dài chấm vai và trang phục được xếp hạng từ phẳng phiu đến nhấp nhô, đã sống một cuộc sống nhiều lãng mạn và nồng nhiệt đến khó tin được – trong tâm trí của cô ấy.

Sussan, với bờm tóc đen dài rất ấn tượng, cặp chân mày và đôi gò má thu hút, cũng đeo đuổi và sống với nhiều niềm đam mê – trong phòng học và những hành lang, bỏ lại những

chàng trai của trường Stonehill gần gũi. Beth và Suzanne thực ra chưa từng là bạn bè, nhưng vào cuối tháng Hai, họ đã trở thành đồng minh trong việc ghép đôi Ivy với Tristan.

“Tớ nghe nói anh ấy khá thông minh.” Beth nói trong một bữa ăn trưa khác tại quán Cafeteria.

“Một khối óc toàn vẹn.” Suzanne đồng ý.

“Đứng đầu lớp.”

Ivy nhướn một bên mày.

“Hoặc gần như thế.”

“Bơi là một môn thể thao tinh tế.” Beth tiếp tục. “Nhìn như thể tất cả những gì họ đang làm là bơi qua bơi lại, nhưng một chàng trai như Tristan có một kế hoạch, một chiến lược bơi phức tạp cho mỗi đường đua.”

“Uh-huh.” Ivy nói.

“Tất cả những gì bọn tớ đang nói là cậu nên đến một cuộc thi bơi.” Suzanne nói với cô.

“Và ngồi phía trước.” Beth gợi ý.

“Và để cho tớ chứng diện cho cậu hôm đó.” Suzanne thêm vào. “Cậu biết là tớ có thể lựa chọn quần áo cho cậu tốt hơn mà.”

Ivy lắc đầu, tự hỏi vào lúc đó, và cả những ngày sau này, làm sao các bạn của cô có thể nghĩ rằng một chàng trai như Tristan lại có thể thích cô cơ chứ.

Nhưng khi Tristan đứng phát biểu tại một cuộc họp cấp lớp 11 và nói với mọi người rằng đội tuyển cần họ đến với cuộc thi đấu chung kết khối trung học nhiều như thế nào, suốt thời gian đó anh nhìn thẳng vào cô, có vẻ như cô chỉ có chút ít lựa chọn.

“Giả sử chúng ta bỏ lỡ cuộc thi này,” Suzanne nói. “Điều đó tùy thuộc vào cái đầu của cậu đấy, cô gái.”

Lúc này, vào cuối tháng Ba, Ivy đang quan sát Tristan khởi động chân và tay. Anh có một thân hình tuyệt hảo cho một vận động viên bơi lội. Bờ vai rộng và mạnh mẽ, hông hẹp. Chiếc nón bơi che khuất mái tóc nâu thẳng của anh, mái tóc cô nhớ chúng khá ngắn và khá dày.

“ ‘*Mỗi inch trên người anh ấy rắn chắc với những bắp cơ,*’ ” Beth thở ra. Sau vài cú bấm lách tách trên cây viết mà cô ấy đã lấy lại từ Suzanne, cô đang hí hoáy viết vào sổ tay. “ ‘*...giống như tảng đá lấp lánh. Uốn lượn trong bàn tay của các điêu khắc gia, tan chảy trong những ngón tay của người yêu dấu...*’ ”

Ivy ghé mắt nhìn vào tập giấy của Beth. “Lần này là gì thế?” Cô hỏi, “Thơ hay tiểu thuyết?”

“Điều đó có khác biệt sao?” Bạn cô đáp.

“Các tay bơi chuẩn bị!” Tiếng hô của người khởi xướng, và các đấu thủ trèo lên bục xuất phát.

“Ôi, chao ôi!” Suzanne thì thầm. “Trang phục nhỏ xíu đó không để lại nhiều cho trí tưởng tượng, đúng không? Tớ tự hỏi không biết Gregory sẽ trông như thế nào với chúng.”

Ivy đẩy cô ấy. “Nhỏ giọng của cậu xuống. Anh ấy ở ngay đằng kia thôi.”

“Tớ biết.” Suzanne nói, lùa tay vào mái tóc.

“Dựa vào biểu hiện của cậu...” Beth nghiêng tới trước để nhìn Gregory Baines “ ‘Thân thể dài nhẽng, gầy còm của anh ta, khao khát (*Hungry*) và nóng bỏng (*Hot*)’ Bùm!”

“Cậu luôn dùng những từ bắt đầu bằng chữ H” Suzanne nói.

Beth gật đầu. “Khi cậu lặp lại điệp âm H, nghe như hơi thở mạnh ấy. Khao khát (*Hungry*), sôi nổi (*Heated*), cuồng nhiệt (*Heady*)...”

“Có ai trong hai người bạn tâm đến việc quan sát cuộc đua không vậy?” Ivy cắt ngang.

“Đó là bốn trăm mét lặn, Ivy. Tất cả những gì Tristan làm là bơi tới bơi lui, bơi lùi bơi tới thôi mà.”

“Tớ thấy rồi. Vậy điều gì đã xảy ra cho khối óc toàn vẹn với chiến lược bơi phức tạp trong môn thể thao tinh tế rồi hả?” Ivy hỏi.

Beth lại đang viết. “ ‘...*Bay như một thiên thần, ước chi đôi cánh đắm nước của anh ấy là đôi tay nòng ấu dành cho Ivy...*’ Hôm nay tớ thật sự có cảm hứng.”

“Tớ cũng vậy.” Suzanne nói. Ánh mắt của cô ấy du ngoạn xuống hàng thân thể trong khu vực chuẩn bị, rồi nhảy cách quãng qua khu vực khán đài về Gregory.

Ivy nhìn theo ánh mắt cô ấy, rồi nhanh chóng quay sự chú ý của cô trở về các tay bơi. Trong ba tháng gần đây, Suzanne đã ở trong tình trạng cường nhiệt (*Hot*) – nghĩa là sôi nổi (*Heated*) và khao khát (*Hungry*) ấy mà - đối với Gregory Baines. Ivy ao ước Suzanne sẽ để bản thân cô ấy vương vấn ai đó khác, và làm điều đó sớm, thật sự sớm, trước ngày thứ Bảy đầu tiên của tháng Tư.

“Cô nàng da ngăm nhỏ bé đó là ai vậy?” Suzanne hỏi. “Tớ ghét cái kiểu nhỏ xinh đó. Gregory không có vẻ tương xứng với người nhỏ xinh. Gương mặt nhỏ bé, bàn tay nhỏ bé, đôi chân thanh nhã nhỏ bé.”

“Ngực lớn.” Beth nói, ngược nhìn lên.

“Cô ta là ai? Đã từng thấy cô ta trước đây chưa, Ivy?”

“Suzanne, cậu đã ở trường này lâu hơn nhiều...”

“Cậu thậm chí còn không thèm nhìn.” Suzanne cắt ngang.

“Vì tớ đang quan sát người hùng của chúng ta, như tớ đã được cho là nên làm như thế. ‘Waller’ có nghĩa là gì vậy? Mọi người la lên ‘Waller!’ khi Tristan quay đầu.”

“Đó là biệt danh của anh ấy,” Beth đáp, “vì cách thức anh ấy tấn công vào bức tường. Đầu tiên anh ấy lao đầu mình vào đó, để anh ấy có thể đẩy ra xa thật nhanh.”

“Tớ thấy rồi.” Ivy nói. “Nghe có vẻ giống một khối óc vẹn toàn dành cho tớ, lao đầu mình vào một bức tường bằng bê tông cơ đấy. Những cuộc thi này thường kéo dài bao lâu vậy?”

“Ivy, thôi nào,” Suzanne rên rỉ, kéo cánh tay cô, “Hãy nhìn đi và xem xem liệu cậu có biết cô nàng ngăm đen bé nhỏ đó là ai không?”

“Twinkie”

“Cậu đang bịa à!” Suzanne nói.

“Đó là Twinkie Hammonds,” Ivy khẳng định. “Cô ấy là học sinh cuối cấp trong lớp nhạc của tớ.”

Nhận ra cái nhìn dai dẳng của Suzanne, Twinkie quay người và trao cho cô ấy một ánh mắt căm phẫn. Gregory lưu ý đến biểu hiện đó và liếc qua vai anh ta về phía họ. Ivy thấy một vẻ thích thú trải rộng trên gương mặt anh ta. Gregory Baines có một nụ cười quyến rũ, mái tóc sẫm màu và đôi mắt xám, đôi mắt xám cực kỳ lạnh đậm, Ivy nghĩ. Anh ta cao, nhưng không phải chiều cao khiến anh ta nổi bật trong đám đông. Đó là sự tự tin. Anh ta giống như một diễn viên, một ngôi sao điện ảnh, người của công chúng, tuy vậy, khi buổi trình diễn kết thúc, giữ bản thân tách biệt khỏi những người khác, anh ta tin rằng mình tốt hơn phần còn lại. Nhà Baines là người giàu nhất trong cư dân giàu có của Stonehill, nhưng Ivy biết rằng không phải là tiền của Gregory, mà chính sự lạnh đậm, thái độ cách biệt đã khiến cho Suzanne say mê. Suzanne luôn muốn thứ cô ấy không thể có được.

Ivy nhẹ nhàng quàng tay quanh bạn cô. Cô chỉ một anh chàng lực lưỡng trong đội bơi đang khởi động ở khu vực chuẩn bị, hy vọng làm cô ấy xao lãng. Rồi cô thét lên “Waller!” khi Tristan thực hiện vòng cuối cùng của anh. “Tớ nghĩ tớ đang nhiễm phải điều này mất rồi.” Cô nói, nhưng xem ra ý nghĩ của Suzanne bây giờ đang hướng về Gregory. Lần này, Ivy e rằng Suzanne đã lún quá sâu.

“Anh ấy đang nhìn chúng ta.” Suzanne nói một cách phẫn khích. “Anh ấy đang đi về hướng này.” Ivy cảm thấy bản thân cô đang căng thẳng. “Và con chó Chihuahua theo sau anh ấy.”

Sao thế nhỉ? Ivy băn khoăn - Gregory sẽ nói gì với cô lúc này sau gần ba tháng trời lờ cô đi? Trong tháng Giêng, cô đã nhanh chóng học được rằng, Gregory sẽ không chấp nhận sự hiện diện của cô. Và như thể thông qua một vài thỏa thuận ngầm, cả anh ta và cô đều không công khai rằng cha anh ta sắp kết hôn với mẹ cô. Vài người biết anh ta và Ivy sẽ sinh sống trong cùng một mái nhà kể từ tháng Tư.

“Hi, Ivy!” Twinkie là người đầu tiên lên tiếng. Cô ta chen vào cạnh Ivy, phớt lờ Suzanne và chỉ liếc qua Beth. “Tớ vừa kể với Gregory rằng chúng ta luôn ngồi cạnh nhau trong lớp nhạc.”

Ivy nhìn cô gái trong nỗi ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ thật sự để ý Twinkie ngồi ở đâu.

“Anh ấy nói anh ấy chưa nghe cậu chơi Piano. Tớ đang kể với anh ấy rằng cậu chơi xuất sắc ra sao.”

Ivy mở miệng nhưng không thể nghĩ ra được điều gì để nói. Lần cuối cùng cô chơi một tác phẩm độc đáo trước lớp, Twinkie đã biểu lộ sự đánh giá của cô ta bằng việc giũa móng tay. Rồi Ivy cảm thấy cái nhìn của Gregory trên cô. Khi cô gặp ánh mắt của anh ta, anh ta nháy mắt. Ivy ra hiệu nhanh về hướng bạn bè của cô. “Hai người biết Suzanne Goldstein và Beth Van Dyke chứ?”

“Không nhiều lắm.” Anh ta nói, mỉm cười với mỗi lượt giới thiệu.

Suzanne đỏ bừng. Beth tập trung vào anh ta với vẻ thích thú của một nhà nghiên cứu, tay cô bấm lách tách không ngừng trên chiếc bút bi.

“Đoán thử xem, Ivy? Vào tháng Tư, cậu sẽ không ở xa nhà tớ đâu. Không xa chút nào.” Twinkie nói. “Bây giờ sẽ dễ dàng hơn để học cùng nhau.”

Dễ hơn ư?

“Tớ có thể cho cậu quá giang từ trường. Sẽ là một chuyến đi nhanh hơn đến nhà của cậu.”

Nhanh hơn ư?

“Có lẽ chúng ta có thể ở bên nhau nhiều hơn nữa.”

Nhiều hơn ư?

“Tốt, Ivy.” Suzanne kêu lên, chớp chớp hàng mi dài sẫm màu. “Cậu chưa bao giờ kể với tớ rằng cậu và Twinkie là bạn tốt đến thế. Có lẽ tất cả chúng ta có thể ở bên nhau nhiều hơn. Cậu sẽ thích đến nhà của Twinkie, đúng không, Beth?”

Gregory chỉ vừa vận kèm được nụ cười.

“Chúng ta có thể cùng ngủ qua đêm, Twinkie.”

Twinkie không có vẻ tán thưởng.

“Chúng ta sẽ tán gẫu về những anh chàng và bỏ phiếu xem ai có cuộc hẹn hò nóng bỏng nhất.” Suzanne quay ánh mắt của cô ấy lên xuống trên Gregory, đo lường mọi thứ. Anh ta tiếp tục tỏ vẻ thích thú. “Bọn mình biết vài cô gái khác từ trường cũ của Ivy ở Norwalk,” Suzanne hỏi tiếp tục. Cô ấy biết rằng những người bộ hành quý tộc của Stonehill đến thành phố New York sẽ chẳng có gì chung với giới bình dân của Norwalk. “Họ sẽ thích đến. Rồi tất cả chúng ta có thể là bạn bè. Cậu không nghĩ điều đó sẽ vui sao?”

“Chưa chắc.” Twinkie nói, và xoay lưng về phía Suzanne. “Thật vui được nói chuyện với cậu, Ivy. Gặp lại cậu sớm, tớ hy vọng thế. Đi nào, Greg, ở đây thật quá đông đúc.” Cô ta giật mạnh cánh tay anh ta.

Khi Ivy quay trở lại hoạt động ở hồ bơi, Gregory giữ lấy cầm cô. Dùng những đầu ngón tay, anh ta di chuyển mặt cô ngược lên về hướng của anh ta. Anh ta đang cười.

“Ivy ngây thơ,” Anh ta nói. “Em có vẻ ngượng ngùng. Sao vậy nào? Nhất cử lưỡng tiện mà, em biết đấy. Có thừa thãi những anh chàng, những anh chàng hầu như anh không biết, bất thành lời nói chuyện cứ như họ là bạn bè tốt nhất của anh vậy, những kẻ đang toan tính được ghé thăm nhà anh vào tuần đầu tiên của tháng Tư. Em nghĩ điều đó là vì sao nào?”

Ivy nhún vai. “Anh là người nổi tiếng, em đoán vậy.”

“Em thật sự ngây thơ.” Anh ta la lên.

Cô ao ước anh ta bỏ mặc cô. Cô liếc qua anh ta đến vị trí bên cạnh khán đài, nơi bạn bè của anh ta ngồi. Eric Ghent và những gã trai khác lúc này đang nói chuyện với Twinkie và đang cười vang. Cực kỳ lãnh đạm, Will O’Leary nhìn trả lại cô. Gregory rút tay lại. Anh ta bỏ đi, vẫn còn rạng rỡ với nụ cười. Khi Ivy quay nhìn hồ bơi lần nữa, cô thấy ba anh chàng đội nón cao su trong bộ đồ bơi nhỏ xíu giống y hệt nhau đang quan sát cô. Cô không có ý tưởng nào, nếu như có bất kỳ ý tưởng nào, ai trong số họ là Tristan.

CHAPTER 2.

“Tớ cảm thấy giống như một gã hề.” Tristan nói, lén nhìn xuyên qua ô cửa sổ được tạo hình viên kim cương trên cánh cửa thông giữa nhà bếp và phòng ăn tối của câu lạc bộ nam sinh của trường đại học. Ngọn chúc đèn đang được thắp sáng và những ly rượu pha lê đã được kiểm tra. Trong gian bếp lớn, nơi anh và Gary đang đứng, những chiếc bàn la liệt trái cây bóng lưỡng và đồ gia vị. Tristan không có ý tưởng nào về việc phần lớn đồ gia vị là cái gì hoặc chúng sẽ được phục vụ theo cách đặc biệt nào. Anh chỉ đơn giản hy vọng rằng, chúng và những ly champagne sẽ nằm yên ổn trên bề mặt chiếc khay của anh.

Gary đang vật lộn với những chiếc khuy cài tay áo. Khăn thắt lưng của bộ lễ phục đi thuê liên tục bung ra khỏi eo cậu ấy, cái khóa dán Velcro của nó thất bại trong việc dính lại. Một trong những đôi giày đen bóng lộn của cậu ấy, một kích cỡ quá nhỏ, đã được cột bằng một sợi dây giày màu tím khấn cấp. Tristan nghĩ Gary là một người bạn chân chính nên mới chấp thuận kế hoạch này.

“Nhớ lại đi, khá tiền đấy.” Tristan nói lớn. “Và chúng ta cần chúng cho cuộc thi đấu vùng Midwest.”

Gary làu bàu. “Chúng ta sẽ thấy còn lại được gì sau khi chúng ta thanh toán những tổn thất.”

“Tất cả.” Tristan đáp với vẻ tự tin. Mang những thứ này đi vòng quanh có gì khó đâu cơ chứ? Anh và Gary là những vận động viên bơi lội. Việc giữ thăng bằng trong thể thao bẩm sinh của họ đã trao tặng họ quyền nói đùa về những kinh nghiệm khi được phỏng vấn bởi người quản lý khách sạn. Công việc này như một mẩu bánh ngọt. Tristan nhặt một chiếc khay bạc lên và nghiên cứu cái bóng phản chiếu của anh. “Tớ không chỉ cảm thấy giống như một gã hề - tớ nhìn giống y như một gã hề.”

“Cậu là một gã hề.” Gary nói. “Và tớ muốn cậu biết rằng tớ không ngốc nhiều đến mức tin tưởng vào lập luận của cậu trong việc kiếm tiền cho cuộc thi vùng Midwest đâu nhé.”

“Ý cậu là gì?”

Gary chop lấy một túm mì Spaghetti và giơ lên để những sợi mì thấm nước rơi trên đầu. “Ôi, Tristy,” Cậu nói với một giọng có âm vực cao. “Thật ngạc nhiên làm sao khi thấy anh tại đám cưới của mẹ em!”

“Im đi. Gary!”

“Ôi, Tristy, hãy đặt chiếc khay đó xuống và nhảy với em đi.” Gary cười và vỗ nhẹ vào cái đầu đầy mì.

“Tóc của cô ấy nhìn có giống như thế đâu cơ chứ.”

“Ôi, Tristy, Em vừa bắt được bó hoa cưới của mẹ em. Chúng ta hãy chạy trốn và cưới nhau đi.”

“Tớ không muốn cưới cô ấy! Tớ chỉ muốn cô ấy biết tớ có tồn tại thôi. Tớ chỉ muốn hẹn hò với cô ấy. Một lần thôi! Nếu cô ấy không thích tớ, ờ thì...” Tristan nhún vai như thể điều đó không quan trọng, như thể sự phải lòng tồi tệ nhất anh từng có trong cuộc đời có thể biến mất trong đêm.

“Ôi, Tristy...”

“Tớ sẽ đá vào m...”

Cánh cửa bếp đóng đưa mở ra. “Các quý ông,” Me xừ Pompideau nói, “khách mời đám cưới đã đến và sẵn sàng để được phục vụ. Có thể số mệnh sẽ mỉm cười với chúng ta và để cho hai hầu bàn đầy kinh nghiệm các anh sẽ có được khả năng giúp phục vụ họ chẳng?”

“Ông ta đang mỉa mai à?” Gary hỏi.

Tristan đảo tròn mắt, và họ vội vã sát nhập với những người phục vụ bàn khác tại vị trí của họ. Trong mười phút đầu tiên, Tristan bận rộn trong việc quan sát những nhân viên khác, cố gắng học hỏi công việc của họ. Anh biết rằng các cô gái và phụ nữ thích anh mỉm cười, và anh đã tận dụng nó một cách xứng đáng, đặc biệt khi món trứng cá hồi mà anh đang phục vụ nhảy nhót y như đám cá đã tiến hóa đầy đủ vào trong lòng của một phụ nữ luống tuổi.

Anh thực hiện đường đi của mình quanh sảnh tiếp đón rộng lớn, tìm kiếm Ivy, lén nhìn trộm trong lúc những người đàn ông bụng phệ lấy đồ trên khay của anh. Hai trong số họ rời đi mang theo đồ uống và lau bàn, nhưng anh chỉ chú ý đôi chút. Tất cả những gì anh có thể nghĩ

được là Ivy. Nếu như anh đến đối mặt với cô, anh sẽ nói gì đây? “Lấy vài viên cua nhé?” Hoặc là, “Có lẽ anh gợi ý món le bailee de crabbe chẳng?” Phải rồi, có lẽ điều đó sẽ làm cô ấy ấn tượng đấy.

Anh sẽ trở thành loại người nào đây? Tất cả những gì anh có thể nói là, tại sao anh, Tristan Carruthers, một chàng trai được treo trên hàng trăm học tử của các cô gái (có lẽ hơi cường điệu một chút) lại cần phải gây ấn tượng với cô, một cô gái không thích thú trong việc được treo lên học tử của anh hay bất kỳ ai khác? Cô cùng đi trong một hành lang với anh, nhưng cứ như thể cô đang du hành trong một thế giới khác.

Anh đã để ý cô vào ngày đầu tiên cô đến trường Stonehill. Không chỉ vì vẻ xinh đẹp khác thường của cô, mà còn vì nét rối ren hoang dã của mái tóc vàng lộn xoăn và đôi mắt xanh như đại dương của cô đã khiến anh muốn nhìn mãi, và muốn được chạm vào. Đó là dáng vẻ dường như miễn nhiễm với những thứ mà người khác theo đuổi – Cách cô tập trung vào người cô đang trò chuyện cùng mà không đảo mắt qua đám đông để nhìn xem có ai khác ở đó; cách cô ăn mặc không giống những người khác, cách cô lạc mất bản thân trong một bản nhạc. Vào một ngày, anh đứng trong khung cửa của lớp học nhạc, bị thôi miên. Dĩ nhiên là cô thậm chí còn không nhận ra anh. Anh nghi ngờ rằng Ivy biết anh có tồn tại trên đời. Thế nhưng, công việc phục vụ thức ăn này thật sự là cách hay ho để cung cấp thông tin cho cô sao? Sau khi thu lại những viên cua béo ngậy bị lặn đi và dừng lại giữa những đôi giày hở ngón, anh bắt đầu nghi ngờ điều đó.

Rồi anh nhìn thấy cô. Cô chìm trong màu hồng – mọi thứ đều hồng : Những dải hồng lấp lánh rơi xuống bờ vai và đặc biệt có vài loại vòng bên dưới mép của chúng.

Gary lướt qua anh. Tristan quay người hơi quá nhanh và khuỷu tay của họ đánh vào nhau. Tám chiếc ly run lên trên khay, làm đổ tràn loại rượu sẫm màu.

“Chỉnh tề nào!” Gary nói với một tiếng cười thầm.

Tristan nhún vai. Anh biết chiếc váy thật tệ, nhưng anh không quan tâm. “Cuối cùng cô ấy cũng cởi chúng ra thôi.” Anh lập luận.

“Khá vênh váo đấy, anh bạn.”

“Ý tớ không phải vậy. Điều tớ...”

“Pompideau kìa!” Gary cảnh báo, và hai người họ nhanh chóng tách ra. Tuy vậy, tay quản lý cản Tristan lại và lôi anh vào trong bếp. Khi Tristan xuất hiện lần nữa, anh đang mang một

khay rau trái mỏng và một chiếc tô cạn ngâm những món không thể bị làm đổ được. Anh lưu ý rằng, lúc này, dường như một số khách mời nhận ra anh và nhanh chóng tránh đi khi anh tiến đến. Điều đó có nghĩa là anh mang một khay đầy đi vòng quanh, hầu như không cần nhìn nơi anh đi và có thừa thời gian để tìm hiểu buổi tiệc.

“Này, tay bơi, tayyyy bơiiii.”

Đó là ai đó chung trường đang gọi anh, có lẽ một trong những người bạn của Gregory. Tristan chưa bao giờ thích những chàng trai và những cô gái trong đám bạn của Gregory. Tất cả bọn họ đều lắm tiền nhiều của và phô trương về chúng. Họ đã làm vài thứ ngu ngốc và luôn tìm kiếm cảm giác mới.

“Tayyyy bơiiiii, cậu điếc à?” Gã trai gọi theo. Eric Ghent, gương mặt gầy ốm và tóc vàng, uể oải dựa vào tường, một tay đang bám vào một giá nến.

“Xin lỗi.” Tristan nói. “cậu đang nói với tớ à?”

“Tớ biết cậu, Waller. Tớ biết cậu. Đây là những gì cậu làm giữa những vòng đua à?” Eric buông chiếc giá nến và lảo đảo một chút.

“Đây là những gì tớ làm để tớ có thể đủ khả năng thực hiện những vòng đua.” Tristan đáp.

“Tuyệt. Tớ sẽ mua cậu vvv-vài vòng đua.”

“Cái gì?”

“Tớ sẽ khiến nó đáng giá với thời gian của cậu, Waller, mang cho tớ một ly”

Tristan nhìn khắp người Eric. “Tớ nghĩ cậu đã có một ly rồi.”

Eric giơ lên bốn ngón tay, rồi hạ bàn tay xuống một cách yếu ớt.

“Bốn ly” Tristan tự chỉnh lại.

“Đây là một bữa tiệc riêng tư,” Eric nói. “Họ sẽ phục vụ dưới tuổi. Tiệc riêng hay không thì họ cũng sẽ phục vụ bất cứ thứ gì, cho bất cứ ai mà Baines già muốn họ ppp-phục vụ. Người mua được mọi người, cậu biết đấy.”

Đó hẳn là chỗ Gregory đã học hỏi, Tristan nhủ thầm. “Tốt, vậy thì,” anh nói to, “quầy bar ở đằng kia.” Anh cố rời đi, nhưng Eric đã đứng chắn ngay trước mặt anh. “Vấn đề là, tớ đã tới giới hạn rồi.” Tristan lấy một hơi thở sâu.

“Tớ cần một ly, Waller. Và cậu cần ít đồng bạc.”

“Tớ không lấy tiền tip” Tristan nói.

Eric bắt đầu cười. “Tốt, có lẽ cậu không có được chúng... Tớ đã quan sát cậu va đụng vòng vòng. Nhưng tớ nghĩ là cậu nên lấy chúng.”

“Xin lỗi nhé.”

“Chúng ta cần lẫn nhau.” Eric nói. “Chúng ta có một lựa chọn. Chúng ta có thể giúp đỡ cho nhau hoặc làm tổn thương lẫn nhau.”

Tristan không đáp.

“Hiểu ý tớ không, Waller?”

“Tớ biết cậu có ý gì, nhưng tớ không thể giúp cậu được.”

Eric lấy một bước về phía anh. Tristan lùi lại một bước. Eric tiến lên gần hơn lần nữa.

Tristan căng thẳng. Bạn của Gregory là kẻ tầm thường trong suy nghĩ của Tristan, chiều cao tương tự nhưng không chỗ nào rộng gần bằng của Tristan. Nhưng tuy vậy, anh chàng đã say và không có gì để mất – chẳng hạn như một khay lớn chất đầy rau.

Không vấn đề gì, Tristan nghĩ. Một bước lách sang bên nhanh sẽ gửi cho Eric một cú thọc sâu vào gối, rồi dát mỏng gương mặt của hắn.

Nhưng Tristan đã không tính đến bữa tiệc cưới phải trải qua khoảnh khắc đó. Năm bắt tầm nhìn từ góc mắt, anh đột ngột chuyển hướng. Anh đâm sầm vào Eric đang lao đảo. Cầm tây và cải hoa, nắm và những khoanh ớt tây, bông cải xanh và đậu tuyết quăng thẳng lên ngọn chúc đài, rồi rải như mưa xuống bữa tiệc.

Và rồi, cô nhìn anh. Ivy, Ivy rặng ngời. Trong khoảnh khắc mắt họ gặp nhau, những chiếc khoen của cô giống như những khoanh cà chua đỏ thắm đang lăn tròn trên đuôi váy cưới của mẹ cô.

Tristan chắc chắn rằng, cuối cùng, cô cũng đã biết anh có tồn tại.

Và anh cũng chắc chắn rằng cô sẽ không bao giờ hẹn hò với anh. Không bao giờ.

“Có lẽ cậu nói đúng, Ivy.” Suzanne thì thầm khi họ nhìn xuống đám rau rơi lộp độp. “Trên mặt đất, Tristan là một kẻ vụng về.”

Anh ấy đang làm gì ở đây vậy? Ivy băn khoăn. Sao anh không ở lại hồ bơi của anh, nơi anh thuộc về? Cô biết bạn cô sẽ thuyết phục rằng anh đang theo cô đi vòng quanh, và điều đó làm cô ngượng ngùng. Beth đang tiến về phía họ, xiên một khoanh cà chua vào gót giày cao. “Có lẽ đây là cách anh ấy kiếm tiền,” Cô ấy nói, nghiêng cứu gương mặt phiền muộn của Ivy.

Suzanne lắc đầu. “Ném bông cải xanh vào cô dâu ư?”

“Tay bôi dầu đỏ đáng yêu đó cũng là một người hùng.” Beth tiếp tục. Mái tóc mờ xỉn được búi cao trên đầu của cô ấy đêm nay khiến cho cô ấy thậm chí càng giống một con cú có gương mặt ngọt ngào nhiều hơn.

“Không ai trong số họ biết được anh ấy đang làm cái gì.” Suzanne nhận xét.

“Họ chỉ ở đây đêm nay thôi.” Ivy thở dài.

“Tớ đoán là Tristan đang gặp khó khăn.” Beth nói.

“Về tiền hay Ivy?” Suzanne hỏi và cả hai cùng cười.

“Ôi, thôi nào, Ivy.” Beth nói, chạm nhẹ trên cánh tay cô. “Điều đó vui mà! Tớ cá là mắt anh ấy mở lớn khi anh ấy trông thấy những gì cậu đang mặc.”

Suzanne giả bộ làm mất cô mở hết cỡ và bắt đầu ngâm nga bản nhạc nền trong bộ phim Cuốn Theo Chiều Gió. Ivy nhăn mặt. Cô biết trông cô giống như Scarlett O'Hara **[[5]]** bị ngã vào cả thùng những thứ lấp lánh.

Nhưng đó là chiếc đầm dạ hội mà mẹ cô đã đặc biệt chọn cho cô.

Suzanne vẫn tiếp tục ngâm nga.

“Tớ cá là đôi mắt của Gregory mở lớn khi anh ta trông thấy những gì cậu đang mặc.” Ivy nói với bạn cô, hy vọng làm cô ấy im miệng. Suzanne mặc một chiếc váy đen bó sát.

“Tớ chắc chắn hy vọng như thế.”

“Và đang nói về điều đó.” Beth nói.

“Em đây rồi, Ivy” Giọng của Gregory ấm áp và gần như thân mật. Suzanne quay ngoắt về phía anh. Anh ta trao cho Ivy cánh tay. “Chúng ta được mong chờ ở bàn đầu.” Với bàn tay cô đặt nhẹ trên cánh tay anh ta, Ivy bước đi bên cạnh anh ta, ao ước Suzanne có thể thể vào chỗ của cô. Mẹ cô nhìn lên khi hai người họ tiến lại gần, tươi cười với Ivy trong chiếc váy trông như vườn ươm của bà.

“Cám ơn.” Ivy nói khi Gregory kéo ghế cho cô. Anh ta mỉm cười với cô – kiểu cười bí ẩn mà cô đã thấy lần đầu tiên tại cuộc thi bơi. Anh ta nghiêng xuống, môi anh ta sát vào vùng cổ trần của cô. “Niềm vui thích của tôi, thưa quý cô.”

Làn da của Ivy hơi nổi gai. Anh ta đang đùa giỡn, Ivy tự nhủ. Chỉ là đùa giỡn. Kể từ cuộc thi bơi, anh ta đã trêu chọc cô và cố tỏ ra thân thiện, và cô biết rằng nên trao cho anh ta sự tán thưởng về điều đó; nhưng Ivy thấy thích anh chàng Gregory lạnh lùng cũ hơn.

Cô thấu hiểu hoàn toàn phản ứng băng giá của anh ta khi cô đến trường của anh ta. Cô biết đó hẳn là một cú shock kinh khủng khi anh ta phát hiện ra rằng Maggie sẽ chuyển cả đàn con của bà từ căn hộ tại Norwalk đến căn hộ mà cha anh ta đã thuê ở Stonehill, và rằng đấy là để chuẩn bị cho đám cưới.

Chuyện tình của Andrew và Maggie đã bắt đầu từ nhiều năm trước đây. Nhưng chuyện tình là chuyện tình, người ta nói thế, và Andrew cùng mẹ cô là một cặp lãng mạn kỳ quặc như thế – Một hiệu trưởng rất giàu sang và nổi bật của trường đại học với người thợ làm tóc của vợ ông ấy. Ai mà đoán ra được rằng nhiều năm sau đổ vỡ của họ, nhiều năm sau cuộc ly dị của

Andrew, ông ấy và Maggie sẽ ràng buộc với nhau cơ chứ?

Đó là một cú shock ngay cả đối với Ivy. Cha ruột của cô đã chết khi cô còn trong nôi. Cô đã lớn lên trong việc quan sát mẹ cô lướt qua hàng tá bạn trai, và nghĩ mọi việc sẽ luôn theo cách đó.

Ivy nghiêng người nhìn vào mẹ cô qua chiếc bàn. Andrew bắt được ánh nhìn của cô và mỉm cười, rồi đẩy nhẹ người vợ mới của ông. Maggie tươi cười nhìn lại Ivy. Nhìn bà có vẻ hết sức hạnh phúc. *Thiên sứ Tình Yêu*, cô cầu nguyện thầm lặng, *xin hãy trông nom Mẹ. Trông nom tất cả chúng tôi. Tạo cho chúng tôi một gia đình đầm ấm, đầm ấm và bền vững.*

“Anh có nên nói với em rằng – uhm - vẻ rạng rỡ của em sắp bị nhấn chìm trong soup không?”

Ivy ngồi lui lại thật nhanh. Gregory cười lớn và đưa cho cô chiếc khăn ăn của anh ta.

“Chiếc váy đó có thể gây cho em nhiều rắc rối đó,” Anh ta trêu chọc. “Nó gần làm mù mắt Tristan Carruthers.”

Ivy có thể cảm thấy hơi ấm trải rộng trên gò má cô. Cô muốn chỉ ra rằng đó là Eric, không phải cô...

“Anh cảm thấy tiếc cho bàn mà cậu ta đang phục vụ đêm nay. Cậu ta và tay vận động viên đó,” Gregory nói, vẫn còn toe toét. “Anh hy vọng rằng đó không phải là bàn của chúng ta.”

Cả hai người bọn họ cùng liếc quanh phòng.

Mình cũng vậy, Ivy nghĩ, mình cũng vậy.

Không lâu sau màn trình diễn rau củ ác nghiệt đó, Tristan được bảo là anh có thể rời khỏi, phải rời khỏi, ngay lập tức. Một mối và bể bàng, anh vui mừng được biến đi, nhưng anh phải đi nhờ Gary về nhà. Vì thế, anh loang quanh phía sau bếp cho đến khi anh tìm thấy một phòng trữ thực phẩm để ẩn nấp. Ở đó thật tối tăm và yên tĩnh, những chiếc kệ chồng chất những thùng và hộp lớn. Tristan chỉ vừa ngồi một cách khuây khỏa trên một chiếc thùng carton khi anh nghe thấy tiếng sột soạt đằng sau anh. Chuột, anh nghĩ, hoặc chuột nhắt. Anh thực sự không quan tâm. Anh cố xoa dịu bản thân, hình dung chính mình đang đứng trên bực

cao của người chiến thắng, lá cờ nước Mỹ phất phới phía sau anh trong lúc quốc ca cất lên, Ivy đang xem TV và hối tiếc đã bỏ lỡ cơ hội hẹn hò với anh.

“Tôi là một thằng ngốc!” Anh nói, gục đầu vào đôi tay. “Tôi có thể có bất kỳ cô gái nào tôi muốn và...”

Một bàn tay chạm nhẹ trên vai anh.

Đầu Tristan giật phắt lên và anh nhìn vào một gương mặt hình tam giác xanh xao của một đứa trẻ. Một thằng nhóc, khoảng tám tuổi, ăn mặc bảnh bao, với cà vạt thắt nơ và mái tóc sẫm màu dính sát vào da đầu. Cậu bé hẳn là một trong những khách mời đám cưới.

“Em đang làm gì ở đây thế?” Tristan hỏi.

“Anh sẽ lấy cho em một ít thức ăn chứ?” Cậu bé hỏi.

Tristan cau mày, phát ý rằng anh phải chia sẻ chỗ ẩn nấp của anh, một nơi ấm cúng để héo hon vì Ivy.

“Tại sao em không thể lấy thức ăn cho chính em?”

“Họ sẽ thấy em.” Cậu bé nói.

“Hay đấy, họ cũng sẽ thấy anh vậy!”

Miệng của cậu bé hình thành một đường thẳng mỏng manh. Hàm của cậu bé siết chặt. Nhưng ánh mắt của cậu ngập ngừng và đôi mày cau có.

Tristan nói với một giọng nhẹ nhàng hơn. “Nhìn như thế em và anh làm cùng một việc tương tự đấy nhỉ. Bỏ trốn.”

“Em thật sự đói. Em đã không ăn bữa sáng và cả bữa trưa.” Cậu bé nói.

Qua cánh cửa mở hé, Tristan có thể thấy những người phục vụ khác đang lướt nhanh ra ra vào vào. Họ vừa mới bắt đầu phục vụ bữa tiệc tối.

“Có lẽ anh có vài thứ trong túi,” Anh nói với chú nhóc, và kéo ra một viên cua nén, vài con

tôm, ba thân cần tây được nhồi đầy, một nhúm hạt điều và vài thứ không thể nhận ra được.

“Đó là Sushi à?” Cậu bé hỏi.

“Dồn anh bí rồi nhé. Tất cả những thứ này nằm trên sàn và rồi chúng ở trong túi của anh, và anh không biết chiếc áo khoác này có từ đâu, nó được thuê mà.”

Cậu bé gật đầu một cách trang nghiêm và nghiên cứu sự lựa chọn của Tristan. “Em thích tôm.” Cuối cùng cậu bé nói, nhặt lên một con, phun phì phì vào nó, rồi chùi sạch bằng những ngón tay. Cậu bé làm lần lượt như vậy với mỗi con tôm, sau đó là viên cua, rồi đến cần tây. Tristan tự hỏi không biết liệu cậu bé có phun vào những hạt bé tí xíu kia hay không. Anh băn khoăn không biết cậu bé này vương phải rắc rối to lớn nào đến nỗi cậu không ăn uống suốt cả ngày và phải trốn trong một kho chứa thực phẩm tăm tối như vậy.

“Vâng,” Tristan nói. “Anh đoán là em thật sự không thích đám cưới.”

Cậu bé liếc nhìn anh, rồi cắn nhẹ vào thứ không thể nhận ra được là cái gì.

“Em có một cái tên chứ, nhóc.”

“Vâng.”

“Của anh là Tristan. Của em là gì?”

Cậu bé đặt cái món khai vị không thể nhận ra được là thứ gì sang một bên và bắt đầu làm việc với đám hạt. “Em thích bữa tối,” Cậu bé nói. “Em thật sự đói.”

Tristan lén nhìn qua khe hở, các phục vụ bàn đang vội vã ra ra vào vào gian bếp. “Quá nhiều người ở quanh đây.” Anh nói.

“Anh gặp rắc rối sao?” Cậu bé hỏi.

“Vài thứ. Không có gì nghiêm trọng. Của em thì sao?”

“Không hẳn.” Cậu bé nói.

“Nhưng em sẽ?”

“Khi họ tìm thấy em.”

Tristan gật đầu. “Anh đoán là em đã luận ra rằng em không thể ở đây mãi.”

Nheo mắt, cậu bé nghiên cứu những chiếc kệ trong gian phòng mờ tối, như thể cậu thật sự quan tâm đến tiềm năng của nó vậy. Tristan đặt nhẹ bàn tay anh trên cánh tay của cậu bé. “Rắc rối gì thế, anh bạn? Muốn kể cho anh về nó không?”

“Em thật sự thích bữa tối.” Cậu bé nói.

“Được rồi, được rồi.” Tristan cúi kính nói.

“Em cũng thích món tráng miệng nữa.”

“Em sẽ nhận những gì anh có thể lấy được!” Tristan gắt.

“Được mà.” Cậu bé đáp một cách ngoan ngoãn.

Tristan thở dài. “Đừng buồn anh nhé. Anh đang cúi kính.”

“Em không buồn anh đâu.” Cậu bé cam đoan một cách nhẹ nhàng.

“Nhìn đây, anh bạn.” Tristan nói. “Chỉ có một người phục vụ còn lại, và có thừa thãi thức ăn. Em đi cùng anh chứ?”

“Tuyệt! Anh ta đã đi rồi. Kẻ đột kích, nhắm vào mục tiêu, bắt đầu...”

“Philip ở đâu?” Ivy hỏi.

Bữa tiệc cưới đã diễn ra được nửa chừng khi cô nhận ra em trai cô không ngồi trong ghế của cậu bé. “Anh có thấy Philip không?” Cô nói, đứng lên khỏi chỗ ngồi, Gregory kéo cô trở xuống lại

“Anh không lo lắng đâu, Ivy. Cậu bé chắc chắn lại đang làm việc tào lao ở đâu đó thôi.”

“Nhưng nó đã không ăn suốt cả ngày.” Ivy nói.

“Vậy thì nó ở trong bếp.”

Gregory nói một cách đơn giản. Anh ta không hiểu. Cậu em trai nhỏ của cô đã đe dọa chạy trốn trong nhiều tuần. Cô đã cố giải thích với Philip về những gì đang xảy ra và ngôi nhà lớn của họ xinh đẹp ra sao với một sân tennis và một cảnh trí của dòng sông, và tuyệt thế nào khi có Gregory như một người anh lớn. Cậu bé chẳng màng chút xíu nào đến những điều đó. Thật ra, Ivy cũng không.

Cô đẩy lùi chiếc ghế ra sau, quá nhanh để Gregory có thể ngừng cô lại, và vội vã đi đến nhà bếp.

“Tấn công!” Tristan nói. Trên chiếc thùng đặt giữa cậu nhỏ và anh có khá nhiều thức ăn – những miếng filet cá hồi xinh xắn, tôm, một hàng rau, salad, và những ổ bánh nhỏ với nhiều kem bơ.

“Cái này khá tuyệt.” Cậu bé nói.

“Khá tuyệt thôi sao? Đây là một yến tiệc.” Tristan nói. “Ngốn sạch thôi! Chúng ta cần sức mạnh để giành được món tráng miệng.” Anh nhìn thấy dấu hiệu của một nụ cười, rồi nó biến mất.

“Anh vướng vào rắc rối với ai thế?” Cậu bé muốn biết.

Tristan ngẫm nghĩ một lát. “Đó là người quản lý, me xừ Pompideau. Anh đang làm việc cho ông ta và đánh đổ vài thứ. Em biết đấy, anh làm ướt một vài chiếc quần dài của người ta.”

Cậu bé cười, lần này là một nụ cười rộng mở. “Anh có trở thành quý ngài Đòn Bẩy không?”

“Anh có nên nhắm vào ông ấy không nhỉ?” Tristan hỏi.

Cậu bé gật đầu, gương mặt bừng sáng lên đáng kể với ý tưởng này.

“Dù sao thì, ông Pompideau bảo anh cần gắn chặt mọi thứ để không làm đổ nữa. Tưởng tượng điều đó xem.”

“Anh có biết em sẽ nói gì với ông ấy không?” cậu bé nói. Nét cau có trên chân mày cậu đã biến mất. Cậu bé nuốt nhanh thức ăn, và nói với cái miệng vẫn còn đầy. Cậu đã có vẻ tốt hơn cả trăm lần so với mười lăm phút trước đó.

“Gì?”

“Em sẽ nói với ông ta là : Gắn chặt nó vào tai của ông ấy chứ!”

“Ý tưởng hay!” Tristan nói. Anh nhặt lên một mẫu cần tây.

“Gắn chặt nó vào tai của ông ấy chứ, Pompideau!” Cậu bé cười vang, và Tristan nhét mẫu cần vào tai. “Gắn chặt nó vào tai bên kia, Pompideau!” Cậu bé ra lệnh.

Tristan chop lấy một mẫu cần tây khác.

“Gắn chặt nó vào tóc của anh, Dippity-doo!” **[[6]]** Cậu bé bi bô, bị cuốn vào trò chơi.

Tristan lấy một nhúm salad xắt nhỏ và thả nó trên đầu anh. Quá trễ để anh nhận ra đám lá xanh được trộn với dầu giấm.

Đứa trẻ ngửa đầu ra sau và cười vang. “Gắn chặt nó vào mũi của anh ấy chứ, Doo-be-doo!” **[[7]]**

Tốt. Sao không chứ? Tristan nghĩ. Anh đã từng có lúc tám tuổi, và nhớ những chiếc mũi và cút mũi có vẻ vui như thế nào đối với những đứa nhóc. Anh tìm hai chiếc đuôi tôm và nhét chúng vào, những chiếc đuôi màu hồng xòe ra khỏi lỗ mũi của anh.

Đứa nhỏ ngã khỏi chiếc thùng để cười. “Gắn chặt nó vào răng của anh, Doo-be-doo!”

Hai miếng ô-liu được thực hiện tốt đẹp, mỗi miếng gắn vào một răng, để anh có được hai chiếc răng cửa đen thui.

“Gắn chặt nó vào ...”

Tristan đang bận rộn chỉnh lại mớ cần tây và đuôi tôm. Anh không nhận ra khe cửa chiếu sáng he hé đã được mở rộng ra. Anh không nhìn thấy gương mặt của cậu bé thay đổi.

“Gắn chặt nó vào đâu, Doo-be-doo?” Rồi anh nhìn lên.

CHAPTER 3

Ivy đông cứng. Cô bị sững sờ trước cảnh tượng của Tristan, cần tây nhét trong hai tai, salad xé vụn trên tóc, thứ gì đó mềm và đen trên răng, và – thật khó tin ai đó lớn hơn tám tuổi có thể làm điều này – những chiếc đuôi tôm gắn trên mũi anh.

Tristan trông có vẻ cũng sững sờ khi trông thấy cô.

“Em có gặp rắc rối không?” Philip hỏi.

“Anh nghĩ là anh cơ.” Tristan nói nhẹ nhàng.

“Em được cho rằng phải ở trong phòng ăn tối, đang ăn cùng mọi người.” Ivy nói với Philip.

“Bọn em đang ăn ở đây. Bọn em có một yến tiệc.”

Cô nhìn vào sự sắp xếp thực phẩm chồong chất trên những chiếc đĩa ở giữa họ, và một bên khóe miệng của cô cong lên.

“Làm ơn đi, Ivy, Mẹ nói chúng ta có thể đưa bất kỳ người bạn nào chúng ta muốn đến đám cưới mà.”

“Và em đã nói với Mẹ là em không có ai hết, nhớ chưa? Em nói em không có đến một người bạn ở Stonehill.”

“Bây giờ em có.”

Ivy nhìn Tristan. Anh thận trọng giữ ánh mắt ánh nhìn xuống, tập trung trên cần tây, tôm, và những trái ô liu đen bị vỡ nát, sắp thành hàng trên chiếc thùng trước mặt anh. Ngượng ngùng.

“Tiểu thư!”

“Đó là Doo-be-doo!” Philip la lên. “Đóng cửa lại, làm ơn đi mà, Ivy!”

Dựa vào đánh giá tốt hơn của cô, cô đã làm thế. Thật kỳ lạ, em trai cô trông có vẻ hạnh phúc hơn cậu bé đã có trong nhiều tuần. Quay lưng lại phòng chứa thực phẩm, Ivy đối mặt với người quản lý.

“Có sai sót gì sao, thưa tiểu thư?”

“Không, thưa ngài.”

“Cô *tres* **[[8]]** chắc chắn chứ?”

“*Tres*.” Cô đáp, cầm lấy cánh tay của mẹ xù Pompideau và dẫn ông tránh xa cánh cửa.

“Vây, cô nên đến phòng ăn tối,” Ông ta nói một cách quả quyết. “Đã đến lúc nâng cốc chúc mừng. Mọi người đang đợi.”

Ivy vội vã đi khỏi. Họ quả thực đang đợi, và cô không thể né tránh được lối vào. Ivy đỏ mặt khi cô băng ngang căn phòng. Gregory kéo cô về phía anh ta, cười vang, rồi trao cho cô một ly champagne.

Một người bạn của Andrew nâng cốc chúc mừng. Việc đó cứ tiếp diễn liên tục.

“Chúc mừng, chúc mừng!” Cuối cùng tất cả các khách mời cùng la lên.

“Tuyệt, chúc mừng, em gái!” Gregory nói và uống cạn ly. Anh giơ nó ra để đổ đầy lần nữa.

Ivy lấy một hộp nhỏ từ ly của cô.

“Chúc mừng, em gái,” Anh ta nói lần nữa, nhưng lần này trầm và êm ái, ánh mắt anh ta bùng cháy một ánh sáng kỳ lạ. Anh ta chạm ly leng keng vào của cô và uống cạn thêm một lần nữa. Rồi anh ta kéo Ivy sát vào anh ta, sát đến nỗi cô không thể thở được và hôn mạnh trên môi cô.

Ivy ngồi bên chiếc đàn Piano, nhìn chăm chăm vào những dòng nhạc tương tự nhau mà cô đã mở ra năm phút trước, một tay đặt nhẹ trên môi. Cô buông tay xuống những phím đàn màu ngà và lướt những ngón tay trên đó, lắng nghe sự tuôn chảy của những tiếng nhạc, không hoàn toàn hứng thú. Rồi cô liếm môi. Chúng không thật sự bị thâm tím; đó là tất cả những gì cô nhớ được. Tuy vậy, cô thấy vui rằng cô đã nói với Mẹ để Philip và cô ở lại căn hộ của họ cho đến sau tuần trăng mật. Sáu ngày ở một mình với Gregory trong căn nhà khổng lồ trên rặng đồi đó nhiều hơn những gì cô có thể đương đầu, đặc biệt với Philip đang gây phiền toái. Philip, kẻ ở trong căn hộ đông đúc của họ ở Norwalk đã dựng lên một bức màn quanh giường của cậu để tránh xa “những cô gái”, đã nài nỉ được ngủ cùng cô trong hai tuần qua. Đêm trước đám cưới, cô đã để cậu bé mang túi ngủ sang phòng cô. Cô đã thức dậy và thấy cậu bé và con mèo Ella trong tầm mắt. Sau ngày dài của họ tại đám cưới, đêm hôm đó cô đã để cậu bé ngủ lần nữa trong phòng cô.

Cậu bé ở trên sàn phía sau cô, đang chơi với những cầu thủ bóng chày của cậu, sắp xếp đội ngũ mơ ước trên tấm thảm trải sàn dày. Như thường lệ, Ella mong muốn được đuổi dài chính giữa sân bóng. Các cầu thủ cưỡi trên cái bụng đen thui của nó, lên lên xuống xuống. Thỉnh thoảng, một cụm từ êm ái thoát ra khỏi Philip. “Đánh banh sâu vào vùng trung tâm.” Cậu bé thì thầm, sau đó Don Mattingly **[[9]]** sẽ thực hiện một cú homerun chạy vòng về điểm xuất phát.

Mình không nên để cậu bé thức trễ như thế này, Ivy nghĩ. Nhưng bản thân cô không thể ngủ được, và cô thấy vui với sự bầu bạn của cậu bé. Hơn nữa, Philip đã ăn thật nhiều những thực phẩm đa dạng của bữa tiệc, quá nhiều ngọt ngào cho những điều đó – Cảm ơn Tristan – cậu bé chắc chắn sẽ nôn tất cả trên chiếc túi ngủ của cậu bé. Và giống như phần lớn những thứ khác trong căn hộ của họ, những tấm trải sạch đều đã được đóng gói.

“Ivy, em quyết định rồi,” Philip đột ngột nói. “Em sẽ không đi.”

“Gì cơ?” Cô nhấc chân và quay người trên chiếc ghế dài của chiếc đàn piano.

“Em sẽ ở lại đây. Chị và Ella có muốn ở lại cùng em không?”

“Còn Mẹ thì sao?”

“Bây giờ, bà ấy có thể là mẹ của Gregory.” Philip nói.

Ivy nhăn mặt, cách cô thường làm mỗi khi mẹ cô nặng xi quanh Gregory. Maggie có trái

tim nhân hậu và trù mẫn – và cố gắng mạnh mẽ, quá nhiều mạnh mẽ. Bà không có ý tưởng nào về việc Gregory thấy bà lỗi bịch ra sao.

“Mẹ sẽ luôn là mẹ của chúng ta, và ngay lúc này đây bà ấy cần chúng ta.”

“Được rồi,” Philip nói một cách dễ chịu. “Chị và Ella cứ đi đi. Em sẽ yêu cầu Tristan đến ở với em.”

“Tristan ư!”

Cậu bé gật đầu, rồi nói nhỏ với chính mình. “Phát bóng đi, cầu thủ. Tying-run bắt kịp vị trí phát bóng rồi.” Có vẻ như cậu bé đã sắp xếp trí óc tám tuổi của cậu và không nghĩ có điều gì cần thiết phải thảo luận xa hơn nữa. Cậu bé chơi một cách thỏa mãn. Đó là điều lạ lùng nhất, bằng cách nào đó, cậu bé đã bắt đầu chơi đùa trở lại sau trò vui của cậu với Tristan.

Tristan đã nói gì với Philip để giúp được cậu bé như thế? Có lẽ chẳng có gì cả, Ivy nghĩ. Có lẽ thay vì cố gắng giải thích về đám cưới của mẹ họ trong ba tuần gần đây, cô chỉ cần nhét vài con tôm vào mũi cô là được.

“Philip!” Cô đột ngột nói.

Tying-run phải đến nơi trước khi cậu bé muốn nói chuyện với cô lần nữa. “Huh?”

“Tristan có nói gì về chị không?”

“Về chị ư?” Cậu bé suy nghĩ một lát. “Không.”

“Oh.” Không phải là mình quan tâm đâu nhé. Cô tự nhủ.

“Chị biết anh ấy à?” Philip hỏi.

“Không. Không có, chị chỉ nghĩ có thể anh ấy sẽ nói điều gì đó về chị, sau khi chị tìm thấy em trong kho thực phẩm.”

Chân mày của Philip nhíu lại. “Oh, Vâng. Anh ấy đã hỏi em là không biết chị có thích mặc chiếc váy hồng giống như cái đó không, và chị có thật sự tin vào các Thiên Thần không. Em đã kể với anh ấy về bộ sưu tập các bức tượng của chị.”

“Em kể gì với anh ấy về chiếc váy của chị?”

“Vâng.”

“Vâng ư?” Cô la lên.

“Chị nói với Mẹ là chị nghĩ nó đẹp”

Và mẹ cô đã tin cô. Tại sao Philip lại không chứ?

“Tristan có nói tại sao anh ấy làm việc ở đó đêm nay không?”

“Có.”

Lượt chơi đã kết thúc. Philip đang sắp đặt một cuộc thi mới.

“Hay đấy, sao nào?” Ivy cúi tiết.

“Anh ấy phải kiếm một ít tiền cho cuộc thi bơi. Anh ấy là một vận động viên bơi lội, Ivy. Anh ấy đi đến những tiểu bang khác và bơi. Anh ấy cần phải đi máy bay. Em không nhớ ở đâu.”

Ivy gật đầu. Dĩ nhiên. Tristan đúng là cháy túi, đang kiếm tiền theo cách của anh. Cô nên ngừng lắng nghe Suzanne

Philip đứng lên đột ngột. “Ivy, đừng buộc em đi đến căn nhà lớn đó. Đừng bắt em đi. Em không muốn ăn tối với ông ấy!”

Ivy vươn tay đến em trai cô. “Những thứ mới luôn có vẻ đáng sợ,” Cô dỗ dành cậu bé. “Nhưng Andrew đã tốt với em, ngay từ lúc bắt đầu. Nhớ lại đi, ai đã mua những cầu thủ mới của Don Mattingly cho em nào?”

“Em không muốn ăn tối với Gregory!”

Cô không biết nói gì về điều đó.

Philip đứng cạnh cô, những ngón tay cậu bé di chuyển lặng lẽ trên những phím đàn piano cũ. Khi cậu còn nhỏ hơn, cậu thường làm điều đó và hát những giai điệu cậu nghĩ là đang được dạo đàn.

“Chị cần một cái ôm.” Cô nói. “Điều đó thì sao?”

Cậu bé trao cho cô một vòng tay không nhiệt tình.

“Chúng ta hãy cùng thực hiện bản nhạc mới của chúng ta nhé, được không?”

Cậu bé nhún vai. Cậu chơi cùng cô, nhưng vẻ hạnh phúc mà cô đã thoáng thấy trong cậu lúc sớm đã biến mất.

Họ đã dạo qua năm giai điệu khi cậu bé nện đôi bàn tay trên phím đàn. Cậu bé động rầm, rầm và rầm. “Em sẽ không đi! Em sẽ không đi! Em sẽ không đi!”

Philip vỡ òa trong nước mắt, và Ivy kéo cậu vào lòng, để cậu nức nở trong vòng tay cô. Khi cậu bé ổn định lại với những tiếng nấc kiệt sức, cô nói, “Em mệt rồi, Philip. Em đúng là đã mệt rồi.” nhưng cô biết điều đó còn nhiều hơn như vậy nữa.

Trong lúc cậu bé dựa vào cô, cô đàn cho cậu bé nghe những bản nhạc ưa thích của cậu, sau đó dịu đi, trộn lẫn thành bài hát ru. Chẳng bao lâu sau cậu bé gần như thiếp ngủ và đã lớn hơn nhiều để cô có thể mang cậu vào giường.

“Đi nào.” Cô nói, giúp cậu bé rời khỏi chiếc ghế dài. Ella theo sau họ vào trong phòng cô.

“Ivy?”

“Hmmm?”

“Em có thể có một trong những Thiên Thần của chị đêm nay không?”

“Chắc chắn rồi. Là tượng nào?”

“Tony.”

Tony là bức tượng màu nâu sẫm, được chạm khắc từ gỗ, là vị Thiên Thần Cha của Ivy. Cô

đặt Tony cạnh chiếc túi ngủ và Don Mattingly. Rồi Philip trườn vào trong chiếc túi và cô kéo khóa cho cậu.

“Em có muốn nói một lời cầu nguyện với Thiên Thần không?” Cô hỏi.

Cùng nhau, họ nói, “Thiên Thần ánh sáng, Thiên Thần trên cao, hãy chăm sóc tôi đêm nay. Xin hãy chăm sóc cho những người tôi yêu quý.”

“Đó là chị, Ivy.” Philip thêm vào, rồi khép mắt.

CHAPTER 4

Ivy cảm thấy như thể cô trôi lơ lửng qua gần hết tuần lễ sau đám cưới, từng ngày nối tiếp trôi đi, chú ý duy nhất là những lần thảo luận buồn nản với Philip. Suzanne và Beth trêu ghẹo cô về sự đăng trí này nhưng nhẹ nhàng hơn so với thường lệ. Gregory vượt qua cô trong hành lang một hoặc hai lần và đùa cợt nhỏ nhỏ về việc xếp hàng trước phòng anh ta trước thứ Sáu. Tristan không đi ngang qua đường của cô tuần lễ đó – ít ra là cô đã không nhìn thấy anh.

Vào lúc đó, mọi người trong trường đã biết về đám cưới của mẹ cô và Andrew. Đám cưới có trên tất cả những trang báo địa phương cũng như tờ New York Times. Ivy lẽ ra không ngạc nhiên, vì Andrew vẫn thường xuất hiện trên báo, nhưng thật kỳ lạ khi thấy hình của mẹ cô cũng vậy.

Buổi sáng ngày thứ Sáu ấy cuối cùng rồi cũng đến, và Ivy chạy chậm chậm chiếc Dodge han rỉ nhỏ bé của cô rời khỏi lối vào căn hộ, đột ngột cảm thấy nhớ nhà, nhớ căn hộ thuê đông đúc, ồn ào, đồ nát nơi gia đình cô từng sống. Khi cô quay lại từ trường chiều hôm đó, cô sẽ đi vào một lối vào khác, một nơi phải trèo lên một dải đồi cao bên trên trạm xe lửa và dòng sông. Con đường vào nhà cặp sát theo một bờ tường thấp bằng đá và chạy giữa những mảng cây rừng, hoa thủy tiên vàng và nguyệt quế. Những đám cây rừng, hoa thủy tiên và nguyệt quế của Andrew.

Chiều hôm đó, Ivy đón Philip từ trường. Cậu bé đã từ bỏ cuộc chiến và ngồi bên cạnh cô trong im lặng. Đến nửa đường lên rặng đồi, Ivy nghe được tiếng xe máy ở chỗ rẽ bên trên họ, ầm ỉ xuống đồi. Bất thành linh, người đi xe máy và cô đối đầu nhau. Cô đã áp sát lề bên phải xa nhất có thể. Tuy nhiên, anh ta vẫn xô thẳng đến. Ivy thắng gấp. Chiếc xe máy ngoặt một cách nguy hiểm sát bên họ, rồi lao vút qua.

Đầu của Philip xoay vòng, nhưng cậu bé không nói gì. Ivy liếc vào gương chiếu hậu. Đó chắc chắn là Eric Ghent. Cô hy vọng Gregory đi cùng hắn.

Nhưng Gregory đang đợi họ ở nhà, cùng với Andrew và mẹ cô, họ vừa trở về từ tuần trăng mật. Mẹ cô chào đón họ bằng những vòng tay nồng hậu, những nụ hôn đầy son và một đám mây của vài loại nước hoa mới. Andrew giữ cả hai bàn tay của Ivy trong tay ông. Ông đủ không ngoan để mỉm cười với Philip mà không chạm vào cậu bé. Sau đó Ivy và Philip quay sang Gregory.

“Anh làm hướng dẫn viên du lịch nhé.” Anh ta nói. Nghiêng xuống Philip, anh ta cảnh báo. “Ở gần thôi. Vài căn phòng này bị ma ám đấy.”

Philip nhìn quanh thật nhanh, và ngược lên Ivy.

“Anh ấy chỉ đang đùa thôi mà.”

“Anh không đùa.” Gregory nói. “Vài người rất bất hạnh đã từng ở đây.” Philip liếc lên Ivy lần nữa. Cô lắc đầu.

Trên mặt ngoài ngôi nhà là những tấm ván lá sách màu trắng oai nghiêm với những ô cửa chớp màu đen nặng nề. Những mái nhà được thêm vào mỗi bên của cấu trúc chính. Ivy sẽ thích sống trong một những mái nhà nhỏ hơn với mái dốc sâu và ô cửa sổ trên mái.

Trong phần chính của ngôi nhà, một vài những căn phòng có trần cao có lẽ lớn bằng căn hộ mà họ sống trước đây. Sảnh trung tâm rộng lớn và cầu thang chung tách biệt phòng sinh hoạt, thư viện, phòng tắm nắng ra khỏi phòng ăn tối, nhà bếp và phòng gia đình. Bên kia phòng gia đình là một hành lang dẫn đến mái phía Tây với văn phòng của Andrew.

Vì mẹ cô và Andrew đang nói chuyện trong văn phòng, cuộc thám hiểm tầng dưới dừng lại ở phòng tranh, trước ba bức chân dung : Adam Baines, người sáng lập sự sản, nhìn nghiêm khắc trong bộ quân phục thời đệ nhất Thế Chiến; Thẩm phán Andy Baines trong chiếc áo thụng tòa án; và Andrew, mặc chiếc áo choàng tốt nghiệp đầy màu sắc của ông. Bên cạnh Andrew là một vị trí để trống trên tường.

“Nó khiến em tự hỏi ai sẽ được treo ở đó.” Gregory nhận xét một cách nhạo báng. Anh ta cười, nhưng đôi mắt xám, sụp mí của anh ta có một vẻ ám ảnh. Trong giây lát, Ivy cảm thấy tiếc cho anh ta. Là con trai duy nhất của Andrew, hẳn anh ta phải cảm thấy chịu nhiều sức ép.

“Anh sẽ ở đó.” Cô nói nhẹ nhàng.

Gregory nhìn sâu vào trong mắt cô, rồi cười lớn. Tiếng cười của anh ta đượm vẻ cay đắng.

“Lên lầu nào.” Anh ta nói, cầm lấy tay cô và dẫn cô đến lồng cầu thang màu đen chạy thẳng đến phòng của anh ta. Philip bám sát theo sau một cách yên lặng.

Phòng của Gregory rộng lớn và chỉ có một điểm chung duy nhất với phòng của những

chàng trai khác – một lớp trầm tích của những đồ lót và vớ bị vứt bỏ. Ngoài điều đó, nó bộc lộ rõ tiền bạc và thị hiếu : những chiếc ghế bọc da thẫm màu và những cái bàn bằng kính, một cái bàn giấy và máy vi tính, và một trung tâm giải trí lớn. Che phủ những bức tường là ảnh những viện bảo tàng với những hình thể góc cạnh nổi bật. Tại trung tâm của tất cả những thứ đó là một chiếc giường nước kích thước lớn.

“Thử nó đi.” Gregory thúc giục.

Ivy nghiêng xuống và đẩy vào nó một cách ngập ngừng bằng bàn tay cô.

Anh ta cười to với cô. “Em e ngại cái gì nào? Lên đi, Phil.” – Không ai gọi cậu bé là Phil hết, Ivy nghĩ – “Chỉ cho chị em làm thế nào đi. Trèo lên trên nó và biểu diễn một cú đảo vòng thật tuyệt xem nào.”

“Em không muốn.” Philip nói.

“Chắc chắn em có.” Gregory đang cười, nhưng giọng của anh ta đe dọa.

“Không.” Philip nói.

“Nó khá vui đấy.” Gregory túm lấy vai của Philip và ép cậu bé lùi lại về hướng chiếc giường.

Philip chống cự, rồi bị vấp chân và ngã lên đó. Cậu bé nhảy ngay ra khỏi đó thật nhanh. “Em ghét nó!” Cậu bé la lên. Miệng của Gregory nghiêng chặt thành một đường thẳng.

Rồi Ivy ngồi lên trên giường. “Nó vui mà.” Cô nói. Cô chậm rãi nẩy lên xuống. “Thử nó với chị nào, Philip.” Nhưng cậu bé đã ra ngoài hành lang.

“Ngả lưng lên đó đi, Ivy.” Gregory thúc giục cô, giọng anh ta trầm và mượt như lụa. Khi cô làm, anh ta nằm xuống gần cô.

“Bọn em thật sự phải dỡ hành lý,” Ivy nói, ngồi nhanh dậy. Họ đi xuyên qua một hành lang có trần thấp ngay trên phòng tranh và đi vào khu vực nhà chính, nơi có phòng ngủ của cô và Philip.

Cửa phòng cô đóng và khi cô mở nó, Philip chạy ào đến với Ella, kẻ đang trải dài một cách vương giả trên chiếc giường của Ivy. Ôi, không, Ivy găm gù trong tình lặng khi cô liếc quanh

căn phòng được trang trí công phu. Cô đã lo sợ điều tệ nhất khi mẹ cô nói rằng cô sẽ có một ngạc nhiên lớn, những gì cô trông thấy là quá nhiều đăng-ten, gỗ trắng được tô điểm với nhũ vàng, và một chiếc giường có màn trướng. “Ồ nội thất công chúa.” Cô thì thầm thành tiếng.

Gregory cười nhăn nhó.

“Ít nhất Ella trông có vẻ như ở nhà. Nó luôn nghĩ mình là một nữ hoàng. Anh có thích mèo không, Gregory?”

“Chắc rồi.” Anh ta nói, ngồi xuống giường bên cạnh Ella. Ella mau mắn vươn dậy và đi đến cạnh khác của chiếc giường. Gregory có vẻ phật ý.

“Quả là một nữ hoàng dành cho anh.” Ivy nói nhẹ nhàng. “Cảm ơn anh về chuyến tham quan. Em có nhiều thứ đồ cần tháo dỡ.” Nhưng Gregory nằm ườn ra trên giường cô. “Đây là phòng của anh khi anh còn nhỏ.”

“Vậy à?”

Ivy nhắc một ôm quần áo từ một chiếc túi đựng và kéo để mở một cánh cửa mà cô nghĩ là tủ âm tường. Thay vì thế, cô đối diện với những bậc thang.

“Đó là cầu thang bí mật của anh.” Gregory nói.

Ivy nhìn chăm chú vào khoảng tối.

“Anh thường trốn lên gác mái khi cha và mẹ anh chiến tranh. Điều đó xảy ra mỗi ngày.” Gregory thêm vào. “Em đã gặp mẹ anh bao giờ chưa? Hẳn là đã; bà ấy luôn giam mình ở đó mà.”

“Ở cửa hàng làm đẹp ư? Phải.” Ivy đáp, mở cửa tủ

“Một phụ nữ tuyệt vời, đúng không?” Lời lẽ của anh ta nặng trĩu sự châm chọc. “Yêu mọi người. Không bao giờ nghĩ cho bản thân.”

“Em còn rất nhỏ khi gặp bà.” Ivy nói một cách lịch sự.

“Anh cũng nhỏ.”

“Gregory... Em muốn nói điều này. Em biết thật khó cho anh khi nhìn mẹ em ở trong phòng của mẹ anh, khi Philip và em tiếp quản nơi từng là của anh trước đây. Em không trách anh về...”

“Về việc vui mừng rằng em ở đây?” Anh ta cắt ngang. “Anh có mà. Anh đang mong đợi em và Philip giữ được ông già trong lối cư xử tốt nhất của ông. Ông ấy biết người khác đang quan sát ông ấy và gia đình mới của ông ấy. Lúc này ông ấy đã trở nên một người cha tốt bụng và đáng yêu. Để anh giúp em với thứ đó nào.”

Ivy nhắc chiếc hộp đựng những Thiên Thần của cô lên. “Không, thật đấy, Gregory, em có thể tự xoay sở thứ này mà.”

Anh ta lấy một con dao nhíp từ trong túi và trượt qua lớp băng dán trên thùng carton. “Cái gì trong đó thế?”

“Những Thiên Thần của Ivy.” Philip nói.

“Anh chàng phát biểu cơ đấy!”

Philip mím đôi môi lại với nhau.

“Đủ sớm. Anh không thể làm cậu bé im miệng được đâu.” Ivy nói. Rồi cô mở chiếc hộp và bắt đầu cẩn thận lấy ra những bức tượng được bao gói.

Tony ra ngoài trước tiên. Rồi một thiên thần được chạm bằng đá xám. Sau đó là bức tượng ưa thích, Thiên Thần nước của cô, một bức tượng bằng sứ mỏng manh được sơn vẽ với những xoáy nước màu xanh lam. Gregory quan sát khi cô tháo lớp bao gói mười lăm bức tượng và đặt chúng trên kệ. Ánh mắt anh lấp lánh với nỗi thích thú. “Em không coi những thứ này là nghiêm túc, phải không nào?”

“Anh có ý gì với nghiêm túc?” Cô hỏi.

“Em không thật sự tin vào Thiên Thần.”

“Em có tin.” Ivy nói.

Anh ta nhặt Thiên thần nước lên và làm cho cô ấy bay vọt lên quanh phòng.

“Đặt cô ấy xuống!” Philip thét lên. “Cô ấy là Thiên thần ưa thích của Ivy.” Gregory đặt bức tượng nằm úp xuống gối.

“Anh là đồ tồi!”

“Anh ấy chỉ đùa chơi thôi mà, Philip,” Ivy nói, và thu hồi bức tượng một cách điềm tĩnh. Gregory nằm trở lại trên giường. “Em có cầu nguyện với họ không?” Anh ta hỏi.

“Có. Với những Thiên Thần, không phải những bức tượng.” Cô giải thích.

“Và những Thiên thần này đã làm cho em những điều kỳ diệu gì? Họ có bắt giữ trái tim của Tristan không?”

Ivy nhìn anh ta kinh ngạc. “Không. Nhưng em đâu có cầu xin điều đó.”

Gregory cười nhẹ.

“Anh biết Tristan sao?” Philip hỏi.

“Từ lớp Một.” Gregory đáp, rồi uể oải duỗi một cánh tay về con mèo. Ella cuộn người tránh xa anh ta. “Cậu ấy là một đứa tốt trong đội Little League của anh,” Gregory nói, đẩy người lên để anh có thể vươn tới Ella. Cùng lúc đó, cô mèo đứng lên và đi đến cuối giường. “Cậu ấy là đứa tốt trong mọi đội.” Gregory nói. Anh ta vươn tới Ella lần nữa. Con mèo rít lên. Ivy thấy sắc đỏ bừng lên trên đôi gò má của Gregory.

“Đừng xem điều đó mang tính cá nhân, Gregory,” Ivy nói. “Chỉ cần để mặc Ella một lúc. Những con mèo thường xử sự khó hiểu.”

“Giống như vài cô gái anh biết,” anh nhận xét. “Đến đây nào, cô gái.” Anh ta đẩy bàn tay về phía con mèo. Ella vung nhanh một chân, những cái vuốt nhọn giương ra.

“Hãy để nó đến với anh.” Ivy khuyên.

Nhưng Gregory đã túm lấy gáy con mèo và kéo nó lên cao.

“Đừng!” Ivy la lên.

Anh ta thọc bàn tay còn lại vào bụng con mèo. Ella cắn mạnh vào cổ tay anh ta.

“Chết tiệt!” Anh ta quăng con mèo ngang qua phòng.

Philip chạy đến con mèo. Con mèo chạy đến Ivy. Cô hất nó vào đôi cánh tay. Đuôi Ella ve vẩy, giận dữ nhiều hơn là đau đớn. Gregory quan sát nó, màu sắc vẫn còn đậm nét trên đôi gò má.

“Ella là một cô mèo con đường phố,” Ivy kể với anh, đấu tranh để giữ tâm trạng của chính cô. “Khi em tìm thấy nó, nó là một đám lông nhỏ lùì sát vào bức tường gạch, nén bản thân vào một khe nứt lớn. Em đã cố nói với anh. Anh không thể đến với nó theo cách đó được. Nó không tin người ta dễ dàng.”

“Có lẽ em nên dạy nó.” Gregory nói. “Em tin anh, đúng không?” Anh ta trao cho cô một trong những nụ cười chất vấn lừa gạt của anh ta.

Ivy đặt Ella xuống. Con mèo ngồi bên dưới chiếc ghế và quắc mắt nhìn Gregory. Với tiếng bước chân ngoài hành lang, nó lình vào dưới gầm giường.

Andrew đứng trong khung cửa. “Mọi thứ thế nào?” Ông hỏi.

“Tốt ạ” Ivy nói dối.

“Nó bốc mùi.” Philip nói.

Andrew chớp mắt, rồi gật đầu một cách lịch thiệp. “Ồ, vậy thì,” Ông nói. “Chúng ta thử làm cho chúng tốt hơn. Cháu có cho rằng chúng ta có thể không?”

Philip chỉ nhìn ông chăm chăm.

Andrew quay sang Ivy. “Cháu có tình cờ mở cánh cửa đó chưa?” Ivy dõi theo cái nhìn của ông về những bậc thang bí mật của Gregory. “Đèn cho tầng trên nằm ở bên trái.” Ông nói với cô.

Có vẻ như ông muốn cô khám phá. Ivy mở cánh cửa và bật đèn. Philip, đang trở nên tò

mò, chuỗi bên dưới cánh tay cô và bước lên những bậc thang.

“Wow!” Cậu bé la to từ phía bên trên họ. “Wow!”

Ivy liếc nhìn Anndrew. Với âm thanh từ giọng nói phấn khích của Philip, gương mặt ông bừng sáng hài lòng. Gregory nhím chăm chú ra ngoài cửa sổ.

“Ivy, đến nhìn đi!”

Ivy vội vã lên những bậc thang. Cô mong đợi để thấy Nintendo **[[10]]**, hoặc Power Ranger **[[11]]**, hay có lẽ một Don Mattingly có kích thước như người thật. Thay vì thế, cô phát hiện một cây đàn Piano nhỏ nhắn tuyệt đẹp, một đầu CD có thu băng, và hai kệ chất đầy những bản tổng phổ nhạc của cô. Một quyển album với gương mặt của Ella Fitzgerald **[[12]]** được đóng khung trên tường. Phần còn lại của những đĩa nhạc Jazz cũ của cha cô xếp bên cạnh một máy quay đĩa bằng gỗ cây anh đào.

“Nếu như có thứ gì bị bỏ lỡ...” Andrew bắt đầu. Ông đang đứng bên cạnh cô, hơi hốt hển vì những bậc thang, nhìn đầy hy vọng. Gregory đã đến được nửa đường, đủ xa để nhìn thấy.

“Cám ơn!” Là tất cả những gì Ivy có thể nói. “Cám ơn!”

“Điều này thật tuyệt, Ivy” Philip nói.

“Và đó là tất cả những gì ba người chúng tôi có được để nói về ông ấy, vui mừng rằng ông ấy quá xét nét những chi tiết để mà hờn dỗi.” Rồi cô quay lại để nói với Gregory, nhưng anh ta đã không còn ở đó.

Bữa ăn tối đêm đó dường như kéo dài vô tận. Tính phung phí trong những món quà của Andrew, phòng âm nhạc cho Ivy, phòng trò chơi trang bị đầy đủ cho Philip, cả hai thứ đã áp đảo và gây lúng túng. Vì rằng Philip, trở nên ủ rũ nhiều hơn lúc trước, đã quyết định sẽ không nói gì suốt bữa tối – “Có thể không bao giờ nữa” Cậu bé bảo Ivy với một cái bĩu môi – Cô phải có nhiệm vụ bộc lộ lòng biết ơn của họ với Andrew. Nhưng làm như vậy khiến cô lâm vào một tình thế chêngh vênh : Khi Andrew hỏi cô lần thứ hai rằng liệu có điều gì khác mà cô và Philip muốn nữa không, cô nhìn thấy đôi tay của Gregory căng lên.

Vào giữa món tráng miệng, Suzanne gọi điện thoại đến. Ivy đã sai lầm khi nhận cuộc gọi trong sảnh bên ngoài phòng ăn tối. Suzanne đang hy vọng một lời mời đến thăm nhà vào tối hôm đó. Ivy đã nói với cô ấy rằng ngày kế tiếp sẽ tốt hơn.

“Nhưng tớ đã lên đồ rồi.” Suzanne than phiền.

“Dĩ nhiên cậu đã.” Ivy đáp. “Chỉ mới 7:30 thôi.”

“Ý tớ là ăn mặc để sang bên ấy.”

“Gee, Suzanne.” Ivy nói, làm bộ ngớ ngẩn. “Cậu đâu cần phải ăn diện để đến thăm tớ.”

“Tối nay Gregory làm gì?”

“Tớ không biết. Tớ không hỏi anh ấy.”

“VẬY, tìm hiểu đi! Tìm ra tên cô ta và nơi cô ta sống.” Suzanne ra lệnh, “và cô ta đang mặc gì và nơi họ đi. Nếu chúng ta không biết cô ta, tìm hiểu xem cô ta trông thế nào. Tớ biết ngay là anh ấy có một cuộc hẹn hò mà,” Cô ấy rên rỉ, “Anh ấy hẳn là như thế!”

Ivy đã chờ mong điều này. Nhưng cô đã kiệt sức bởi trò trẻ con của Philip và Gregory, cô không cảm thấy muốn lắng nghe Suzanne than van. “Bây giờ tớ phải đi.”

“Tớ sẽ chết nếu đó là Twinkie Hammond. Cậu có nghĩ đó là Twinkie Hammond không?”

“Tớ không biết. Gregory không nói với tớ. Nghe này. Tớ phải đi.”

“Ivy, đợi đã! Cậu chưa kể với tớ điều gì hết.”

Ivy thở dài. “Tớ sẽ kể tại giờ nghỉ trưa thường lệ của tớ ở chỗ làm vào ngày mai. Gọi Beth và gặp tớ ở phố thương mại. Okay?”

“Okay, nhưng Ivy...”

“Tốt hơn tớ nên đi bây giờ.” Ivy nói, “hoặc tớ sẽ lỡ cơ hội để trốn trong thùng xe của Gregory.” Cô gác máy.

“VẬY, Suzanne thế nào?” Gregory hỏi. Anh ta dựa người vào khung cửa dẫn đến phòng ăn tối, đầu anh ta vênh lên, tươi cười.

“Tốt.”

“Tối nay cô ấy làm gì?” Nét cười cợt trong mắt anh ta nói với cô rằng anh đã nghe lén cuộc trò chuyện, và đây là một trò trêu chọc, không thật sự hứng thú với những thông tin.

“Em không hỏi và bạn ấy cũng không kể với em. Nhưng nếu hai người muốn nói điều đó với nhau...”

Anh ta cười thành tiếng, rồi chạm vào đỉnh mũi của Ivy. “Vui đấy.” Anh ta nói. “Anh hy vọng chúng tôi giữ được em.”

CHAPTER 5

Thật nhẹ nhõm khi đi làm vào sáng thứ bảy, nổi nhẹ nhõm được trở lại lãnh vực mà Ivy quen thuộc. Khu thương mại Greentree tọa lạc ở thị trấn kế bên nhưng lôi kéo những đứa nhóc trung học từ tất cả các thị trấn xung quanh. Phần lớn là đi dạo khắp các cửa hàng và rong chơi quanh phố ăn uống. Tis' the Season, nơi Ivy đang làm việc từ một năm rưỡi trước, nằm đối diện với phố ăn. Cửa hàng được sở hữu bởi hai chị em luống tuổi, những người đã lựa chọn y phục, trang sức, những món đồ giấy và đồ trang trí lật vật lập dị y như phong cách kinh doanh của họ. Lilian và Betty hiếm khi trả lại hàng hóa, và điều đó y như thể mọi mùa và những kỳ nghỉ chạy từ góc nhỏ này đến góc nhỏ khác của thế giới. Trang phục mà cà rồng treo cùng những ngôi sao và quần áo thể thao; những chú gà Phục sinh đậu bên cạnh cây đàn nhiều nhánh của người Do Thái bằng nhựa thu nhỏ; những chú gà tây bằng trái thông và những chiếc tai thần lửa Vulcan của bộ phim The Last Trekkie Convention (Giao ước Trekkie cuối cùng)

Lúc gần một giờ ngày thứ bảy, trong khi đợi Suzanne và Beth đến, Ivy đang nhìn qua đơn đặt hàng đặc biệt trong ngày. Như thường lệ, chúng được nguệch ngoạc trên những mảnh giấy ghi chú và dính trên tường, Ivy đọc một trong những chiếc thẻ hai lần, rồi kéo mảnh giấy ra. Không thể nào, Ivy nghĩ, không thể nào. Có lẽ có đến hai người. Hai anh chàng mang tên Tristan Carruthers chẳng?

“Lilian, cái này có nghĩa là gì thế? ‘Cho lựa chọn : Kn Xa Bcp và 25 dkl ?’” Lilian liếc nhìn mảnh giấy. Bà có kính hai tròng, nhưng chúng thường nghỉ ngơi trên ngực bà ngay cuối sợi dây đeo cổ.

“À, hai mươi lăm đĩa, khăn ăn, ly, cháu biết điều đó mà. À phải, cho Tristan Carruthers – một đơn hàng cho bữa tiệc đội bơi. Kinh ngư Xanh bơm căng phồng. Ta đã chuẩn bị nó rồi đây. Cậu ấy đã gọi để xác nhận đơn hàng sáng nay.”

“Tris... Ông Carruthers đã gọi sao?”

Lúc này Lilian với lấy mắt kính của bà. Đặt chúng trên mũi, bà nhìn Ivy chăm chú. “Ông Carruthers ư? Cậu ta có gọi cháu là Cô Lyons đâu nào.” Bà nói.

“Sao anh ấy phải gọi mình bất kỳ gì chứ?” Ivy tự hỏi thành lời. “Ý cháu là tại sao tên cháu lại được nêu ra?”

“Cậu ấy hỏi cháu làm việc vào giờ nào? Tad đã nói cháu sẽ nghỉ trưa từ một giờ đến một giờ bốn lăm, tuy vậy, cháu ở đây cho đến sáu giờ.” Bà cười với Ivy. “Và ta đã nói vài lời tốt về cháu, cưng à.”

“Vài lời tốt?”

“Ta đã kể với cậu ta cháu là một cô gái đáng yêu như thế nào, và thật tiếc rằng một người như cháu lại chưa tìm được một người bạn hào hoa phong nhã xứng đáng.”

Ivy nhăn mặt, nhưng Lilian đã tháo mắt kính xuống nên bà không nhận ra.

“Cậu ta đã đến cửa hàng tuần trước để đặt hàng,” lilian tiếp tục. “Cậu ta là một người cứng khỏe.” (a chunk – một khúc gỗ, Sẻ dịch thoát ý đôi chút)

“Cường tráng, Lilian.” (hunk)

“Gì chứ?”

“Tristan rõ ràng là người cường tráng.”

“Hay lắm, cuối cùng thì bạn ấy cũng đã thừa nhận điều đó!” Suzanne nói, sải bước vào cửa hàng. Beth theo sau cô ấy.

“Buôn bán phát đạt nhé, Lilian!” Người phụ nữ già nháy mắt, và Ivy dán lại mảnh giấy ghi chú lên tường. Cô bắt đầu lục những chiếc túi của cô tìm tiền.

“Đừng mong chờ việc ăn,” Suzanne cảnh báo cô, “Đây là một cuộc thẩm vấn.”

Hai mươi phút sau, Beth vừa kết thúc món bánh bắp cuốn thịt. Suzanne đã thực hiện những cuộc đột kích vào món gà kiểu Nhật. Món pizza của Ivy vẫn chưa được động đến.

“Làm sao tớ biết được cơ chứ?” Cô đang nói, vung vẩy cánh tay với nỗi thất vọng. “Tớ có ở trong tủ thuốc của anh ấy đâu!”

Họ bàn tới bàn lui, lật đi lật lại, mọi chi tiết mà Ivy nhận xét về căn phòng của Gregory.

“À, tớ đoán là cậu chỉ mới ở đó một đêm,” Suzanne nói, “Nhưng tối nay, có lẽ thế, cậu phải

tìm ra anh ấy sẽ đi đâu tối nay. Anh ấy có lệnh giới nghiêm không? Anh ấy có...”

Ivy nhặt lên một trái trứng, xoay tròn rồi nhét nó vào miệng của Suzanne. “Đến lượt Beth nói.”

“Ồ, quá đúng!” Beth nói. “Điều này thú vị đây.”

Ivy mở tập hồ sơ của Beth. “Sao cậu không đọc một trong những sáng tác mới của cậu,” Cô nói, “trước khi Suzanne khiến tớ phát điên toàn tập nhỉ.”

Beth liếc Suzanne rồi vui vẻ lôi ra một tệp giấy. “Tớ sẽ sử dụng truyện mới này cho câu lạc bộ kịch vào Thứ Hai. Tớ đang thử nghiệm với đồ vật diễn cảm. Điều đó nghĩa là khởi đầu ngay giữa diễn biến.”

Ivy gật đầu khích lệ và cắn một miếng pizza đầu tiên.

“ *‘Nàng giữ chặt khẩu súng trước ngực,’*” Beth đọc. “ *‘Rắn chắc và xanh ngắt, lạnh lẽo và vững vàng. Những bức hình của chàng, những bức hình mong manh và nhạt màu của chàng – của chàng cùng với nàng – những tấm hình bị xé nhỏ, đắm nước mắt, phủ một lớp muối nằm rải rác trên ghế. Nàng sẽ rửa sạch chúng với máu của chính nàng...’*”

“Beth ơi là Beth” Suzanne xen vào. “Đây là bữa trưa. Có thứ gì đó nhẹ ký hơn không?”

Beth sắp xếp những trang giấy một cách dễ chịu và bắt đầu lại. “ *‘Nàng giữ chặt tay chàng trên ngực mình. Ấm áp và ẩm ướt, êm ái và mềm mại...’*”

“Tay của anh ta hay ngực của cô ấy?” Suzanne cắt ngang

“Yên lặng nào.” Ivy nói.

“ *‘...Một bàn tay có thể nắm giữ trọn vẹn linh hồn cô, một bàn tay có thể nhấc lên...’* một con cá voi, một con cá voi xanh bằng nhựa, tớ nghĩ vậy. Đó có thể là cái gì khác nữa chứ?”

Ivy quay người thật nhanh, và nhìn sang phía bên kia khu thương mại đến cửa hàng. Betty đang giơ lên một vật bằng nhựa màu xanh và tán chuyện không ngừng với Tristan. Lillian đứng phía sau Tristan tại lối vào cửa hàng đang vẫy tay ra hiệu với cô một cách giận dữ. Ivy liếc nhìn đồng hồ của cô. Chỉ mới 1:25, phân nửa giờ nghỉ trưa của cô. “Bà ấy muốn cậu.” Beth nói.

Ivy lắc đầu với Lillian, nhưng Lillian vẫn tiếp tục vậy.

“Tiến lên đi, cô gái!” Suzanne nói.

“Không.”

“Ôi, thôi nào, Ivy.”

“Cậu không hiểu à. Anh ấy biết tớ đang nghỉ trưa. Anh ấy né tránh tớ.”

“Có lẽ.” Suzanne nói, “nhưng tớ sẽ không bao giờ để một điều như vậy ngăn cản tớ.”

Lúc này, nhận ra dáng vẻ như người cầm cờ hiệu trên xa lộ của Lillian, Tristan đã quay lại và quan sát đám đông trong quán ăn cho đến khi ánh mắt anh đậu lại trên Ivy. Trong lúc đó, Betty đã xoay sở để móc con cá voi có thể bơm phồng vào bình chứa khí helium của cửa hàng.

“Yo!” Beth la lên khi con cá voi được hình thành, lớn lên như một đám mây giông màu xanh phía sau Tristan và Lillian. Betty biến mất bên cạnh kia của con cá. Bà hẳn đã thả nó ra đột ngột, vì nó bay lên trần nhà. Tristan phải nhảy lên để chụp lại. Beth và Suzanne bắt đầu cười. Lillian ngúc ngoắc ngón tay của bà về phía Ivy, rồi quay lại nói chuyện với Tristan.

“Tớ thắc mắc không biết bà ấy đang nói gì với anh ấy.” Beth nói.

“Một vài lời tốt đẹp.” Ivy lầm bầm.

Ít phút sau, Tristan xuất hiện từ cửa hàng, tay nắm chặt chiếc túi chứa những món đồ cho bữa tiệc, chiếc túi được hai chị em cột một chiếc nơ màu xanh vui mắt. Chú cá heo bị kéo lê trên cao phía sau anh. Anh giữ mắt anh hướng thẳng về phía trước và bước đến lối ra của khu thương mại. Suzanne gọi anh. Thật ra là gầm lên. Anh không thể giả vờ không nghe thấy cô ấy. Anh nhìn về hướng của họ và tiến về phía họ với một vẻ mặt khá chán nản. Vài đứa trẻ nhỏ theo sau anh cứ như thể anh là Pied Piper (người thổi sáo dụ dỗ bắt trẻ con trong truyện cổ Đức)

“Hi,” Anh nói khó nhọc, “Suzanne, Beth, Ivy. Rất vui được gặp các bạn.”

“Rất vui được gặp anh.” Suzanne nói, rồi nhìn chú cá voi. “Ai thế? Cậu ta thật dễ thương. Thành viên mới trong đội bơi à?”

Ivy nhận thấy khớp ngón tay của Tristan trắng ra trên bàn tay đang nắm sợi dây của chú cá voi. Tất cả các bắp cơ trên cánh tay anh kéo căng và phồng lên. Phía sau anh, đám trẻ con nhảy lên nhảy xuống, thụi vào chú cá voi.

“Thật ra là thành viên mới trong tiết mục của tôi,” Anh nói và quay về phía Ivy. “Em đã thấy một phần của nó – cuộc trình diễn cà rốt và đuôi tôm mà tôi làm ấy – Tôi không biết đó là gì. Những đứa nhóc tám tuổi thấy tôi hấp dẫn.” Anh liếc ra sau vào đám trẻ con. “Xin lỗi, bây giờ tôi phải đi.”

“Khoooooong!” Đám nhóc la lên. Anh để bọn chúng dẫm vài cái nữa vào chú cá voi, rồi rời khỏi, len lỏi thật nhanh xuyên qua những người đi mua hàng ngày Thứ Bảy.

“Hay đấy!” Suzanne nổi cáu. “Hay đấy nhỉ!” Cô ấy xỉa xói Ivy bằng đôi đũa. “Cậu nên nói gì đó chứ! Thật ra thì, cô gái ời, tớ không biết liệu có điều gì sai với cậu hay không nữa.”

“Cậu muốn tớ nói gì?”

“Bất kỳ điều gì! Điều gì đó! Không quan trọng, chỉ để anh ấy biết thật ổn khi nói chuyện với cậu.”

Ivy nuốt xuống khó nhọc. Cô không thể hiểu tại sao Tristan lại làm những điều đó. Anh đã khiến cô hết sức ngượng ngùng.

“Thoạt đầu cậu luôn có cảm giác ngượng ngùng,” Beth nói, như thể đọc được suy nghĩ của cô. “Nhưng sớm muộn gì thì các cậu cũng sẽ luận ra phải xử sự với nhau như thế nào thôi.”

Suzanne chồm về phía trước. “Vấn đề của cậu là cậu coi mọi thứ quá nghiêm trọng, Ivy. Chuyện yêu đương là một trò chơi, chỉ là một trò chơi thôi mà.”

Ivy thở dài và nhìn đồng hồ. “Tớ còn hơn mười phút nghỉ trưa. Beth, nghĩ gì về việc kết thúc chuyện tình của cậu nào?”

Suzanne đập nhẹ vào cánh tay Ivy. “Cậu đã có hơn hai tháng ở trường,” Cô ấy nói, “Nghĩ gì về việc bắt đầu chuyện tình của cậu nào?”

CHAPTER 6

Ivy đặt bàn chân trần trên sàn lạnh ẩm, cong những ngón chân lại. Hơi ẩm và mùi chlorine nồng nặc của hồ bơi lan tỏa khắp gian phòng thay đồ. Cánh cửa kim loại đóng sầm và gian phòng xây bằng gạch xỉ than âm vang giống như một hang động. Mọi thứ về hồ bơi làm cô khiếp đảm. Những cô gái khác trong câu lạc bộ kịch nghệ đang kiểm tra trang phục cho nhau, nhắm lại vai diễn của họ, và cười khúc khích một cách có chủ ý.

Suzanne đặt tay lên vai Ivy. “Cậu ổn chứ?”

“Tớ có thể xoay sở được.”

“Cậu chắc không?” Suzanne không có vẻ bị thuyết phục.

“Tớ biết giới hạn của tớ.” Ivy nói. “Và tất cả những gì chúng ta phải làm là nhún nhảy trên cầu nhảy thôi mà.” Trên tấm ván nhảy cao, tại cạnh cuối, mà không rơi xuống, Ivy tự nhủ.

Suzanne dai dẳng. “Nghe này, Ivy, Tớ biết cậu là ngôi sao của thầy McCardell, nhưng cậu không nghĩ cậu nên đề cập với ông ấy rằng cậu không biết bơi và cậu sợ nước thế nào sao?”

“Tớ đã nói với cậu, tớ có thể làm được điều này mà.” Ivy nói, rồi lẩn qua cánh cửa đang đóng cửa của phòng thay đồ, đôi chân có cảm giác như cao su mềm oặt bên dưới cô.

Cô xếp hàng cùng mười một cô gái và ba anh chàng dọc theo mép hồ bơi. Beth đứng bên cạnh Ivy, Suzanne bên cạnh kia. Ivy nhìn vào hồ nước màu xanh lam đang sáng lấp lánh. Đó chỉ là nước thôi mà, cô tự nhủ, có khác gì thứ để uống đâu. Và nó thậm chí còn không quá sâu ở cạnh hồ này. Beth chạm vào cánh tay cô. “Này, tớ đoán Suzanne thỏa chí rồi nhé. Cậu đã mời Gregory.”

“Gregory ? Dĩ nhiên tớ không mời!” Ivy ngay lập tức quay qua Suzanne.

“Tớ muốn tặng anh ấy sự xem trước về sức lôi cuốn tiềm năng. Sẽ có nhiều chỗ để tắm nắng trên rặng đồi đó của các cậu mà.”

“Cậu nhìn rất tuyệt trong trang phục của cậu đấy.” Beth bảo cô ấy.

Ivy giận bốc khói. Suzanne biết việc này khó khăn thế nào đối với cô mà không cần có thêm Gregory vào kịch bản. Cô có thể tự kèm chế bản thân chỉ lần này thôi.

Gregory không đơn độc trên khán đài. Bạn anh ta, Eric và Will đang quan sát, cũng như vài học sinh khối lớp 11 và 12 khác, những kẻ đã không ngừng chuồn khỏi dự án của họ trong suốt giai đoạn hoạt động. Tất cả những gã trai theo dõi hết sức thích thú khi các cô gái trong nhóm thực hiện các bài tập co duỗi của họ.

Rồi cả lớp đi và chạy chậm chậm quanh hồ bơi, trình diễn kỹ năng xướng âm của họ.

“Tôi muốn nghe thấy mọi phụ âm, mọi âm p,d và t,” Thầy McCardell gọi theo họ, giọng của ông rồn rảng đáng kinh ngạc trong không gian âm vang khổng lồ của bể bơi. “Margaret, Courtney, Suzanne, đây không phải cuộc diễn hành sắc đẹp,” Ông hét, “Đi cho đúng nào!” Điều đó gây ra vài tiếng la ó nhẹ từ khán đài. “Và Chúa cứu rồi, Sam, ngừng nhún nhảy đi!” Thính giả cười ré lên.

Khi các học sinh kết thúc vài vòng hồ, họ tập hợp tại cạnh hồ sâu, bên dưới chiếc cầu nhảy.

“Chú ý,” Thầy giáo của họ ra lệnh. “Các em sẽ không ở bên tôi.” Nghiêng gần họ, ông nói. “Đây là một bài học về sự phát âm và tập trung. Tôi sẽ không dung thứ nếu một trong các em để những khán giả dễ tính đó làm mình xao lãng.”

Với điều đó, gần như cả lớp liếc về hướng khán đài. Cửa hồ bơi mở ra, và thêm nhiều khán giả đi vào, tất cả đều là con trai.

“Chúng ta sẵn sàng chưa? Chúng ta tự chuẩn bị rồi chứ?”

Về bài tập, mỗi học sinh phải thuộc lòng ít nhất hai mươi lăm dòng thơ hoặc văn xuôi, thứ gì đó về tình yêu hoặc cái chết – “Hai chủ đề lớn của cuộc đời và kịch nghệ.” Thầy McCardell đã nói thế.

Ivy đã ráp nối hai bài thơ tình tiếng Anh thời sơ kỳ (Thế kỷ XII-XIII), một bài vui và một bài buồn. Cô thầm ôn lại những dòng thơ. Cô nghĩ cô đã thấu hiểu chúng bằng trái tim, nhưng khi học sinh đầu tiên trèo lên chiếc thang kim loại mỏng manh, mọi từ ngữ trôi tuột khỏi đầu cô. Nhịp

mạch của Ivy bắt đầu chạy đua như thể cô là người ở trên chiếc thang. Cô hít thở thật sâu.

“Cậu ổn không?” Beth thì thầm.

“Nói với thầy đi, Ivy!” Suzanne thúc giục. “Giải thích với thầy McCardell cậu cảm thấy thế nào.”

Ivy lắc đầu. “Tớ ổn mà.”

Ba học sinh đầu tiên đọc những dòng thơ của họ một cách máy móc, nhưng tất cả bọn họ đều giữ được thăng bằng, nhún nhảy lên xuống trên tấm ván. Rồi Sam rơi xuống, với đôi cánh tay chuyển động xoay tròn giống như chú chim khổng lồ, kỳ dị, cậu ta đâm sầm xuống nước.

Ivy nuốt khan.

Thầy McCardell gọi tên cô.

Cô trèo lên thang, chậm và đều đặn; ngân lên như chuông reo, trái tim cô đập dồn dập vào xương sườn của cô. Cánh tay cô có vẻ mạnh mẽ hơn đôi chân run rẩy của cô. Cô sử dụng chúng để kéo bản thân lên trên tấm ván, rồi ngừng lại. Bên dưới cô, mặt nước dập dờn, những con sóng nhẹ tối sầm dưới ánh đèn huỳnh quang rực rỡ. Ivy tập trung vào điểm tận cùng của tấm ván nhảy, như cô đã học để thực hiện trên một thanh thăng bằng, và lấy ba bước. Cô cảm thấy tấm ván oằn xuống dưới sức nặng của cô. Dạ dày cô thót lại, nhưng cô tiếp tục bước đi.

“Em có thể bắt đầu.” Thầy McCardell nói.

Ivy quay cuồng những ý nghĩ nội tâm trong một thoáng, cố gắng tìm kiếm những dòng thơ của cô, cố gắng hồi tưởng những hình ảnh cô đã hình dung khi lần đầu tiên cô đọc bài thơ. Cô biết rằng nếu cô làm điều này chỉ đơn giản như một bài tập, cô sẽ không thể vượt qua được. Cô phải biểu diễn, cô phải chìm đắm bản thân trong những cảm xúc của thi ca.

Cô tìm thấy vài từ đầu tiên của bài thơ hóm hỉnh, và đột ngột, đôi mắt trí tuệ của cô nhìn thấy những hình ảnh mà cô cần : Một cô dâu rực rỡ, những khách mời sững sờ, và một trận mưa rau củ xoay tròn. Xa bên dưới cô, các thánh giả của cô cười cợt khi cô ngâm nga về sự khờ dại của Tình Yêu. Rồi với cảm xúc tăng dần, cô tìm thấy nhịp điệu chậm hơn, tha thiết hơn của bài thơ thứ hai:

Gió Tây hỡi, lúc người thổi,

*Cơn mưa nhỏ có thể ngừng rơi chẳng?
Chúa ơi, khi nào tình yêu của ta ở trong vòng tay ta,
Và ta lại được ở trong người yêu của ta lần nữa!*

Cô nhún nhảy trong hai nhịp nữa rồi đứng yên tại đầu cuối của tấm ván nhảy, nín thở. Đột ngột, tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên. Cô đã làm được!

Khi tiếng hoan hô lắng xuống, Thầy McCardell nói. “Đủ tốt.” Đó là sự tán dương cao nhất của ông.

“Cám ơn thầy.” Ivy đáp. Rồi cô cố quay người để đi trở về. Khi cô bắt đầu xoay người, cô cảm thấy đầu gối run rẩy, và cô nhanh chóng trấn tĩnh. *Đừng nhìn xuống.* Nhưng cô phải thấy nơi cô đang đặt chân. Cô lấy một hơi thở sâu và nỗ lực quay người lần nữa.

“Ivy, có chuyện gì vậy?” Thầy McCardell hỏi.

“Bạn ấy sợ nước.” Suzanne buột miệng. “Và bạn ấy không biết bơi.”

Bên dưới Ivy, bể bơi dường như đu đưa, đường nét của nó không còn rõ ràng nữa. Cô cố tập trung vào tấm ván nhảy. Cô không thể. Nước dường như đang dâng lên, sẵn sàng nuốt chửng lấy cô. Rồi nó rút dần, rời khỏi, xa, xa bên dưới cô. Ivy lơ đãng. Một gối khuỵu xuống.

“Ôi!” Tiếng la vang vọng lên từ phía khán giả.

Một gối khác của cô khuỵu xuống và trượt khỏi tấm ván. Ivy đeo bám với nỗi tuyệt vọng của một con mèo. Cô treo lủng lẳng, nửa trên, nửa dưới tấm ván nhảy.

“Ai đó giúp bạn ấy với!” Suzanne la hét.

Thiên thần nước, Ivy cầu nguyện thầm lặng, *Thiên thần nước ơi, xin đừng để tôi ngã. Người đã giúp tôi một lần trước đây. Làm ơn, Thiên thần...*

Rồi Ivy cảm thấy sự chuyển động trên tấm ván. Nó run lên trong cánh tay cô. Bàn tay cô đã ẩm ướt và trơn tuột. Chỉ ngã xuống thôi mà, cô tự nhủ. Hãy tin vào Thiên thần nước của bạn. Thiên thần của bạn sẽ không để bạn chết đuối đâu. *Thiên thần nước ơi,* cô cầu nguyện lần thứ ba, nhưng đôi tay cô không buông ra. Tấm ván tiếp tục nhún nhảy. Bàn tay cô đang trượt dần.

“Ivy.”

Cô quay mặt cô về hướng âm thanh của giọng nói, ép sát gò má vào tấm ván. Tristan đã trèo lên thang và đang đứng tại đầu bên kia của tấm ván nhảy. “Mọi thứ sẽ tốt đẹp mà, Ivy” Rồi anh bắt đầu tiến đến chỗ cô. Tấm ván làm bằng sợi thủy tinh uốn cong xuống bên dưới trọng lượng của anh.

“Đừng!” Ivy la lên, bám víu một cách tuyệt vọng vào tấm ván. “Đừng làm cong nó. Làm ơn đi! Em sợ lắm!”

“Anh có thể giúp em. Hãy tin anh.”

Cánh tay cô nhức nhối. Đầu cô nhẹ bẫng, da cô lạnh và nổi gai. Bên dưới cô, mặt nước cuộn xoáy đến chóng mặt.

“Nghe anh này, Ivy. Em sẽ không thể tiếp tục bám theo cách đó. Xoay bên sườn em một chút. Xoay đi, được không? Để cho cánh tay phải của em được thả ra. Thôi nào, anh biết em có thể làm điều đó mà.” Ivy từ từ di chuyển trọng lượng của cô. Trong giây lát, cô nghĩ cô sắp lặn khỏi tấm ván. Cánh tay được phóng thích của cô vẫy điên cuồng.

“Em làm được. Em đã làm được rồi đó.” Anh nói.

Anh nói đúng. Cô đã có sự nắm giữ tốt, cả hai bàn tay vuông góc trên tấm ván.

“Bây giờ nhích dần lên. Kéo bản thân em lên tấm ván bằng mọi cách. Đúng rồi đó.” Giọng anh đều đều và chắc chắn. “Gối nào là gối thuận của em?” Anh hỏi.

Cô cau mày với anh.

“Là gối bên phải hay gối bên trái?” Anh đang mỉm cười với cô.

“Ờ, gối phải. Em đoán vậy.”

“Vậy thì thả lỏng bàn tay phải của em. Và kéo gối phải của em lên, nhét nó xuống bên dưới em.” Cô làm theo. Một lát sau, cả hai gối đều ở bên dưới người cô.

“Bây giờ trườn đến với anh.”

Cô nhìn xuống mặt nước đang rập rờn.

“Đến với anh, Ivy.”

Khoảng cách chỉ tám feet – mà có vẻ như tám miles – Cô bò chầm chậm dọc theo tấm ván. Rồi cô cảm thấy một bàn tay túm chặt lấy cánh tay cô. Anh đứng lên, kéo cô lên cùng anh, và nhanh nhẹn xoay cô lại. Ivy mềm rũ trong nhẹ nhõm.

“Được rồi, bây giờ anh ở ngay sau em. Chúng ta bước từng bước một nhé. Anh ở ngay đây.” Anh bắt đầu di chuyển xuống thang.

Mỗi lần một bước, Ivy lập lại với bản thân.

Giá như chân cô ngừng run rẩy. Cô sẽ cảm thấy bàn tay anh nhẹ nhàng trên mắt cá chân cô, hướng dẫn nó đi xuống những bậc thang kim loại. Cuối cùng, họ đứng cùng với nhau tại chân thang.

Thầy McCardell rời mắt khỏi cô, rõ ràng không thoải mái.

“Cám ơn anh.” Ivy nói thầm với Tristan.

Rồi cô lao vào phòng thay đồ trước khi Tristan hay những người khác có thể nhìn thấy những giọt lệ hoảng sợ của cô.

Trong bãi đậu xe chiều hôm đó, Suzanne cố nói với Ivy về việc đến nhà cùng cô ấy tại biệt thự Goldstein.

“Cám ơn, nhưng tớ mệt.” Ivy nói. “Tớ nghĩ tớ nên về... nhà.” Vẫn thật lạ lẫm khi nghĩ biệt thự Bains là nhà.

“Tốt. Tại sao chúng ta không chỉ lái xe vòng vòng vài chỗ trước nhỉ?” Suzanne gợi ý. “Tớ biết một quán Capuccino rất tuyệt, nơi không một đứa nhóc nào đến, ít ra là không phải của trường chúng ta. Bọn mình có thể trò chuyện mà không bị cắt ngang.”

“Tớ không cần nói chuyện, Suzanne. Tớ ổn mà. Thật đấy. Nhưng nếu như cậu chỉ muốn la cà, cậu có thể đến nhà với tớ.”

“Tớ không nghĩ đó là ý tưởng hay.”

Ivy hất đầu. “Cậu nên nghĩ cậu là người mắc cạn trên tấm ván nhảy đó.”

“Có vẻ như vậy.”

“Nếu tớ không biết tốt hơn, tớ sẽ nghĩ cậu đã ngã xuống thang và đập đầu vào bê tông đấy. Tớ vừa mới mời cậu đến nhà của Gregory.”

Suzanne đùa nghịch thổi son môi của cô, xoay nó lên lên xuống xuống trong vỏ. “Đúng là như vậy thật. Cậu biết tớ thế nào mà, Ivy – giống như một con chó săn trong một cuộc săn. Tớ không thể ngăn nổi bản thân. Nếu anh ấy ở đây, tớ sẽ hoàn toàn bị xao lãng. Và ngay lúc này, cậu cần sự quan tâm của tớ.”

“Nhưng tớ không cần sự quan tâm của ai hết! Tớ đã có khoảng thời gian tồi tệ ở câu lạc bộ kịch nghệ và...”

“Được giải cứu.”

“Được giải cứu...”

“Bởi Tristan.”

“Bởi Tristan, và bây giờ...”

“Cậu sẽ sống hạnh phúc mãi mãi về sau,” Suzanne nói.

“Bây giờ tớ sẽ về nhà, nếu cậu muốn đến cùng tớ và bắt đầu dồn Gregory vào chân tường. Tốt. Nó sẽ giúp chúng ta tiêu khiển.”

Suzanne cân nhắc một thoáng, rồi mở rộng bờ môi tươi thắm sẫm màu của cô ấy. “Tớ có bị dính son trên răng không vậy?”

“Nếu cậu không nói liên tục, cậu hẳn không có rắc rối này rồi.” Ivy nói, và chỉ vào một vết bẩn màu đỏ. “Ngay đó.”

Khi họ về đến nhà, Chiếc xe BMW của Gregory đã đậu ở lối vào. “Tốt, chúng ta gặp may rồi.” Ivy nói.

Nhưng khi họ đi vào bên trong nhà, Ivy nghe giọng mẹ cô, cao vút và kích động, được trả lời nhanh mỗi lần bởi giọng của Gregory. Cô và Suzanne trao đổi ánh mắt, rồi đi theo tiếng nói đến văn phòng của Andrew.

“Có rắc rối gì sao?” Ivy hỏi.

“Đó là rắc rối.” Mẹ cô nói, chỉ vào một chiếc ghế bọc lụa. Lưng ghế lỏng thông với những mảnh vụn bị xé rời.

“Ôi trời!” Ivy la lên. “Điều gì xảy ra với nó vậy?”

“Chắc là cha tôi đã dũa móng tay.” Gregory gợi ý.

“Đó là chiếc ghế ưa thích của Andrew!” Maggie nói. Đôi gò má của bà đỏ hồng. Mái tóc được xịt keo bung ra khỏi vòng xoắn của chúng trong những dải giống như cỏ. “Và loại vải này không rẻ đâu, Ivy.”

“Ồ, mẹ à, con đâu có làm điều đó !”

“Hãy để anh kiểm tra móng tay của em nào.” Gregory nói.

Suzanne cười to.

“Ella đã làm.” Maggie nói.

“Ella á!” Cô lắc đầu. “Không thể nào! Ella chưa bao giờ cào bất cứ cái gì trong cuộc đời của nó cả.”

“Ella không thích Andrew” Philip nói. Cậu bé đang đứng lặng lẽ trong góc phòng. “Nó đã làm điều đó vì nó không thích Andrew.”

Maggie choáng váng. Ivy đỡ mẹ của cô. Cô nói. “Dễ thôi mà.” Rồi cô xem xét lưng ghế. Gregory quan sát cô và tự mình xem xét chiếc ghế. Chúng dường như quá vụn nát đối với Ivy – một sự việc quá đỗi thuyết phục để Philip đưa ra kết luận. Ella ắt hẳn phải chịu trách nhiệm.

“Chúng ta sẽ phải cắt móng của nó.” Maggie nói.

“Không!”

“Ivy, có quá nhiều món đồ nội thất có giá trị trong ngôi nhà này. Chúng không thể bị tàn phá được. Ella sẽ phải bị cắt móng.”

“Con sẽ không để mẹ làm vậy đâu.”

“Nó chỉ là một con mèo thôi mà.”

“Và đây chỉ là một món đồ nội thất.” Ivy nói, giọng cô lạnh lùng và kiên quyết.

“Phải như thế, hoặc phải tống khứ nó đi.”

Ivy vòng tay lại trước ngực. Cô đã cao hơn mẹ hai inches.

“Ivy...” Cô có thể thấy đôi mắt mẹ cô phũ phàng. Đó là những gì bà đã làm trong vài tháng vừa qua, xúc động, cầu xin, nài nỉ với nước mắt. “Ivy, đây là một cuộc sống mới, là phương cách mới cho tất cả chúng ta. Chính con đã nói với mẹ : Với tất cả những điều tốt đẹp đang xảy ra, không có kết thúc giống như cổ tích. Tất cả chúng ta phải cố gắng làm cho nó trở nên như thế.”

“Bây giờ Ella ở đâu?” Ivy hỏi.

“Trong phòng con. Mẹ đã đóng cửa hành lang cũng như gác mái để nó không thể phá hủy thứ gì khác nữa.”

Ivy quay nhìn Gregory “Anh lấy cho Suzanne thứ gì đó để uống nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh ta nói.

Ivy đi lên phòng cô. Cô ngồi một lúc lâu, ẵm Ella trong lòng và nhìn lên Thiên Thần Nước của cô. “Bây giờ tôi phải làm gì đây, Thiên Thần?” Cô cầu nguyện. “Tôi phải làm gì bây giờ? Đừng nói tôi từ bỏ Ella! Tôi không thể từ bỏ nó được! Tôi không thể!”

Cuối cùng, cô phải làm. Cuối cùng, cô không thể tước đoạt nơi thoáng đãng khỏi Ella. Cô không thể để mặc cô mèo đường phố dữ dội nhỏ bé của cô có thể tấn công bất kỳ thứ gì có thể khiến cô đau khổ. Cô đã dán mẫu tin tìm người nhận nuôi trên tấm bảng cáo thị của trường buổi chiều ngày Thứ Năm, dù điều đó thật sự làm tan vỡ trái tim cô cũng như của Philip. Đêm thứ năm cô nhận một cuộc gọi. Philip ở trong phòng cô đang làm bài tập về nhà và nhắc điện thoại. Cậu bé buồn rười rượi trao nó cho cô. “Đó là một người đàn ông.” Cậu bé nói. “Anh ấy muốn nhận nuôi Ella.”

Ivy cau mày và cầm lấy ống nghe. “Xin chào.”

“Hi, Em khỏe không?” Người gọi hỏi.

“Khỏe.” Ivy đáp khô khốc. Cô thế nào thì có mắc mớ gì chứ? Cô lập tức không ưa kẻ này – vì anh ta đã hy vọng mang Ella đi.

“Tuyệt. Uh... Em đã tìm được nhà cho con mèo của em chưa?”

“Chưa.” Cô nói.

“Anh muốn có nó.”

Cô chớp mắt nhanh. Cô không muốn Philip thấy cô khóc. Cô nên vui và an tâm rằng có người muốn một con mèo đã trưởng thành chứ.

“Em còn đó không?” Người gọi hỏi.

“Vâng.”

“Anh sẽ chăm sóc tốt cho nó, cho nó ăn và tắm cho nó.”

“Anh không thể tắm cho mèo được.”

“Anh sẽ học những gì anh phải làm,” Anh nói. “Anh nghĩ nó sẽ thích ở đây. Đó là một nơi thoải mái.”

Ivy gạt đầu yên lặng.

“Hello?”

Cô quay lưng lại Philip. “Nghe này,” Cô nói vào điện thoại. “Ella có ý nghĩa rất nhiều với tôi. Nếu anh không phiền lòng, tôi muốn thấy nhà anh và đích thân nói chuyện với anh.”

“Anh không phiền chút nào đâu.” Người gọi đáp một cách phấn khởi. “Để anh cho em địa chỉ của anh.”

Cô viết nó xuống. “Và đây là ai thế?” Cô hỏi.

“Tristan.”

CHAPTER 7

“Nhưng cậu là người ưa thích chó mà.” Gary nói vào buổi chiều ngày thứ Sáu. “Cậu luôn là một người ưa thích chó.”

“Tớ nghĩ cha mẹ tớ sẽ thích một con mèo.” Tristan đáp. Anh di chuyển nhanh quanh phòng sinh hoạt chung, dọn dẹp những món đồ chất đống khỏi những chiếc ghế : tập san về điều trị bệnh trẻ em của mẹ anh, lịch trình phụng sự tại bệnh viện của cha anh và hàng đồng bản sao những lời cầu nguyện, lịch trình bơi của chính anh và những tranh ảnh thể thao cũ, chậu tắm trẻ em của thời kỳ tắm tối trước đây. Cha mẹ anh sẽ thắc mắc tại sao anh sa vào tất cả rắc rối. Thông thường, ba người nhà họ ngồi trên sàn để đọc và ăn.

Gary quan sát anh và nhăn mặt. “Cậu nghĩ cha mẹ cậu sẽ thích nó à? Mèo có bệnh không nhỉ? Nó có tín ngưỡng không? Nếu như mẹ cậu, một bác sĩ, không thể chữa bệnh cho nó, và cha cậu, một mục sư, không thể cầu nguyện và cho nó lời khuyên...”

“Tất cả các gia đình đều cần một con thú cưng.” Tristan xen ngang.

“Trong những gia đình có mèo, người ta là con cưng đấy. Tớ đang nói với cậu, Tristan, mèo có tư duy của riêng nó. Chúng còn tệ hơn những cô gái. Nếu cậu nghĩ Ivy có thể săn đuổi cậu một cách điên rồ - chờ chút... chờ chút...” Gary gõ lách tách những ngón tay trên bàn. “Tớ nhớ ra có một quảng cáo trên bảng cáo thị của trường.”

“Tuyệt thật!” Tristan nói, và trao cho bạn anh chiếc túi thể thao. “Cậu đã nói hôm nay cậu phải về nhà sớm mà.”

Gary thả chiếc túi xuống. Cậu ta đã đoán ra được điều gì xảy ra. “Và bỏ lỡ điều này sao? Tớ đã có mặt ở nơi lần cuối cậu tự biến mình thành gã ngốc; tại sao tớ không nên ở lại với trò vui lần này nhỉ?” Cậu ta quăng mình xuống tấm thảm dày trước lò sưởi.

“Cậu thực sự thấy thích thú trước nỗi khổ của tớ, phải không?” Tristan làu bàu.

Gary xoay người nằm ngửa trên lưng và đặt tay dưới đầu. “Tristan, tớ và những gã con trai đã quan sát cậu chiếm cảm tình của tất cả các cô gái trong ba năm qua – không, trong bảy

năm qua; cậu hấp dẫn ngay từ lớp năm cơ. Chết tiệt, đúng, tớ thích điều đó!”

Tristan nhăn nhó, rồi hướng sự chú ý trở lại với vết ố cà phê có vẻ đã tăng gấp ba lần kích thước kể từ lần cuối anh chú ý đến nó. Anh chẳng thể nhớ làm sao một thứ như vậy lại có thể đổ ra thảm được. Anh băn khoăn không biết Ivy có thấy căn nhà gỗ cũ kỹ của gia đình anh, nhỏ bé, mòn hỏng và bừa bộn đến không thể tin được hay không.

“Vậy, thỏa thuận là gì?” Gary hỏi. “Một cuộc hẹn hò cho việc nhận con mèo à? Có lẽ một cuộc hẹn cho mỗi tuần cậu giữ nó chẳng?” Anh chàng gợi ý.

“Cô bạn Suzanne của cô ấy nói cô ấy rất gắn bó với con mèo này.” Tristan mỉm cười, đúng hơn là hài lòng với bản thân. “Tớ định đề nghị quyền thăm viếng.”

Gary khịt mũi. “Điều gì xảy ra nếu Ivy không còn nhớ quả banh lông đó nữa hả?”

“Cô ấy sẽ nhớ tớ.” Tristan nói, nghe có vẻ tự tin.

Tiếng chuông cửa reo vang. Sự tin tin của anh bay hơi mất.

“Nhanh lên. Làm thế nào để đón một con mèo hả?”

“Mua cho nó đồ uống.”

“Tớ nói nghiêm túc đấy!”

“Bằng chiếc đuôi ấy.”

“Cậu đang đùa!”

“Ừ, Tớ đang đùa.”

Chuông cửa reo lần nữa. Tristan vội vã trả lời. Là tưởng tượng của anh, hay Ivy hơi ửng hồng khi anh mở cửa vậy? Miệng cô dẹt khoát tươi như hoa hồng. Mái tóc lấp lánh như vàng hào quang ánh vàng, và đôi mắt xanh khiến anh nghĩ đến vùng biển nhiệt đới ấm áp.

“Em mang Ella đến.” Cô nói.

“Ella?”

“Con mèo của em.”

Nhìn xuống, anh thấy tất cả đồ dùng dành cho thú cảnh trên hiên trước, bên cạnh cô.

“Oh, Ella! Hay đấy. Tuyệt.” Tại sao cô luôn giáng cấp anh xuống với những câu nói một từ vậy nhỉ?

“Anh vẫn còn hứng thú, phải không?” Một vết hằn nhỏ lo lắng làm nhàu chân mày của cô.

“Oh, chắc chắn là cậu ấy hứng thú rồi.” Gary đáp, xuất hiện phía sau Tristan. Ivy bước vào trong nhà và dường như không có ý định đặt chiếc lồng vận chuyển mèo xuống.

“Anh là Gary. Anh đã thấy em quanh trường nhiều lần.”

Ivy gật đầu và mỉm cười hờ hững. “Anh cũng có mặt ở tiệc cưới.”

“Đúng vậy. Anh và Tristan. Anh là người thực hiện suốt từ đầu cho đến món tráng miệng trước khi bị sa thải.”

Ivy mỉm cười lần nữa, lần này nụ cười thân thiện hơn, rồi cô trở lại với công việc. “Thùng phóng uế của Ella ở bên ngoài.” Cô nói với Tristan. “Và vài hộp thực phẩm. Em cũng mang đến giỏ và tấm đệm của nó nữa, nhưng nó chẳng bao giờ dùng chúng.”

Tristan gật đầu. Tóc của Ivy bị thổi tung trong luồng gió từ cửa. Anh muốn chạm vào chúng. Anh muốn lừa chúng khỏi gò má và hôn cô.

“Anh cảm thấy thế nào về việc phải chia sẻ chiếc giường của anh?”

Tristan chớp mắt. “Gì cơ?”

“Cậu ấy sẽ thích lắm!” Gary nói.

Tristan bắn cho cậu chàng một cái liếc.

“Tuyệt.” Ivy nói, không chú ý đến cái nháy mắt của Gary. “Ella có thể nằm ý trên gối đấy, nhưng tất cả những gì anh phải làm là lăn nó ra khỏi đó.”

Gary cười thành tiếng, rồi cậu và Tristan mang một đồng hồ vào trong nhà.

“Anh có phải là người ưa mèo không?” Ivy hỏi Gary.

“Không.” Cậu ta đáp, “Nhưng có lẽ có hy vọng cho anh.” Anh nghiêng xuống để nhìn sát vào chiếc lồng. “Ý anh là, nhìn xem, Tristan đã biến đổi nhanh như thế nào. Hello, Ella. Chúng ta sắp có thời gian rất tuyệt để chơi đùa cùng nhau đấy.”

“Quá tệ, cậu phải đợi lần sau thôi.” Tristan nói. “Gary phải đi rồi,” Anh nói với Ivy.

Gary vươn thẳng dậy với vẻ ngạc nhiên giả vờ. “Tớ phải đi rồi à? Sớm vậy sao?”

“Không đủ sớm đâu.” Tristan nói, giữ cửa trước mở.

“Được rồi, được rồi. Gặp sau nhé, Ella. Có lẽ chúng ta có thể cùng nhau săn chuột.”

Khi Gary đi rồi, căn phòng đột nhiên trở nên yên lặng. Tristan không thể nghĩ ra được điều gì để nói. Anh đã có cả một danh sách các câu hỏi - ở nơi nào đó - sau chiếc sofa, nơi tất cả các món đồ khác nữa bị nhét đầy vào đó.

Nhưng dường như Ivy không mong đợi cuộc trò chuyện. Cô mở cửa lồng và kéo Ella ra ngoài.

Con mèo trông có vẻ vui nhộn, gần như đen, nhưng với một chân trắng, một đỉnh đuôi trắng, và một đốm trắng trên mặt.

“Ồn mà, cưng.” Ivy nói, ôm Ella trên đôi cánh tay, vuốt ve nó nhẹ nhàng trên tai. Ella chớp chớp đôi mắt xanh khổng lồ vào Tristan, say sưa đầy hạnh phúc với sự quan tâm của Ivy.

Không thể tin được là mình lại ghen tỵ với một con mèo, Tristan nghĩ.

Cuối cùng khi Ivy đặt Ella trên sàn, Tristan giơ tay ra. Cô mèo trao cho anh một cái nhìn kiêu kỳ và đi ra xa.

“Anh phải để nó đến với anh.” Ivy khuyên anh. “Lờ nó đi, trong vài ngày, hoặc vài tuần nếu cần. Khi nó cảm thấy đủ cô đơn, nó sẽ tự mình đến.”

Ivy có bao giờ cũng như thế không nhỉ?

Tristan nhặt lên một tập giấy màu vàng. “Cho anh những chỉ dẫn về nuôi dưỡng thì thế nào?”

Cô đã đánh máy chúng ra cho anh rồi. “Đây là báo cáo y tế của Ella, đây là lịch tiêm phòng đều đặn của nó, và đây là số điện thoại của bác sĩ thú y.”

Cô có vẻ cuống quýt để vượt qua chúng.

“Và đây là những món đồ chơi của nó.” Giọng của Ivy ấp úng.

“Điều này thật khó cho em, phải không?” Anh nói dịu dàng.

“Và đây là bàn chải của nó; nó rất thích được chải lông.”

“Nhưng không tắm.” Tristan nói.

Ivy cắn môi. “Anh không biết gì về mèo, đúng không?”

“Anh sẽ học, anh hứa đấy. Nó sẽ tốt cho anh, và anh sẽ tốt cho nó. Dĩ nhiên, em có thể thăm nó nhiều như em muốn, Ivy. Nó sẽ vẫn là mèo của em. Chỉ là nó cũng sẽ là mèo của anh nữa. Em có thể đến thăm nó bất cứ khi nào em muốn.”

“Không.” Ivy đáp một cách kiên quyết. “Không đâu.”

“Không ư?” Trái tim anh ngừng đập. Anh vẫn đang ngồi thẳng lưng, tay ôm một đồng hồ dành cho mèo, nhưng chắc chắn là anh vừa mắc chứng ngưng tim.

“Điều đó chỉ làm xáo trộn nó thôi.” Ivy giải thích. “Và em không cho rằng... em không cho rằng em có thể chịu đựng được điều đó.”

Anh ao ước được vươn tay ra để chạm vào cô, để cầm lấy bàn tay mảnh dẻ của cô trong tay anh, nhưng anh không dám. Thay vì thế, anh giả vờ nghiên cứu chiếc bàn chải màu hồng nhỏ xíu và đợi Ivy lấy lại bình tĩnh. Ella tiến đến ngửi chiếc bàn chải, rồi dụi đầu vào đó, Tristan nhẹ nhàng chải dọc theo lườn của nó.

“Nó thích nhất khi được chải vòng quanh đầu.” Ivy nói. Cô cầm tay anh và hướng dẫn. “Dưới cằm... và trên má... nó là vị trí tuyến hương của nó, thứ nó dùng để đánh dấu. Em nghĩ nó thích anh đấy, Tristan.”

Cô lấy tay ra. Tristan tiếp tục chải lông cho Ella. Cô mèo đột ngột xoay người nằm ngửa. Ivy cười. “Hay đấy! Kẻ lang thang nhỏ bé!”

Dùng tay, Tristan xoa bụng con mèo. Bộ lông nó dài một cách lộng lẫy và mềm mại.

“Anh tự hỏi tại sao mèo lại không thích nước,” Anh trầm ngâm. “Nếu như em ném một con mèo vào hồ, nó có thể bơi không nhỉ?”

“Anh không dám đâu!” Ivy nói. “Anh không dám làm điều đó đâu!” Con mèo nhảy dựng lên và lỉnh vào bên dưới chiếc ghế.

Tristan nhìn Ivy với vẻ ngạc nhiên. “Dĩ nhiên là anh không làm rồi. Anh chỉ đang tự hỏi.”

Cô hạ mắt xuống. Màu sắc trườn qua đôi gò má cô.

“Đó là điều đã xảy ra với em sao, Ivy?”

Khi cô không trả lời, anh cố gắng lần nữa. “Điều gì khiến em sợ nước vậy?” Anh hỏi lặng lẽ. “Có gì đó xảy ra khi em còn là đứa trẻ sao?”

Ivy không nhìn anh. “Em nợ anh một ân tình,” Cô nói. “Vì đã đưa em xuống khỏi cầu nhảy.”

“Em không nợ anh gì hết. Anh chỉ hỏi em bởi vì anh đang cố hiểu. Bơi là cuộc sống của anh. Thật khó để anh hình dung điều gì đó như là không yêu thích nước.”

“Em không nhận thấy làm thế nào anh có thể hiểu được.” Ivy nói. “Nước đối với anh cũng giống như gió đối với chim chóc vậy. Nó làm cho anh bay lên. Ít nhất thì nó có vẻ như thế. Thật khó để em có thể hình dung được cảm giác đó như thế nào.”

“Điều gì khiến em sợ nước?” Anh dai dẳng. “Ai đã làm cho em sợ vậy?”

Cô suy nghĩ giây lát. “Em thậm chí còn chẳng nhớ tên ông ta. Một trong những bạn trai của mẹ em. Bà ấy có nhiều bạn trai, và một số cũng tử tế. Nhưng ông ấy đầy ác ý. Ông ấy đưa bọn em đến hồ bơi của một người bạn. Em mới lên bốn, em nghĩ vậy. Em không biết bơi và không muốn xuống nước. Em đoán em đã quấy rầy sau một lúc, bám chặt lấy mẹ.”

Cô nuốt khan và ngược nhìn Tristan.

“Và?” Anh hỏi êm ái.

“Mẹ đi vào trong nhà vài phút, lấy ít bánh mì sandwich hay thứ gì đó. Ông ấy túm lấy vật nắm giữ của em. Em biết những gì ông định làm nên bắt đầu đá chân và la hét, nhưng mẹ không nghe thấy em. Ông ấy kéo em lên trên thành hồ bơi. ‘Chúng ta sẽ thấy liệu cô ta có bơi được hay không!’ Ông ấy nói, ‘Để xem liệu con mèo có bơi được hay không!’ Ông ấy nhắc em lên và ném vào trong hồ.”

Tristan nao núng, như thể anh ở đó, đang quan sát thật sự vậy.

“Nước ở quá xa khỏi đầu em,” Ivy tiếp tục. “Em loạng choạng vòng quanh, đá chân và đập tay, nhưng em không thể giữ cho mặt em nổi trên mặt nước. Em bắt đầu ngộp thở, uống nước. Em không thể có được không khí.”

Tristan nhìn cô chằm chằm, ngờ vực. “Và gã đàn ông này, ông ta không nhảy vào nước sau em ư?”

“Không.” Ivy đứng lên và di chuyển quanh phòng như một cô mèo bồn chồn. Ella thò đầu ra để quan sát, một khối bụi tròn treo lủng lẳng trên bộ râu của nó.

“Em khá chắc là ông ta đã say.” Ivy nói. “Mọi thứ bắt đầu không còn mạch lạc với em nữa. Sau đó là bóng tối. Tay và chân em dường như quá nặng, ngực em có cảm giác như sắp bùng cháy. Em đã cầu nguyện. Lần đầu tiên trong cuộc đời em, em cầu nguyện với thiên thần hộ mệnh của em. Rồi em cảm thấy bản thân mình được nâng lên, được giữ trên mặt nước. Phổi của em ngừng đau đớn. Mắt em trở nên rõ ràng. Em không nhớ được nhiều về vị Thiên thần, ngoại trừ rằng cô ấy tỏa sáng, và nhiều màu sắc, và xinh đẹp.”

Cô liếc nghiêng vào Tristan, rồi mỉm cười ranh mãnh. Cô trở lại bên anh và ngồi trên sàn

lần nữa, đối diện với anh.

“Em ổn mà. Em không mong anh tin em. Không ai khác tin mà. Có vẻ như mẹ em đã trở ra để xem việc gì đang xảy ra và bạn của bà đã quay lại để nói chuyện với bà, vì vậy không ai thấy được làm thế nào em trở lên bờ hồ được. Họ chỉ đoán rằng, cứ bị ném vào nước, một đứa trẻ sẽ biết bơi thôi.” Gương mặt cô băng khuôn. Cô lại ở một nơi nào đó khác rồi, vẫn còn hồi tưởng.

“Anh muốn tin vào Thiên thần của em.” Tristan nói. Rồi anh nhún vai. “Rất tiếc.” Anh đã phải nghe những câu chuyện giống như thế trước đây. Đôi khi cha anh mang những câu chuyện hoang đường từ bệnh viện về nhà. Nhưng đó chỉ là cách trí óc con người vận hành, anh nghĩ, đó là cách chắc chắn mà trí não đáp ứng trong cơn khủng hoảng.

“Anh biết không, khi em ở trên tấm ván nhảy đó hôm thứ hai,” Ivy nói. “Em đã nguyện cầu với Thiên Thần nước của em.”

“Nhưng tất cả những gì em có được là anh.” Tristan chỉ ra.

“Đủ tốt mà.” Cô đáp. Và cười nhẹ.

“Ivy...” Anh cố trấn an cơn run rẩy trong giọng nói, không muốn cô biết được là anh đang hy vọng nhiều biết bao nhiêu. “Anh có thể dạy em học bơi.”

Đôi mắt cô mở rộng.

“Sau khi tan trường. Huấn luyện viên sẽ để cho chúng ta ở lại hồ bơi.”

Tay cô, mắt cô, mọi thứ về cô yên lặng và đang quan sát anh.

“Đó là cảm giác rất tuyệt, Ivy. Em có biết điều gì giống như việc nổi trên một hồ nước, một vòng tròn cây cối bao quanh em, một bầu trời xanh bao la phía trên em không? Em chỉ nằm trên mặt nước, ánh nắng tỏa sáng trên đầu ngón tay và ngón chân em. Em có biết cảm giác khi bơi trên biển như thế nào không? Bơi dữ dội và có những con sóng vây bọc lấy em, dễ dàng nâng em lên...”

Không nhận thức những gì anh đang làm, anh đặt tay lên cánh tay cô và nhắc cô lên. Da cô nổi gai ốc.

“Xin lỗi.” Anh nói, vội vàng đặt cô xuống. “Anh xin lỗi. Anh bị cuốn trôi vào cảm xúc.”

“Không sao đâu.” Cô nói, nhưng cô không nhìn anh nữa. Anh tự hỏi không biết cô sợ thứ gì nhiều hơn, nước hay anh?

Chắc là anh, anh nghĩ, và anh không biết phải làm gì với điều đó.

“Anh sẽ làm cho việc đó vui, y như khi anh dạy cho những đứa nhóc ở trại hè.” Tristan nói một cách khích lệ. “Nghĩ về điều đó nhé, được không?”

Cô gật đầu.

Rõ ràng anh đã khiến cô không được thoải mái. Anh ước chi anh có thể xin lỗi vì đã va mạnh vào cô trong hành lang, vì đã xuất hiện tại tiệc cưới của mẹ cô, vì đã gọi cho cô về con mèo của cô. Anh muốn hứa với cô rằng anh sẽ không quấy rầy cô nữa, hy vọng điều đó sẽ làm cho cô thoải mái hơn. Nhưng đột nhiên trông cô hết sức hoang mang và mệt mỏi; có vẻ như tốt nhất là không nói bất kỳ điều gì khác nữa hết.

“Anh sẽ thật tốt với Ella,” Anh nói với cô. “Nếu như có gì thay đổi và em muốn nó trở về, hãy gọi cho anh. Và nếu em quyết định là em muốn ghé thăm nó, anh không luẩn quẩn xung quanh đâu, okay?”

Ivy ngược nhìn anh sững sốt.

“Vậy thì,” anh nói, “Anh nấu ăn ngày thứ ba và thứ sáu. Tốt hơn anh nên bắt đầu làm bữa tối.”

“Anh đang nhìn cái gì vậy?” Ivy hỏi.

“Gan vụn và nước xốt. Oh, không, xin lỗi, đó là hộp của Ella.”

Thật là một câu đùa kém cỏi, nhưng cô cười.

“Hãy ở lại và chơi đùa với Ella bao lâu em muốn.” Anh bảo cô.

“Cám ơn anh.”

Rồi anh đi vào bếp để cho cô có thời gian một mình với con mèo của cô. Nhưng trước khi

anh đến ngưỡng cửa, anh nghe cô nói. “Tạm biệt, Ella.” Một lát sau, cửa trước lách cách đóng lại phía sau cô.

Khi Ivy xuất hiện ở phòng thay đồ, Tristan đã ở trong hồ rồi. Huấn luyện viên đã để cô vào khu vực phòng thay đồ. Cô đã trông mong người đàn ông luống tuổi nhìn cô với vẻ ngờ vực – “Em muốn nói là em không biết bơi à?” – nhưng gương mặt của ông, một gương mặt dài và nhăn nheo như quả nho khô, lại tốt bụng và không hỏi han gì. Ông chào cô, rồi rút lui vào trong văn phòng của ông.

Ivy phải mất cả tuần để quyết định làm điều này. Cô đã bơi trong những giấc mơ của cô, hàng dặm trong vài đêm. Khi cô nói với Tristan rằng cô muốn học, đôi mắt anh đã sáng lên. Ivy khá chắc chắn rằng cô đã làm nản lòng đầy thành công bất kỳ hứng thú lãng mạn nào mà anh đã thấp với cô; theo lời Suzanne, anh đang hẹn hò với hai cô gái khác. Nhưng cô cảm thấy như thể anh là bạn cô. Đưa cô xuống khỏi tấm ván nhảy, nhận chăm sóc Ella, giúp cô đối mặt với nỗi sợ lớn nhất của cô – anh đã ở đó khi cô cần anh, theo cách mà không chàng trai nào khác đã làm, theo cách mà một người bạn thật sự sẽ làm.

Lúc này cô quan sát anh thực hiện đường bơi. Nước chảy qua thân thể rắn chắc của anh, nâng anh lên khi anh di chuyển nhanh và mạnh mẽ xuyên qua nó. Khi anh bơi bướm, cánh tay anh vươn ra khỏi nước như những cánh chim, anh là âm nhạc thị giác – mạnh mẽ, nhịp nhàng, thanh nhã. Ivy quan sát anh trong vài phút, rồi quay trở lại lý do cô ở đây. Cô đi đến mép hồ, phía bờ nước nông, và nhìn chăm chăm xuống đó. Rồi cô ngồi xuống và trượt trên chân cô. Nước ấm áp. Êm dịu. Tuy nhiên, toàn thân cô lạnh giá. Cô nghiêng rỗng và trượt khỏi thành hồ. Mặt nước dâng cao ngay bên dưới vai cô. Cô mừng tượng nó đang nhích dần lên qua cổ cô, rồi miệng cô. Cô nhắm mắt lại và ghì chặt thành hồ, cố gắng dừng lại nỗi sợ hãi đang dâng lên trong cô. *Thiên thần nước, cô cầu nguyện, đừng bỏ mặc tôi. Tôi tin cậy người, thiên thần. Tôi ở trong tay người.*

Tristan ngừng bơi. “Em đây rồi.” anh nói. “Em đã xuống nước.”

Anh có vẻ quá hài lòng đến mức trong một khoảnh khắc, một khoảnh khắc hết sức ngắn ngủi, cô quên mất nỗi sợ của cô.

“Em làm sao vậy?” Anh hỏi.

“Tuyệt. Anh đâu có bận tâm nếu em đứng đây và run rẩy, đúng không?”

“Em sẽ ấm lên nếu em di chuyển vòng quanh,” Anh bảo cô.

Cô nhìn xuống nước.

“Đi nào, chúng ta hãy làm một cuộc đi bộ.” Anh cầm lấy tay cô và dẫn cô đi dọc theo cạnh hồ, như thể họ đi dạo trong khu thương mại, xuyên qua lực cản của nước, mỗi bước là một chuyển động chậm.

“Em có muốn anh kể cho em về Ella và sự hỗn độn mà nó tạo nên tại nhà anh không?”

“Chắc chắn rồi.” Ivy nói. “Nó có tìm thấy cái chậu tắm trẻ em nhét trong kệ tủ ti vi của anh không?”

Trong một thoáng, Tristan nhìn có vẻ giật mình, sau đó hồi phục lại. “Có, ngay sau khi nó đào bới qua tất cả những món đồ mà anh nhồi nhét phía sau chiếc sofa.”

Anh huyền thuyên, kể với cô vài câu chuyện về Ella, dẫn cô đi lên đi xuống cạnh nông của hồ bơi. Khi họ ngừng lại, anh nói. “Anh nghĩ chúng ta nên để ít nước trên mặt em.”

Cô đang khiếp sợ điều đó.

Anh xúc một nhúm nước để nó nhiều xuống trán và má cô như thể anh đang tắm cho một em bé.

“Em đã làm điều đó dưới vòi sen.” Ivy nói một cách chanh chua.

“Tốt, thứ lỗi nhé, quý cô Tiến Bộ. Chúng ta tiếp tục bước kế tiếp thôi.” Anh cười toe toét với cô. “Hãy lấy một hơi thở sâu. Anh muốn thấy em nhìn vào anh bên dưới nước. Mùi Chlorine sẽ khó chịu một chút, nhưng anh muốn thấy đôi mắt xanh to tròn đó và một ít bong bóng khí thoát ra khỏi mũi em. Hít vào bên trên nước, thở ra bên dưới nước. Nằm được chưa? Một, hai, ba.” Anh kéo cô xuống với anh. Họ nhấp nhô lên xuống, anh giữ cô lại dưới nước mỗi lần lâu hơn một chút, nhắm mắt với cô.

Ivy trôi lên mặt nước, thối phì phì và giữ chặt cổ họng.

“Bây giờ, nếu như em không thể theo kịp một vài chỉ dẫn đơn giản...” Anh bắt đầu.

“Anh làm cho em cười!” Ivy nói. “Thật không công bằng khi anh khiến em cười.”

“Được rồi. Bây giờ chúng ta nghiêm túc. Đôi chút.”

Anh dạy cô cách thở khi bơi, giả vờ như nước là một cái gối, xoay đầu cô sang một bên để lấy hơi vào. Cô thực hành, ghì chặt thành hồ bằng hai tay. Rồi anh nắm lấy tay cô và kéo cô đi xuyên qua nước. Cô bắt đầu đá chân theo bản năng để giữ chúng nổi phía sau cô. Thật là cảm dỗ để kéo đầu cô lên và nhìn anh. Ngay khi Ivy làm điều đó, cô thấy anh đang mỉm cười với cô.

Họ tập luyện đá chân trong một lúc. Sau khi cô thực hành trên cạnh hồ, họ chơi trò xe lửa. Anh để cô túm lấy cổ chân anh, theo sau anh trong nước. Anh bơi bằng tay và cô đá chân. Cô sửng sốt rằng anh có thể kéo cô đi rất nhanh chỉ với sức mạnh của đôi tay. Khi họ ngừng lại, anh hỏi cô. “Em đã thấy mệt chưa? Em có muốn ngồi trên thành hồ vài phút không?”

Ivy lắc đầu từ chối. “Nếu em ra khỏi nước, em không biết liệu em có xuống nước được lần nữa hay không.”

“Em có quyết tâm đấy.” Anh nói.

Cô cười. “Em đang đứng trong nước chỉ vừa đến vai và anh gọi đó là quyết tâm hở?”

“Phải.” Anh bơi một vòng tròn quanh cô. “Ivy, ai cũng có điều gì đó mà họ sợ hãi. Em là một trong vài người dám đối mặt với nỗi sợ của mình. Thế nhưng, anh luôn biết em là người dũng cảm. Anh biết từ ngày đầu tiên, khi anh thấy em sải bước ngang qua quán cafeteria với cô đội trưởng cổ vũ, người được cho là dẫn em đi vòng quanh, theo sau em.”

“Em đã đói bụng.” Ivy nói. “Và đó là một chút trình diễn.”

“Ôi chao, em đã tước đoạt nó mất rồi.”

Cô cười và anh phản chiếu nụ cười của cô, đôi mắt màu quả phỉ của anh sáng bừng lên và hàng mi được dát bạc bằng những giọt nước.

“Được rồi.” Anh nói. “Có muốn nằm nổi trên nước không nào?”

“Không. Nhưng em sẽ.”

“Không khó đâu.” Tristan duỗi dài lưng trên mặt nước và nổi, nhìn có vẻ hoàn toàn thư giãn. “Em có thấy những gì anh đang làm không?”

Trông có vẻ hết sức tuyệt, cô nghĩ, rồi cảm ơn Thiên thần của cô rằng anh không thể đọc được suy nghĩ tốt như Beth.

“Em giữ cao hông, uốn cong lưng, rồi để cho mọi thứ khác trôi đi. Em làm thử đi.”

Ivy làm và chìm lỉm. Trong một thoáng, nỗi sợ hãi cũ quay lại với cô.

“Em đang ngồi.” Anh bảo cô. “Em đã để vị trí của em rơi xuống dưới. Thử lần nữa đi.”

Khi cô nằm lần nữa, anh trượt một cánh tay bên dưới cô. “Bây giờ thả lỏng đi, đừng đấu tranh với nó. Lưng uốn cong. Đó là cách.” Anh rút cánh tay bên dưới cô ra.

Ivy nhấc đầu lên và bắt đầu chìm lần nữa. Cô giận dữ đứng lên. Mái tóc ướt của cô tuột khỏi túm cột đuôi gà và vờn quanh cổ cô.

Tristan cười. “Đó là cách anh hình dung Ella trông như thế nào nếu nó bị ướt.”

“Một đứa nhóc có thể làm điều này.” Cô bảo anh.

“Bọn nhóc có thể làm nhiều thứ.” Anh đáp. “Bởi vì bọn nhóc tin tưởng. Bí quyết trong bơi lội là không đấu tranh với nước. Đi cùng nó. Chơi với nó. Trao tặng bản thân cho nó.” Anh nhẹ nhàng vẩy nước vào cô. “Thử lại lần nữa thì sao nhỉ?”

Cô nằm trở lại. Cô cảm thấy cánh tay trái của anh bên dưới thắt lưng cô. Bàn tay phải của anh nhẹ nhàng làm dịu đầu cô. Nước vỗ về quanh trán và cằm cô. Ivy nhắm mắt và trao toàn bộ bản thân cho nước. Cô tưởng tượng đang ở giữa một cái hồ, ánh nắng lấp lánh trên những ngón chân và ngón tay cô.

Khi cô mở mắt, anh đang nhìn xuống cô. Gương mặt anh giống như vàng dương, sưởi ấm cô, chiếu sáng không gian quanh nó.

“Em đang nổi.” Cô thì thầm.

“Em đang nổi.” Anh nói êm ái, gương mặt anh nghiêng xuống gần hơn.

“Đang nổi...” Họ đọc trên mỗi bờ môi của nhau, gương mặt họ gần gũi, quá gần gũi...

“Tristan!”

Tristan thẳng người lên và Ivy chìm xuống nước.

Đó là huấn luyện viên, đang gọi từ cửa văn phòng của ông. “Thứ lỗi đã hất tung hai em,” Ông hét. “Nhưng tôi phải về nhà trong khoảng mười phút nữa.”

“Không vấn đề gì đâu, thưa huấn luyện viên.” Tristan nói vọng lên.

“Ngày mai tôi sẽ ở lại trễ.” Người đàn ông trung niên thêm vào, ra khỏi văn phòng vài feet. “Sau đó có lẽ các em có thể tìm được nơi các em ngừng lại.”

Tristan nhìn Ivy. Cô nhún vai, rồi gật đầu, nhưng giữ mắt cô nhìn xuống.

“Có lẽ.” Anh nói.

CHAPTER 8

Chiều hôm đó Ivy không muốn về nhà ngay, cô lái xe theo đường xuôi về phía nam cách khỏi trung tâm của Stonehill, đi theo hàng cây rợp bóng với những ngôi nhà mới hơn dần thành hàng bên đường. Cô lái loanh quanh, miễn cưỡng thực hiện khúc quanh cuối cùng và hướng đến rặng đồi. Có quá nhiều thứ để nghĩ đến. Tại sao Tristan làm điều này? Anh chỉ cảm thấy thông cảm với cô ? Anh muốn làm bạn cô ? Anh muốn tiến xa hơn tình bạn?

Nhưng không phải những câu hỏi này đã khiến cô lái xe loanh quanh. Đó là sự xa hoa của hồi tưởng : Cách anh vươn lên khỏi nước, ánh sáng lung linh của những giọt nước văng tràn khỏi anh; cách anh đã chạm vào cô, dịu dàng, quá dịu dàng.

Ở nhà, cô sẽ phải lắng nghe câu chuyện của mẹ cô về vòng quay gần đây nhất của sự hờn hĩnh mà Maggie đã bất ngờ chạm trán; bà sẽ nói về sự thăng trầm trong cuộc đời Philip khi là một học sinh lớp ba; bà sẽ tìm ra một cách mới để nói cảm ơn về mọi thứ mà Andrew liên tục tặng cho bà; và đi rón rén quanh Gregory. Với tất cả những thứ đang diễn ra đó, khoảnh khắc của buổi chiều sẽ tàn phai và biến mất mãi mãi.

Trong tâm trí cô, cô thấy Tristan trong chuyển động chậm rãi, đang bơi thành vòng tròn quanh cô. Cô nhớ cảm giác bàn tay anh khi anh giúp cô nổi trên nước, cách anh chậm chậm di chuyển đầu cô trở lại trong nước. Cô run lên với nỗi bồi hồi, và một chút sợ hãi.

Thiên thần ơi, đừng bỏ mặc tôi! Cô cầu nguyện.

Điều này khác xa sự phải lòng. Điều này nhấn chìm mọi suy nghĩ và những cảm giác khác.

Có lẽ bây giờ mình nên rút lui thôi, trước khi mình mất hết lý trí, Ivy nghĩ. Mình sẽ gọi anh ấy tối nay. Nhưng sau đó cô nhớ lại cách anh kéo cô đi xuyên qua nước, gương mặt anh đông đầy ánh sáng và những nụ cười. Ivy không trông thấy chiếc xe đang đi đến. Lạc trong suy nghĩ, chỉ đáp ứng với những gì ở ngay trước mặt, cô không thấy chiếc xe sẫm màu chạy đến băng stop side **[[13]]** cho đến khi quá trễ. Cô đạp mạnh thắng. Cả hai chiếc xe gầm lên và xoay, trong khoảnh khắc trượt qua sát nhau, va chạm nhẹ. Rồi chúng đổi hướng tách xa nhau. Để cho hơi thở ổn định lại, Ivy ngồi yên giữa giao lộ. Tay lái kia mở cửa xe. Một dòng suối những từ có bốn chữ ào ạt xô vào cô *(Hehe chắc là shit or fuck or damn or..., kó ai bít từ nào khác nữa hem ?!)*. Thậm chí không nhìn về hướng anh ta, Ivy quay kính cửa lên và kiểm tra khóa cửa. Tiếng la hét ngừng lại đột ngột. Ivy quay lại để nhìn một cách lãnh đạm vào tay tài xế.

“Gregory!”

Cô quay cửa xuống.

Làn da anh ta tái xanh ngoại trừ màu đỏ đang trườn trên gò má. Anh ta nhìn cô trùng trùng, rồi liếc quanh giao lộ, có vẻ ngạc nhiên, như thể bây giờ mới nhận ra mình ở đâu và đã xảy ra điều gì.

“Anh không sao chứ?” Cô hỏi.

“Vâng... vâng. Còn em?”

“Ồn. Em đang thở trở lại.”

“Anh rất tiếc.” Anh ta nói. “Anh... anh không chú ý lắm, anh đoán vậy. Và anh không biết đó là em, Ivy.” Mặc dù cơn giận dữ của anh đã dịu đi, anh vẫn có vẻ bối rối.

“Không sao đâu,” Cô nói. “Em cũng đang lái xe trong trạng thái mê mụ.” Anh nhìn qua cửa sổ vào chiếc khăn ướt trên ghế trước của cô.

“Em đang làm gì quanh đây vậy?” Anh ta muốn biết.

Cô băn khoăn không biết liệu anh ta có kết nối giữa chiếc khăn ướt với việc bơi và Tristan không. Cô thậm chí còn không kể với Beth và Suzanne những gì cô đang làm. Hơn nữa, điều đó đâu có ý nghĩa gì với Gregory.

“Em cần suy nghĩ về vài thứ. Em biết nghe có vẻ điên rồ, với tất cả không gian mà chúng ta có tại ngôi nhà, nhưng em, à thì...”

“Cần một không gian khác.” Anh ta kết thúc dùm cô. “Anh biết điều đó thế nào mà. Và bây giờ em đang về nhà?”

“Phải.”

“Theo anh.” Anh ta trao cho cô một nụ cười thoáng qua, thiếu thẳng băng. “Ở đằng sau anh, em sẽ an toàn hơn.”

“Anh chắc chắn là mình ổn chứ?” Cô hỏi. Ánh mắt anh ta vẫn còn có vẻ rối loạn. Anh ta gạt đầu, rồi quay trở lại xe của mình.

Khi họ về đến nhà, Andrew rẽ vào lối vào sau họ. Ông chào Ivy, rồi quay sang Gregory. “Mẹ con thế nào?” Gregory nhún vai. “Như mọi khi.”

“Cha vui khi hôm nay con đến thăm bà ấy.”

“Con đã trao cho bà lời chúc tốt đẹp và lời chào thân ái của ba.” Gregory nói, nét mặt và giọng nói của anh ta vô cảm.

Andrew gạt đầu và bước vòng qua một hộp đầy phấn màu. Ông khom xuống để nhìn vào đường rìa gara bằng bê tông màu trắng, thứ đã từng được lau sạch trước đây. “Có điều gì mới với bà ấy không? Có bất kỳ điều gì mà ba nên biết không?” Ông hỏi. Ông đang nghiên cứu những hình vẽ bằng phấn mà Philip đã vẽ nên đã không nắm bắt được sự ngập ngừng, không thấy cảm xúc trên gương mặt Gregory, thứ lướt qua cũng nhanh như khi nó đến. Nhưng Ivy đã thấy.

“Không có gì mới hết.” Anh ta nói với cha mình.

“Tốt.”

Ivy đợi cho đến khi cánh cửa đóng lại sau lưng Andrew. “Anh có muốn nói về điều đó không?” Cô hỏi Gregory.

Anh ta xoay quanh như thể đã quên mất có cô ở đó.

“Nói về điều gì?”

Ivy lưỡng lự, rồi nói. “Anh vừa nói với cha anh rằng mọi thứ tốt đẹp với mẹ anh, nhưng từ biểu hiện trên gương mặt anh, tại giao lộ và ngay lúc này, khi anh nói về bà, em nghĩ có lẽ...”

Gregory chơi đùa với chiếc chìa khóa xe. “Em nói đúng. Mọi thứ không tốt. Có lẽ có vài rắc rối.”

“Với mẹ anh ư?”

“Anh không thể nói về điều đó. Coi này, anh đánh giá cao sự quan tâm của em, nhưng anh có thể tự mình đối phó với điều này. Nếu em thật sự muốn giúp anh, vậy thì đừng nói gì với ai hết, được chứ? Thậm chí đừng đề cập đến sự bất đồng nhỏ của chúng ta. Hứa với anh chứ?”

Ánh mắt anh ta bắt giữ mắt cô. Ivy nhún vai, “Em hứa.” Cô nói. “Nhưng nếu anh đổi ý, anh biết tìm em ở đâu rồi đấy.”

“Ở giữa một giao lộ.” Anh ta nói, trao cho cô một nụ cười giễu cợt, rồi đi vào trong nhà.

Trước khi đi vào, Ivy ngừng lại để nghiên cứu kiệt tác trên bê tông của Philip. Cô nhận ra xoáy nước rực rỡ trên Thiên thần nước của cô, và những nét màu nâu mạnh mẽ của Tony. Một lát sau, cô nhận ra siêu nhân Mighty Morphin. Những con rồng của Philip dễ dàng bị phát hiện, chúng thường nhìn như thể đã nuốt cả thùng xăng, và chúng luôn chiến đấu với các siêu nhân và các thiên thần. Nhưng đó là cái gì vậy nhỉ? Một chiếc đầu tròn, với những mấu đuôi vui nhộn và một cái que màu cam lòe ra ở mỗi tai ?

Cái tên được nguệch ngoạc bên lề. Tristan.

Nhặt lên một mẫu phấn đen, Ivy điền thêm hai chiếc răng ô-liu. Bây giờ hình vẽ đã có vẻ giống chàng trai đủ tốt bụng để khích lệ một cậu nhóc tám tuổi đang có một ngày hết sức cam go. Ivy hồi tưởng về mặt của Tristan khi cô kéo mạnh để mở cánh cửa kho thực phẩm. Cô rút đầu lại và cười.

Rút lui bây giờ ư? Cô đang đùa với ai vậy ?

Tristan chắc chắn là anh đã dọa Ivy chạy biến trong ngày đầu tiên đó, nhưng cô đã trở lại, và kể từ bài học thứ hai trở đi, anh vô cùng cẩn thận. Anh chỉ vừa vịn chạm vào cô; anh huấn luyện cô như một chuyên gia; và anh tiếp tục hẹn hò với cô gái mà anh chẳng nhớ nổi tên. Nhưng điều đó mỗi ngày lại trở nên khó khăn nhiều hơn cho anh, ở một mình với Ivy, đứng quá gần cô, hy vọng một vài dấu hiệu cho thấy cô muốn thứ gì đó khác hơn những bài học và tình bạn.

“Tao nghĩ đã đến lúc rồi, Ella.” Anh nói với con mèo sau hai tuần lễ thảm bại với những bài học. “Cô ấy không có hứng thú, và tao không thể đứng vững nữa. Tao sẽ làm cho Ivy được

chấp nhận vào The Y (nhóm nhạc R&B).” Ella kêu gù gù. “Rồi tao sẽ tìm cho bản thân một tu viện với một đội bơi.”

Ngày kế tiếp, anh có một quyết định rất quyết liệt là không thay trang phục bơi. Anh nhét vào túi tờ bướm quảng cáo của nhóm The Y, sải bước ra khỏi văn phòng của bể bơi, rồi ngừng lại.

Ivy không ở đó. Cô đã quên, anh nghĩ, rồi anh nhìn thấy chiếc khăn tắm của Ivy, và chiếc kẹp tóc nằm ở phía cạnh hồ sâu.

“Ivy!”

Anh chạy đến mép hồ và thấy cô ở khu vực sâu mười hai feet, nằm dưới đáy hồ, bất động. “Ôi, Chúa ơi!”

Anh lao thẳng từ mép hồ, quạt tay, quạt tay xuyên qua nước để đến bên cô. Anh kéo bật cô lên mặt nước và bơi đến bờ hồ. Thật là khó; cô đã hồi tỉnh và vùng vẫy với anh. Quần áo của anh là một sức nặng cộng thêm đang trì kéo anh xuống. Anh nâng Ivy lên thành hồ và nhảy lên bên cạnh cô.

“Điều gì trên thế giới...?” Cô hỏi.

Cô không ho, không thổi phì phì, không hụt hơi. Cô chỉ đang nhìn chăm chăm vào anh, vào chiếc áo sơ mi sưng nước, vào chiếc quần jeans đang bám chặt vào da anh, vào đôi vớ đang võng xuống của anh. Tristan nhìn đáp lại, rồi ném đôi giày ngập nước của anh ra xa nhất anh có thể, xuống vài hàng ghế của khán đài.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô hỏi.

“Em đang làm gì vậy?”

Cô mở lòng bàn tay để cho anh thấy một đồng xu sáng chói. “Lặn với cái này.”

Cơn giận bùng nổ xuyên qua anh. “Điều luật đầu tiên của bơi lội, Ivy, là không bao giờ, không bao giờ bơi một mình!”

“Nhưng em phải làm điều đó, Tristan! Em phải thử xem liệu em có thể đối mặt với nỗi kinh hoàng của em mà không có anh, không có người bảo hộ của em bên cạnh hay không. Và

em có thể. Em đã làm được.” Cô nói, một nụ cười chói sáng vỡ òa trên gương mặt cô. Mái tóc cô buông lỏng quanh vai. Đôi mắt cô đang cười với anh, màu của một đại dương ngọc lục bảo trong ánh mặt trời rực rỡ.

Rồi cô chớp mắt. “Đó là những gì anh đang làm... trở thành người bảo hộ, trở thành anh hùng sao?”

“Không, Ivy.” Anh nói lặng lẽ, và đứng lên. “Anh đang chứng tỏ thêm một lần nữa rằng anh là anh hùng với mọi người, trừ em.”

“Đợi một chút.” Cô nói, nhưng anh đã bắt đầu rời bước.

“Đợi một chút!” Anh không thể đi được xa, không, với sức nặng của cô đang níu vào một bên chân anh.

“Em nói đợi mà.”

Anh cố thoát thân, nhưng cô đã giữ chặt cổ chân anh.

“Đó là những gì anh muốn sao, để em nói rằng anh là một anh hùng ấy?”

Anh nhăn mặt. “Anh nghĩ là không. Anh cho rằng anh nghĩ điều đó sẽ mang đến cho anh những gì anh muốn, nhưng nó đã không làm được.”

“Vậy, anh muốn gì?” Cô hỏi.

Có ý nghĩa gì khi nói với cô bây giờ không?

“Thay đổi quần áo khô.” Anh nói. “Anh có vài chiếc áo trong hộp tủ.”

“Okay.” Cô buông chân anh ra, nhưng trước khi anh có thể rời khỏi, cô bắt lấy tay anh. Cô giữ chúng trong cả hai tay cô một thoáng, rồi nhẹ nhàng hôn lên những đầu ngón tay của anh. Cô liếc trộm lên anh, rùng mình nhẹ, rồi buông ra. Nhưng lúc này, anh là người giữ lại, đan kết những ngón tay anh vào ngón tay cô. Sau một thoáng do dự, cô dựa đầu vào bàn tay anh. Cô có thể cảm thấy – chỉ với cái chạm nhẹ nhất của cô – cũng khiến cho nhịp mạch của anh chạy đua hay không? Anh quỳ xuống. Cầm lấy bàn tay còn lại của cô trong tay anh, anh hôn lên từng đầu ngón tay, rồi đặt gò má của anh vào trong lòng bàn tay cô. Cô nâng gương mặt anh lên.

“Ivy” Anh nói. Từ ngữ giống như một nụ hôn.

“Ivy” Thế giới trở thành một nụ hôn.

CHAPTER 9

“Cậu bé hạ gục anh!” Tristan nói. “Philip thắng anh 2 trên ba ván!” Ivy đặt tay trên phím đàn Piano, nhìn Tristan qua vai, và cười. Đã một tuần kể từ nụ hôn chần chừ của họ. Mỗi đêm cô rơi vào giấc ngủ, mơ về nụ hôn đó và mỗi nụ hôn sau đó. Điều quá đỗi lạ thường đối với cô. Cô nhận thức rõ về từng động chạm nhỏ nhất, từng cái vuốt nhẹ êm ái nhất trên anh. Mỗi khi anh gọi tên cô, câu trả lời của cô đến từ nơi nào đó thẳm sâu bên trong cô. Tuy vậy, việc ở bên anh thật hết sức dễ dàng và tự nhiên. Đôi khi có cảm giác như thể Tristan đã là một phần của cuộc đời cô trong nhiều năm rồi, nằm ườn như anh đang làm bây giờ trên sàn phòng nhạc của cô, và chơi cờ đam cùng Philip.

“Anh không thể tin được là cậu bé đã hạ gục anh hai trên ba ván!”

“Gần như ba trên ba.” Philip bi bô.

“Điều đó cho anh bài học về việc không nên dính vào Ginger.” Ivy nói.

Tristan nhìn đắm chiêu xuống tượng thiên thần đang đứng một mình trên bàn cờ đam. Philip luôn sử dụng cô ấy như là một trong những quân cờ đang chơi của cậu bé. Thiên thần Trung Quốc cao ba inch trước đây là của Ivy, nhưng khi Philip vào mẫu giáo, cậu bé đã quyết định chọn cô ấy. Những móng tay lấm tẩm hồng, sáng bóng lên trên váy áo và ánh vàng lấp lánh trên mái tóc đã tạo cho cô ấy một vẻ mới lạ; và Ivy đã tặng cô ấy cho Philip.

“Ginger rất thông minh.” Cậu bé nói với Tristan.

Tristan ngược nhìn đầy ngờ vực vào Ivy.

“Có lẽ lần kế tiếp Philip sẽ cho anh mượn cô ấy và anh có thể chiến thắng.” Ivy nói với một nụ cười, rồi quay sang Philip. “Chưa khuya sao?”

“Sao chị luôn nói điều đó thế?” Em trai cô hỏi.

Tristan cười toe. “Vì chị ấy đang cố tống khứ em. Đi nào. Chúng ta sẽ đọc hai câu truyện,

giống như lần trước, rồi sẽ qua ngay thôi.”

Anh đưa Philip xuống phòng của cậu bé. Ivy ở lại tầng trên và bắt đầu lật quyển sách nhạc dành cho Piano của cô, tìm những bản nhạc Tristan có thể thích. Anh mê nhạc hard-rock, nhưng cô không thể chơi chính xác loại nhạc này trên Piano. Anh chẳng biết gì về Beethoven hay Bach. Ý tưởng của Tristan về nhạc cổ điển là nhạc kịch trong bộ sưu tập của cha mẹ anh. Cô thử qua vài giai điệu trong Carusel, rồi đặt quyển sách cũ sang một bên. Suốt đêm, tiếng nhạc đã tuôn chảy xuyên qua cô giống như một giòng sông bạc. Bây giờ cô gọi nhớ lại và chơi chúng từ ký ức, bản sonata ánh trăng (*Moonlight Sonata*) của Beethoven. Tristan quay trở lại vào giữa bản sonata. Anh thấy một thoáng do dự trên bàn tay cô và nghe thấy tiếng nhạc dừng lại.

“Đừng ngừng lại.” Anh nói êm ái, và tiến đến đứng phía sau cô. Ivy chơi cho đến kết thúc. Trong khoảnh khắc sau hợp âm cuối, không ai trong họ nói gì, cũng không động đậy. Chỉ có sự tĩnh lặng, ánh trăng bàng bạc trên phím đàn Piano, và âm nhạc, không hiểu sao vẫn còn đang âm vang giữa thính không.

Rồi Ivy tựa lưng vào anh.

“Em có muốn khiêu vũ không?” Tristan hỏi.

Ivy cười và anh kéo cô lên, họ nhảy một vòng quanh phòng. Cô đặt đầu trên vai anh, cảm nhận đôi tay mạnh mẽ của anh vòng quanh cô. Họ nhảy chậm, chậm hơn. Cô ao ước anh không bao giờ buông cô ra.

“Bằng cách nào em làm được điều đó thế?” Anh thì thầm. “Bằng cách nào em có thể vừa khiêu vũ với anh và chơi Piano trong cùng một lúc được vậy?”

“Cùng lúc ư?” Cô hỏi.

“Không phải em đang tạo ra âm nhạc mà anh đang nghe sao?”

Ivy ngẩng đầu lên. “Tristan, câu nói đó quá... quá...”

“Ủy mị.” Anh nói. “Nhưng nó làm cho em ngược nhìn lên anh.” Ngay lập tức anh hạ thấp miệng anh và lấy trộm một nụ hôn dài, êm ái.

“Đừng quên nói Tristan thỉnh thoảng ghé qua cửa hàng nhé.” Lillian nói. “Betty và bác

muốn gặp cậu ấy lần nữa. Chúng tôi rất thích những người cứng khỏe ^(chunk)”

“Cường tráng ^(hunk), Lillian.” Ivy nói với một nụ cười rộng mở. “Tristan là một người cường tráng.” Người cường tráng của mình, Ivy nghĩ, rồi nhặt lên một chiếc hộp được bọc giấy màu nâu. “Đây là mọi thứ phải giao hàng ạ?”

“Phải, cảm ơn cung. Bác biết nó không cùng đường với cháu.”

“Không quá xa đâu ạ.” Ivy nói, bắt đầu tiến ra cửa.

“Năm trăm hai mươi tám đường Willow,” Betty gọi ra từ phía sau cửa hàng.

“Năm trăm ba mươi” Lillian nói lặng lẽ.

Hay đấy, điều đó hạn chế xuống một chút, Ivy nghĩ, vượt qua khung cửa của cửa hàng “Tis the Season. Cô nhìn đồng hồ đeo tay. Bây giờ cô không có thời gian cho bạn cô. Suzanne và Beth đang đợi cô tại phố ăn của khu thương mại.

“Cậu đã nói lẽ ra cậu có mặt ở đây từ hai mươi phút trước cơ mà.” Suzanne phàn nàn.

“Tớ biết. Quả là một trong những ngày bận rộn.” Ivy đáp. “Cậu sẽ đi với tớ đến xe tớ chứ? Tớ phải chuyển giao thứ này, rồi về nhà ngay.”

“Cậu có nghe điều đó không? Bạn ấy phải về nhà ngay cơ đấy.” Suzanne nói với Beth. “Cho bữa tiệc sinh nhật. Đó là những gì bạn ấy nói. Bạn ấy nói đó là sinh nhật lần thứ chín của Philip.”

“Đó là năm trăm hai mươi tám.” Ivy phản ứng. “Cậu biết đó là gì mà, Suzanne.”

“Nhưng với tất cả những gì chúng ta biết,” Suzanne tiếp tục với Beth. “Đó là một tiệc cưới riêng tư trên đồi.”

Ivy đảo tròn mắt, và Beth cười lớn. Suzanne vẫn chưa tha thứ cho cô về việc giữ bí mật những bài học bơi.

“Tối nay Tristan sẽ đến chứ?” Beth hỏi khi họ đi ra khỏi khu thương mại.

“Anh ấy là một trong hai khách mời của Philip.” Ivy đáp, “Và sẽ ngồi bên cạnh Philip, không phải tớ, và chơi suốt đêm với Philip, không phải với tớ. Tristan đã hứa. Đó là cách duy nhất để giữ em trai tớ không đi cùng chúng tớ đến vũ hội. Này, hai cậu đậu xe ở đâu thế?” Suzanne không nhớ và Beth cũng chẳng để tâm. Ivy dẫn họ đi vòng quanh bãi đậu xe của khu thương mại. Beth tìm xe trong lúc Suzanne khuyên bảo Ivy về trang phục và chuyện yêu đương. Cô ấy nhắm đến mọi thứ từ chiến lược điện thoại và bằng cách nào không quá đáng trong việc làm cho sự dữ dội trông có vẻ bình thường. Cô ấy đã trao tặng một khối lượng lớn lời khuyên trong ba tuần lễ vừa qua.

“Suzanne, tớ nghĩ cậu đã khiến cho cuộc hẹn hò quá phức tạp rồi.” Cuối cùng, Ivy nói. “Với tất cả những mưu tính và kế hoạch như thế này. Thật ra chúng có vẻ hết sức đơn giản đối với tớ.”

Đơn giản đến không ngờ, cô nghĩ. Cho dù cô và Tristan đang thư giãn hay đang học hành cùng nhau, cho dù họ đang ngồi lặng yên bên cạnh nhau hoặc cả hai đang cố nói cùng lúc – điều họ làm khá thường xuyên – những tuần lễ này dễ dàng đến không thể ngờ được.

“Đó là vì anh ấy là số một.” Beth nói đầy hiểu biết.

Có một thứ duy nhất về Ivy mà Tristan không thể hiểu. Những thiên thần.

“Em đã có một cuộc sống khó khăn.” Một đêm, anh nói với cô. Đó là đêm vũ hội – hay đúng hơn là buổi sáng sau đó, nhưng chưa đến bình minh. Họ đang đi dạo chân trần trên cỏ, rời xa ngôi nhà về phía cạnh xa của rừng đồi. Chếch hướng Tây, mảnh trăng khuyết treo lủng lẳng giống như món đồ trang trí Giáng sinh còn thừa. Có một ngôi sao. Xa bên dưới họ, một dòng dấu vết của đường đi óng ánh bạc của nó xuyên qua thung lũng.

“Em đã trải qua quá nhiều điều. Anh không trách em vì đã tin như thế.” Tristan nói.

“Anh không trách em ư? Anh không trách em? Anh có ý gì với điều đó?” nhưng cô biết anh có ý gì. Với anh, một thiên thần chẳng khác gì một con gấu bông xinh đẹp – thứ gì đó dành cho trẻ em để bám víu vào.

Anh ôm chặt cô trong vòng tay. “Anh không thể tin, Ivy. Anh có tất cả những gì anh cần và tất cả những gì anh muốn ở ngay đây, trên trái đất này.” Anh nói. “Ở ngay đây, trong đôi cánh tay anh.”

“Tốt, em thì không.” Cô đáp, và thậm chí trong ánh sáng mờ nhạt, cô có thể nhìn thấy nỗi đau trong đôi mắt anh. Họ đã bắt đầu tranh cãi rồi. Lần đầu tiên, Ivy nhận ra rằng, càng yêu nhiều thì tổn thương càng nhiều. Điều tệ hơn là, làm tổn thương anh có khác gì làm tổn thương chính mình đâu.

Sau khi anh đi, cô đã khóc suốt buổi sáng. Những cuộc gọi của cô đã không được hồi đáp chiều hôm đó. Nhưng anh đã trở lại, với mười lăm đóa hồng màu tím nhạt trên tay. Một bông hoa cho mỗi thiên thần, anh đã nói như thế.

“Ivy, Ivy, cậu có nghe bất kỳ điều gì tở vừa nói không đấy?” Suzanne hỏi, kéo cô trở về với thực tại. “Cậu biết không, tở đã nghĩ nếu như chúng tở kiếm cho cậu một người bạn trai, cậu sẽ hạ thấp xuống mặt đất một chút. Nhưng tở đã sai. Đầu óc cậu vẫn ở trên mây, khu vực của các thiên thần!”

“Bọn mình không kiếm bạn trai cho bạn ấy.” Beth nói lặng lẽ nhưng kiên quyết. “Họ đã tìm ra nhau. Xe đây rồi, Ivy. Chúc buổi tối tốt lành nhé. Chúng mình tốt nhất là xông lên đi, sắp có bão đấy.” Các cô gái nhảy vào xe và Ivy kiểm tra đồng hồ đeo tay lần nữa. Bây giờ cô đã thật sự trễ. Cô tăng tốc vượt qua lối vào và đi xuống xa lộ.

Khi cô đi qua dòng sông, cô nhận ra những đám mây đen đang di chuyển mau lẹ như thế nào. Chuyển giao hàng của cô ở một trong những căn nhà mới hơn tại phía nam của thị trấn, cùng khu vực phụ cận nơi cô đã lái xe đến sau buổi học bơi đầu tiên với Tristan. Dường như bây giờ mọi thứ cô làm đều khiến cô nghĩ về anh.

Lần này, đúng là cô đã lạc đường, khi lái vòng quanh một vòng tròn, với một bên mắt đặt trên những đám mây. Sấm chớp ầm ầm. Cây cối run rẩy và lật giở những chiếc lá, hắt màu xanh non kỳ quái trên bầu trời xám xịt. Gió bắt đầu thổi giật từng cơn. Những nhánh cây quất đập, hoa và những chiếc lá mềm yếu bị xé ra quá nhanh khỏi cành của chúng. Ivy ngả người tới trước trong ghế ngồi, chăm chú tìm kiếm đúng ngôi nhà trước khi cơn bão ập đến.

Ngay chuyện tìm ra đúng đường đã là một việc khó khăn. Cô nghĩ cô đang ở đường Willow, nhưng bảng chỉ tên đường lại viết là Fernway, với Willow vuông góc với nó. Cô ra khỏi xe để tìm hiểu xem liệu có phải bảng chỉ dẫn có thể bị xoay đi không – một trò vui phổ thông của đám trẻ trong thị trấn. Rồi cô nghe tiếng một động cơ xe máy ầm ầm tại chỗ ngoặt trên đồi phía trên cô. Cô bước khỏi xe vào trong con đường để vẫy người lái xe mô tô. Trong một thoáng, chiếc Harley chậm lại, rồi tiếng máy gầm rú và người đi xe lao vút qua cô. Tốt thôi, cô

phải đi theo bản năng của cô vậy. Những bãi cỏ ở đó bị ngập nước, và Lillian đã nói rằng quý bà Abromaitis sống trên một ngọn đồi, một cầu thang bằng đá được xếp hàng với những chậu hoa cảnh dẫn đến ngôi nhà của bà ta.

Ivy lái xe vòng qua khúc quanh, cô có thể cảm thấy luồng gió bốc lên làm rung chuyển xe cô. Phía trên cao, bầu trời mờ tối bị nuốt chửng bởi những đám mây đen.

Ivy thẳng rít lên để ngừng lại phía trước hai căn nhà và kéo chiếc hộp ra khỏi xe, vùng vẫy chống lại gió. Cả hai ngôi nhà đều có những bậc thang bằng đá dẫn lên nhà nằm song song bên cạnh nhau. Cả hai đều có những chậu hoa. Cô chọn một bên, và ngay khi cô dọn dẹp chậu hoa đầu tiên, nó bị thổi tung lên và vỡ tan tành phía sau cô. Ivy thét lên, rồi cười thành tiếng với chính mình.

Trên đỉnh của những bậc thang, cô xem xét một căn nhà, rồi căn khác, 528 và 530, hy vọng thấy một vài manh mối. Một chiếc xe hơi được kéo vòng ra sau căn nhà 528, dấu sau những bụi cây, vì vậy người nào đó chắc đang ở nhà. Rồi cô nhìn thấy một bóng người trong khung cửa sổ lớn của nhà 528 – ai đó đang nhìn ra ngoài vào cô, cô nghĩ, dù cô không thể nói đó là đàn ông hay đàn bà, hoặc người đó có vẫy tay ra hiệu với cô hay không. Tất cả những gì cô có thể nhìn thấy là hình dáng một con người mờ mờ khi một phần ô cửa sổ phản chiếu hình những thân cây đang vẫy đập được chiếu sáng từ phía sau bởi những tia chớp. Cô bắt đầu hướng đến ngôi nhà. Bóng người biến mất. Cùng lúc, ánh đèn hiên trước sáng lên tại căn nhà 530 và màn che cửa sập mạnh ra phía sau trong gió.

“Ivy? Ivy à?” Một phụ nữ gọi ra từ hàng hiên thấp sáng.

“Úi chà!” Cô thực hiện cuộc chạy về hướng đó, chuyển giao gói hàng rồi chạy đua về xe của cô. Bầu trời mở ra, ném xuống những dải mưa. Hay đấy, nào có phải lần đầu Tristan thấy cô y như con chuột chết đuổi đầu cơ chứ.

Ivy, Gregory, Andrew về đến nhà trễ, và Maggie trông có vẻ buồn lòng. Philip, dĩ nhiên, chẳng bận tâm. Cậu bé, Tristan, và bạn học thân mới của cậu, Sammy, đang chơi một trò video game, một trong nhiều quà tặng Andrew đã tặng nhân sinh nhật cậu.

Tristan nhe răng cười với một Ivy ướt sũng. “Anh mừng là đã dạy em bơi,” Anh nói, rồi vươn đến để hôn cô.

Cô đang nhỏ giọt trên sàn gỗ. “Em sẽ làm ướt anh mất.” Cô cảnh cáo. Anh vòng đôi cánh tay quanh cô và kéo cô gần hơn. “Và em sẽ khô đi.” Anh thì thầm. “Hơn nữa, thật là vui khi

Philip thấy ghê tởm.”

“Ew!” Philip nói, như thể được gợi ý.

“Ướt át thật.” Sammy đồng ý.

Ivy và Tristan ôm nhau cười. Sau đó Ivy chạy lên lầu để thay quần áo và làm khô tóc. Cô thoa son. Không trang điểm gì khác – đôi mắt cô đã rất sáng rồi và đôi gò má cô đầy màu sắc. Cô lục lại hộp nữ trang tìm đôi bông tai, rồi vội vã xuống dưới lầu đúng lúc Philip bắt đầu mở tặng phẩm.

“Chị ấy mang đôi bông tai con công tối nay.” Philip nói với Tristan khi Ivy ngồi vào bàn ăn tối phía đối diện với cả hai bọn họ.

“Đáng chết thật,” Tristan nói, “Anh quên cài những chiếc que cà rốt của anh vào rồi.”

“Và những chiếc đuôi tôm của anh nữa.” Philip cười khúc khích.

Ivy tự hỏi không biết ai là người hạnh phúc hơn trong khoảnh khắc đó, Philip hay là cô. Cô biết cuộc sống dường như không quá dễ dàng đối với Gregory. Đó là một tuần cam go đối với anh ta; anh ta đã bộc lộ với cô rằng anh ta vẫn rất lo lắng về mẹ của anh ta, dù anh ta không nói cho cô biết lý do. Gần đây, cha anh ta và anh ta có nói chuyện với nhau một chút. Maggie nỗ lực để trò chuyện với anh ta nhưng bị từ chối như thường lệ. Lúc này, Ivy quay sang anh ta, “Những chiếc vé cho đội Yankees là một ý tưởng xuất sắc. Philip đã run lên với món quà đấy.”

“Cậu bé có cách rất khác thường để bày tỏ điều đó nhỉ.”

Đó là sự thật. Philip đã cảm ơn anh ta rất lễ độ, rồi lao vào với sự phấn khích khi trông thấy những tranh ảnh thể thao cũ quảng bá cho Don Mattingly mà Tristan đã tìm được. Trong suốt bữa tối, Ivy đã nỗ lực để giữ Gregory trong cuộc trò chuyện. Tristan cố nói với anh ta về thể thao và xe hơi nhưng nhận được phần lớn là những lời đáp một-từ. Andrew có vẻ phát cáu, dù cho Tristan không tỏ vẻ bị xúc phạm. Đầu bếp của Andrew, Henry – người đã bỏ đi sau đám cưới nhưng đã được phục chức sau sáu tuần với việc nấu nướng của Maggie – đã thực hiện cho họ một bữa tối ngon tuyệt. Tuy vậy, Maggie khẳng định đòi làm bánh sinh nhật cho con trai bà. Henry mang tâm trạng nặng nề bức bối, ánh mắt ông ấy ngoảnh đi. Gương mặt của Philip sáng lên. “Đó là chiếc bánh cake lắm lạc!”

Lớp phủ chocolate dồi dào và gợn sóng chống đỡ chín ngọn nến tại những góc độ khác

nhau. Những đốm sáng nhanh chóng bị thổi tắt và mọi người hát mừng Philip. Với nhịp cuối cùng, chuông cửa kêu vang. Andrew cau mày và đứng dậy để trả lời chúng.

Từ chỗ của mình, Ivy có thể nhìn vào sảnh. Hai nhân viên cảnh sát, một nam, một nữ, nói chuyện với Andrew. Gregory nghiêng qua Ivy để nhìn xem điều gì đang diễn ra.

“Anh nghĩ đó là về điều gì?” Ivy thì thầm.

“Thứ gì đó tại trường đại học.” Anh ta đoán.

Tristan nhìn qua bên kia bàn đầy nghi vấn và Ivy nhún vai. Mẹ cô, không nhận ra là có thể đã xảy ra điều gì đó không hay, vẫn tiếp tục cắt bánh. Rồi Andrew bước trở lại vào trong phòng.

“Maggie.” Bà hẳn đã đọc được điều gì đó trong mắt ông. Bà buông con dao ngay lập tức và đi đến cạnh Andrew. Ông cầm lấy tay bà.

“Gregory và Ivy, các con vui lòng gặp ba mẹ ở thư viện nhé? Tristan, cháu có thể ở đây với bọn trẻ không?” Ông hỏi.

Những viên cảnh sát vẫn đang đợi ở sảnh. Andrew dẫn đường đến thư viện. Nếu như có vấn đề ở trường đại học, chúng ta sẽ không tụ tập giống như thế này, Ivy nghĩ. Khi mọi người đã ổn định chỗ ngồi, Andrew nói. “Thật chẳng có cách nào dễ dàng để bắt đầu. Gregory, mẹ con đã chết.”

“Ôi, không.” Maggie nói nhỏ.

Ivy quay nhanh sang Gregory. Anh ta ngồi bất động, ánh mắt nhìn vào cha anh, không nói một lời nào.

“Cảnh sát đã nhận được một cuộc gọi nặc danh vào lúc 5:30 chiều nay rằng có ai đó tại địa chỉ của bà ấy cần giúp đỡ. Khi họ đến, họ tìm thấy bà ấy đã chết, một vết thương do súng bắn vào đầu.” Gregory không cả chớp mắt. Ivy vươn tới tay anh ta. Chúng lạnh như đá.

“Cảnh sát cần thẩm tra – chúng cần thiết – chỉ là một thủ tục thông thường...” Giọng Andrew ngập ngừng. Ông ấy quay lại để đối mặt với những viên cảnh sát. “Có lẽ một trong hai vị có thể tiếp tục từ đây chẳng?”

“Chỉ là thủ tục thôi.” Người nữ cảnh sát nói. “Chúng tôi cần hỏi vài câu hỏi. Chúng tôi vẫn

đang tìm kiếm trong ngôi nhà về bất kỳ thông tin nào có thể có liên quan, mặc dù có vẻ khá thuyết phục rằng cái chết của bà ấy là một vụ tự sát.”

“Ôi, Chúa ơi!” Maggie nói.

“Bà có bằng chứng gì về điều đó sao?” Gregory hỏi. “Sự thật thì mẹ tôi đã phiền muộn, bà đã bắt đầu như thế từ đầu tháng Tư...”

“Ôi, Chúa ơi!” Maggie nói lần nữa. Andrew vươn tới bà nhưng bà tránh ra xa khỏi ông. Ivy biết mẹ cô đang nghĩ gì. Cô nhớ lại cảnh tượng một tuần mới đây, khi một bức hình của Caroline và Andrew không biết bằng cách nào đó bị lật úp trên chiếc bàn trong sảnh. Andrew đã bảo Maggie ném nó vào thùng rác. Maggie không thể làm. Bà không muốn nghĩ rằng bà là người đã “ném Caroline ra ngoài” khỏi nhà của bà ấy - nhiều năm trước, hoặc bây giờ. Ivy đoán rằng mẹ cô cảm thấy chịu trách nhiệm về việc không hạnh phúc của Caroline, và cái chết của bà ta lúc này.

“Tôi vẫn muốn biết,” Gregory tiếp tục, “Điều gì khiến các vị nghĩ mẹ tôi tự sát? Điều đó không có vẻ giống bà ấy, không hề giống bà ấy chút nào. Bà ấy là một phụ nữ rất mạnh mẽ.” Ivy hầu như không thể tin được là Gregory có thể nói năng một cách rõ ràng và vững vàng như thế.

“Đầu tiên, có một bằng chứng gián tiếp,” Người cảnh sát nói, “Không dấu hiệu thực sự nào, nhưng những tấm hình có nước mắt và được tung rải quanh cơ thể của bà ấy.” Ông ta nhìn về hướng Maggie.

“Những tấm hình của...?” Gregory hỏi.

Andrew hít vào.

“Ông và bà Bains” Người cảnh sát nói. “Những bức hình trên báo từ đám cưới của họ.”

Andrew đau đáu nhìn Maggie cuộn tròn trong ghế của bà, đầu cúi thấp, quấn đôi cánh tay quanh gối.

Ivy buông tay Gregory ra, muốn đến để an ủi mẹ cô, nhưng anh ta kéo tay cô lại.

“Khẩu súng vẫn còn bện xoắn vào ngón tay cái của bà ấy. Có những vết phỏng năng lượng trên những ngón tay, những vết phỏng có được từ việc bị cháy bằng vũ khí. Dĩ nhiên, chúng tôi đang kiểm tra khẩu súng về dấu vết và đầu đạn, và chúng tôi sẽ cho anh biết nếu chúng tôi tìm

thấy thứ gì đó không mong đợi. Nhưng cửa nhà của bà ấy bị khóa – không có dấu vết nào về sự xâm nhập – máy điều hòa của bà ấy vẫn mở, và cửa sổ được bảo vệ, vì vậy...” Gregory lấy một hơi thở sâu. “Vì vậy tôi đoán là bà ấy không kiên cường như tôi đã nghĩ. Các vị cho rằng việc này xảy ra vào lúc... lúc nào?”

“Khoảng giữa năm giờ đến năm giờ ba mươi chiều, không lâu trước khi chúng tôi đến đó.”

Một cảm giác kỳ lạ tràn qua Ivy. Cô đã lái xe qua vùng phụ cận đó. Cô đã quan sát bầu trời giận dữ và cây cối đang quất đập chính mình. Cô đã lái xe đến nhà Caroline sao? Caroline đã tự giết mình trong cơn giận của cơn bão sao?

Andrew hỏi xem liệu ông có thể nói chuyện với cảnh sát sau đó không và dìu Maggie ra khỏi phòng. Gregory ở lại để trả lời những câu hỏi về mẹ anh ta và bất kỳ mối quan hệ nào hay những vấn đề nào mà anh ta có thể biết. Ivy muốn rời khỏi; cô không muốn nghe những chi tiết về cuộc sống của Caroline và ao ước được ở bên Tristan, ao ước có đôi cánh tay vững vàng của anh quanh cô.

Nhưng Gregory một lần nữa giữ cô lại. Bàn tay anh ta lạnh lẽo, không phản ứng với tay cô, và gương mặt của anh ta vẫn vô cảm. Giọng nói của anh ta điềm tĩnh đến mức cô cảm thấy sợ hãi. Nhưng điều gì đó bên trong anh ta đang đấu tranh, một phần nhỏ của anh ta thú nhận nỗi kinh hoàng về những gì vừa xảy ra, và đòi hỏi có cô. Vì vậy cô ở lại với anh ta, lâu sau khi Tristan đã ra về và mọi người khác đã lên giường.

CHAPTER 10.

“Nhưng anh đã kể với em là Gary muốn ra ngoài vào tối thứ sáu mà.” Ivy nói.

“Anh đã.” Tristan đáp, nằm ngả lưng bên cạnh cô trên bãi cỏ. “Nhưng cuộc hẹn hò của cậu chàng đã làm thay đổi suy nghĩ của cô ấy rồi. Anh cho rằng cô ấy đã có được một đề nghị tốt hơn.”

Ivy lắc đầu. “Tại sao Gary luôn theo đuổi những cô nàng tóc vàng thế nhỉ?”

“Tại sao Suzanne theo đuổi Gregory chứ?” anh phản công.

Ivy cười. “Cùng lý do Ella theo đuổi những con bướm bướm, em đoán thế.” Cô quan sát điệu múa nhún nhảy của con mèo. Ella rất thích ở trong khu vườn của nhà cha Carruthers tôn kính. Trong giữa những bụi hoa mồm chó, hoa lili, hoa hồng và các bụi thảo dược, cha của Tristan đã trồng cả một mảng nhỏ cây bạc hà mèo.

“Tối thứ bảy có vấn đề gì không?” Tristan hỏi. “Nếu em phải làm việc, chúng ta có thể xem một phim chiếu muộn.”

Ivy ngồi dậy. Tristan ở trong suy nghĩ của cô trước tiên, luôn luôn. Nhưng với những kế hoạch của họ đã sắp xếp vào tối thứ sáu và thứ bảy – hay đấy, cô nên nói buột ra cho rồi, cô nghĩ. “Gregory đã mời Suzanne, Beth và em ra ngoài cùng vài người bạn của anh ấy tối đó mất rồi.”

Tristan không che dấu nổi ngạc nhiên hoặc sự không hài lòng của anh.

“Suzanne quá hăng hái,” Ivy nói nhanh. “Và Beth cũng thật sự hứng thú – bạn ấy đã không ra ngoài nhiều.”

“Và em?” Tristan hỏi, chống bản thân trên một khuỷu tay, xoắn vặn một mẫu cỏ dài.

“Em nghĩ em nên đi – vì lợi ích của Gregory.”

“Em đang làm khá nhiều vì lợi ích của Gregory trong vài tuần gần đây đây.”

“Tristan, mẹ của anh ấy tự sát mà.” Ivy bùng nổ.

“Anh biết điều đó.”

“Em đang sống trong cùng một mái nhà với anh ấy.” Cô tiếp tục. “Em chia sẻ cùng một cái bếp, và hành lang và phòng gia đình. Em nhìn thấy tâm trạng của anh ấy, sự thăng trầm của anh ấy. Nhiều trầm hơn là thăng.” Cô thêm vào nhẹ nhàng, nghĩ đến việc Gregory đã không làm gì ngoại trừ ngồi đọc báo vài ngày gần đây ra sao, lật nó như thể để tìm kiếm thứ gì đó, nhưng không bao giờ tìm thấy.

“Em nghĩ anh ấy rất giận dữ.” Cô tiếp tục. “Anh ấy cố gắng che giấu chúng, nhưng em nghĩ anh ấy điên tiết với mẹ của anh ấy vì đã tự vẫn. Có một đêm, lúc một giờ ba mươi sáng, anh ấy đi ra ngoài sân tennis, đánh banh vào tường.”

Đêm đó, Ivy đã đi ra bên ngoài để nói chuyện với anh ta. Khi cô gọi, anh ta quay lại, và cô nhìn thấy chiều sâu của cơn giận và nỗi đau.

“Tin em đi, Tristan, em giúp đỡ anh ấy khi nào em có thể, và em sẽ tiếp tục giúp đỡ anh ấy, nhưng nếu anh nghĩ em có bất kỳ cảm giác đặc biệt nào đối với anh ấy, nếu anh nghĩ anh ấy và em... điều đó thật ngớ ngẩn! Nếu anh nghĩ... Em không thể tin được là anh sẽ...”

“Ngừng lại, ngừng lại.” Anh đè cô xuống trên cỏ với anh. “Anh không lo về điều gì như vậy hết.”

“Vậy anh phát cáu với em vì điều gì?”

“Hai điều. Anh đoán thế.” Anh đáp. “Một, anh nghĩ có lẽ em đang mang khá nhiều mặc cảm tội lỗi.”

“Mặc cảm tội lỗi!” Cô đẩy anh ra sau và ngồi lên trở lại.

“Anh cho rằng em đã bị ảnh hưởng bởi quan điểm của mẹ em, rằng bà và gia đình của bà chịu trách nhiệm về sự bất hạnh của Caroline.”

“Chúng em không có.”

“Anh biết điều đó. Anh chỉ muốn chắc chắn những việc em làm – và rằng em không cố gắng đền bù tổn thất cho ai đó đang cố hết sức bình sinh để bòn rút chúng.”

“Em không biết anh đang nói về điều gì.” Ivy nói, kéo lên một nhúm cỏ. “Anh thật sự không biết những gì anh ấy đang trải qua đâu. Anh không ở quanh Gregory. Anh ...”

“Anh ở quanh anh ta từ lớp một lận.”

“Người ta có thể thay đổi từ lớp một.”

“Anh cũng biết Eric lâu như thế nữa,” Tristan tiếp tục. “Họ đã làm vài thứ khá liều lĩnh, thậm chí nguy hiểm cùng nhau. Và đó là một điều khác gây lo lắng cho anh.”

“Nhưng Gregory sẽ không cố áp đặt cho bạn bè của em và em đâu,” Ivy khẳng định. “Anh ấy tôn trọng em, Tristan. Đây chỉ là cách anh ấy hướng ngoại sau ba tuần vừa qua thôi mà.”

Tristan không có vẻ bị thuyết phục.

“Làm ơn đừng để điều này ở giữa chúng ta.” Cô nói.

Anh nâng mặt cô lên. “Anh sẽ không để bất kỳ điều gì ở giữa chúng ta đâu. Không núi, sông, lục địa, chiến tranh, lũ lụt...”

“Hoặc bản thân cái chết đáng kinh sợ,” Cô nói. “Vậy ra anh đã đọc truyện gần đây nhất của Beth.”

“Gary đã ngẫu nhiên nó.”

“Gary ư? Anh đang đùa!”

“Cậu ấy giữ bản mà em đã trao cho anh,” Tristan nói. “Nhưng anh đã thề với cậu ấy rằng anh sẽ nói với em là anh làm mất chúng.”

Ivy cười thành tiếng và nằm xuống bên cạnh Tristan, ngả đầu trên vai anh. “Vậy thì anh hiểu được tại sao em nói yes với Gregory rồi.”

“Không, nhưng đó là lựa chọn của em.” Anh nói. “Và chỉ có thể thôi. Vậy em sẽ làm gì vào tối thứ bảy kế tiếp thế?”

“Anh sẽ làm gì nào?” Ivy hỏi ngược lại.

“Ăn tối tại nhà hàng Durney.”

“Nhà hàng ư! Chà! Chúng ta hẳn kiếm được khối tiền từ những bài học bơi mùa hè này ấy nhỉ.”

“Chúng ta sẽ kiếm đủ tiền.” Anh nói. “Em không tình cờ biết một cô gái xinh đẹp thích được thết đãi với ánh nến và thức ăn Pháp đấy chứ?”

“Có, em có biết.”

“Tối hôm đó cô ấy có rảnh không?”

“Có lẽ. Cô ấy sẽ được uống rượu khai vị chứ?”

“Ba ly, nếu cô ấy thích.”

“Món tráng miệng thì sao?”

“Bánh phòng quả mâm xôi, và những nụ hôn.”

“Những nụ hôn...”

“Ồ, điều đó hay đấy.” Ivy nhận xét.

“Dù sao thì tôi cũng bị làm phiền rồi.” Eric nói.

“Tôi thì không à.” Beth nói với họ. Cô ấy là người cuối cùng rời khỏi bữa tiệc tại ký túc xá hội nữ sinh tối thứ bảy đó. Mượn giấy tờ của các chị hội nữ sinh, cô ấy được phỏng vấn mọi

người ở đó. Khi những học sinh trung học khác bị ném ra ngoài, cô ấy được mời ở lại. Sigma Pi Nu đã khoát lác rằng cô ấy sẽ đặt họ vào trong truyện.

“Eric, cậu sẽ phải học để giữ bình tĩnh.” Gregory nói, rõ ràng đã nổi cáu. Anh ta ở trong một góc với một đầu đỏ (thứ đã gợi ý cho Suzanne ôm sát rạt một anh chàng có râu) khi Eric quyết định bởi móc một cuộc chiến với một gã khổng lồ mặc áo của đội bóng trường đại học. Không thông minh tí nào.

Lúc này Eric đang đứng trên những bậc thang của chiếc cột chống của tòa cao ốc, nhìn lên một bức tượng và nghiêng đầu qua bên trái rồi bên phải, y như thể hắn đang trò chuyện với chúng vậy.

Suzanne nằm ngả lưng trên một chiếc ghế dài bằng đá trong sân trong của trường đại học, đang cười nhẹ với chính mình, đôi gối trần của cô ấy nhấc lên, chiếc váy rập rờn một cách khiêu khích. Gregory nhìn cô ấy. Ivy quay đi. Cô và Will là những người duy nhất không say. Will dường như đã quen với quang cảnh tiệc tùng ký túc xá, nhưng bồn chồn không yên. Có lẽ những lời đồn ở trường là thật : anh ấy nhìn mọi thứ nhưng không thứ gì gây ấn tượng với anh.

Giống Ivy, Will cũng là người mới đến vào tháng Giêng. Tuy vậy, cha anh là một đạo diễn truyền hình ở New York, thứ rất gây ấn tượng đối với bọn nhóc ở trường. Khi đến trường, anh ấy được thừa nhận bởi đám đông đua đòi ngay lập tức, nhưng thái độ im lặng của anh ấy đã giữ mọi người tránh xa việc gây ra một sự tập trung thật sự nhắm vào anh. Thật dễ dàng để hình dung nhiều thứ về Will, và phần lớn những người Ivy biết đã hình dung anh rất tuyệt.

“Ông già của cậu ở ch-chỗ nào vậy?” Eric đột ngột la lên. Hắn vẫn còn đang sẫm soi bức tượng trên những bậc cấp. “G.B., ông già của cậu ở đâu?”

“Đó là ông già của ông già tớ.” Gregory đáp.

Ivy nhận ra đó là bức tượng của ông nội Gregory. Dĩ nhiên rồi. Bức tượng nằm ngay phía trước sảnh Bains.

“Tại sao ông già của cậu không ở trên đó?”

Gregory ngồi xuống một chiếc ghế dài đối diện ghế của Suzanne. “Tớ đoán là vì ông ấy vẫn chưa chết.” Anh ta nốc một hơi dài từ chai bia.

“Vậy tại sao bà già của cậu không ở trên đó? Huh?”

Gregory không đáp. Anh ta tu một hơi bia dài khác.

Eric nhìn mặt lên bức tượng. “Tớ nhớ bà ấy. Tớ nnnnnhớ Caroline già. Cậu biết tớ có mà.”

“Tớ biết.” Gregory nói lặng lẽ.

“Vvvvvvậy, chúng ta hãy đặt bà ấy lên đó.” Hấn ta nháy mắt với Gregory.

Gregory không nói gì, và Ivy đi đến đứng phía sau anh ta. Cô đặt một bàn tay nhẹ nhàng trên vai Gregory

“Tớ có Caroline ở ngay đây, trong túi của tớ nè.” Eric nói.

Tất cả bọn họ quan sát khi hấn ta vỗ nhẹ và tìm kiếm khắp áo và quần của hấn. Cuối cùng, hấn kéo ra một chiếc áo lót. Hấn giơ nó lên má. “Vẫn còn ấm.”

Ivy đặt một bàn tay khác của cô trên vai Gregory. Cô có thể cảm thấy sự căng thẳng trong anh ta. Eric cuộn chiếc áo lót quanh cánh tay và vùng vẫy để trèo lên bức tượng.

“Cậu đang tự giết mình đấy.” Gregory bảo hấn.

“Giống như mẹ cậu à.” Eric nói.

Gregory không phản ứng gì ngoại trừ lấy một hơi bia khác. Ivy xoay đầu anh ta tránh khỏi Eric. Gregory đặt gương mặt của anh ta dựa vào cô, và cô có cảm giác anh ta thư giãn một chút. Cả Suzanne và Will đều quan sát hai người bọn họ, Suzanne với đôi mắt lóe sáng.

Nhưng Ivy trở về chỗ cũ trong lúc Eric đặt chiếc áo lót trên tượng Thẩm phán Bains. Sau đó cô tịch thu vài chai bia chưa mở và đi đến bên Suzanne. “Gregory có thể cần vài vòng tay ôm đấy.” Cô nói với bạn mình.

“Thậm chí sau cậu và đầu đỏ à?”

Ivy lờ đi lời bình luận. Suzanne cũng đã uống quá nhiều.

Eric đột ngột kêu lên oai oái, và họ quay nhanh để thấy hấn đang trượt khỏi bức tượng.

Hắn hạ móng xuống trên sỏi và cuộn tròn như một con ốc sên. Will vội vã đến bên hắn. Gregory cười lớn.

“Không thứ gì bị vỡ trừ trí óc tớ.” Eric lau bầu khi Will kéo hắn đứng lên.

“Tớ nghĩ chúng ta nên về xe thôi.” Will nói lạnh nhạt.

“Nhưng bữa tiệc chỉ vừa mới bắt đầu.” Gregory phản đối, đứng lên. Rõ ràng chất cồn đã phát huy tác dụng. “Tớ không cảm thấy tốt như thế này kể từ khi, ai mà biết là khi nào cơ chứ.”

“Tớ biết đấy.” Eric nói.

“Bữa tiệc sẽ kết thúc đủ sớm nếu như cảnh sát khu trường học bắt được chúng ta.” Will chỉ ra.

“Cha tớ là hiệu trưởng.” Gregory nói. “Ông ấy sẽ kéo chúng ta ra khỏi móc.”

“Hoặc là treo chúng ta lên một cái cao hơn.” Eric nói.

Ivy nhìn đồng hồ của cô, 11:45. Ivy tự hỏi Tristan đang ở đâu và đang làm gì. Cô băn khoăn không biết anh có nhớ cô không. Cô lẽ ra đang ngồi bên cạnh anh tại khoảnh khắc đó, đang vui thích đêm tháng Sáu êm dịu.

“Đi thôi, Beth.” Cô nói, ân hận là đã đưa bạn cô vào tình huống này. “Suzanne.” Cô ra lệnh.

“Vâng, thưa mẹ.” Suzanne đáp.

Gregory cười lớn, điều đó xúc phạm Ivy một chút. Cả hai đã kiệt sức. Cô nhắc nhở bản thân. Mất một lúc lâu để cả sáu người bọn họ tìm ra xe của Gregory. Khi họ làm được, Will chìa tay về chìa khóa xe của Gregory. “Nếu tớ lái thì thế nào?”

“Tớ có thể xoay sở được.” Gregory bảo anh ấy.

“Không phải lần này.” Giọng Will nhẹ nhàng, nhưng anh kiên quyết vươn tới chiếc chìa khóa.

Gregory giật mạnh chúng ra xa. “Không ai được lái chiếc Beamer này ngoài tớ.”

Will liếc Ivy.

“Thôi nào. Gregory.” Cô nói. “Hãy để em là tài xế nhé.”

“Nếu người khác lái,” Will chỉ ra cho Gregory. “Cậu có thể uống tất cả những gì cậu muốn.”

“Tớ sẽ uống tất cả những gì tớ muốn và tớ sẽ lái tất cả những gì tớ muốn.” Gregory quát lên. “Và nếu cậu không thích điều đó, cứ việc đi bộ.”

Ivy nghĩ đến việc đi bộ - đến trạm điện thoại gần nhất và gọi một cuộc xe. Nhưng cô biết Suzanne sẽ ở lại với Gregory và cô cảm thấy chịu trách nhiệm về sự an toàn của cô ấy.

Will hỏi Ivy xem liệu anh có thể mượn chiếc áo len của Ivy không, rồi nhồi nhét nó cùng chiếc áo khoác của anh vào giữa hai ghế trước, tạo ra một chỗ ngồi ở giữa chúng. Anh kéo Eric vào trong ghế trước xe hơi để cho Gregory, anh ta và Eric ngồi cùng nhau. Ivy trèo vào giữa băng ghế sau với Beth và Suzanne ngồi mỗi bên.

“Tại sao. Will,” Gregory nói, nhận xét về cách Will bị nhồi nhét bên cạnh anh ta, “Tớ không biết cậu quan tâm. Suzanne, lên đây đi!”

Ivy kéo Suzanne lại.

“Anh nói lên đây. Để Will ngồi băng sau với cô gái trong mơ của cậu ấy.”

Ivy lắc đầu và thở dài.

“Ai đó có thể bị nôn phải ngồi bên một cửa sổ,” Will nói. Ivy cài khóa dây an toàn cho Suzanne. Gregory nhún vai, rồi khởi động xe. Anh ta lái nhanh, quá nhanh. Những chiếc vỏ xe rít lên trong sự xoay tròn, lốp cao su chỉ vừa vịn bám đường. Beth nhắm mắt. Suzanne và Eric thò đầu ra ngoài cửa sổ khi chiếc xe lắc lư đáng sợ từ lề này sang lề kia. Ivy nhìn thẳng phía trước, các bắp cơ của cô co rút lại mỗi khi Gregory phải thắng hoặc đổi hướng, như thể cô đang điều khiển lộ trình với anh ta. Will thật sự đã giúp lái xe. Ivy nhận ra lý do tại sao anh phải đặt bản thân vào vị trí nguy hiểm không có dây thắt an toàn.

Họ ngoằn ngoèo về phía Nam trên những con đường vắng vẻ, và cuối cùng khi họ băng ngang qua dòng sông vào thị trấn, Ivy buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Nhưng Gregory

ngọt nhanh về hướng Bắc trở lại, theo con đường dọc dòng sông ngay phía dưới cây cầu, vượt qua trạm xe lửa, xa khỏi ranh giới thị trấn.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Ivy hỏi khi họ đi theo một con đường hẹp, ánh đèn xe chiếu trên những bụi cây

“Em sẽ biết.”

Eric di chuyển đầu ra khỏi cửa. “Chick, chick, chick.” Hắn hát. “Who’s a chick, chick, chick?” *(Chick : cô nàng ngây thơ.)*

Chiếc cầu, hiện ra lơ mờ trên cao và tối tăm, phía bên phải của họ, đẩy con đường càng lúc càng gần những đường ray xe lửa phía bên trái. Ivy biết họ hẳn đang ở gần vị trí những đường ray bắc ngang qua sông.

“Cây cầu đôi.” Beth thì thầm với cô, ngay khi họ ra khỏi con đường. Gregory tắt máy xe và đèn. Ivy không thể nhìn thấy được gì.

“Who’s a chick, chick, chick?” Eric hát, lúc lắc đầu qua lại. Ivy muốn phát bệnh với mùi khói xe và rượu. Cô và Beth trèo ra khỏi xe từ một bên. Suzanne ngồi với cánh cửa mở ở phía bên kia. Gregory mở thùng xe. Nhiều bia hơn.

“Anh có tất cả những thứ này từ đâu?” Ivy hỏi.

Gregory cười toe toét và quàng một cánh tay nặng nề quanh cô. “Vài thứ khác để em cảm ơn Andrew về chúng.”

“Andrew mua chúng sao?” Cô nói hoài nghi.

“Không. Thẻ tín dụng của ông ấy làm.”

Rồi anh ta và Eric mỗi người chộp lấy một lốc bia sáu lon.

Dù Ivy hiểu Gregory cần xả hơi, dù cô biết hắn là đã khắc nghiệt cho anh ta như thế nào từ cái chết của mẹ anh ta, cô gia tăng giận dữ hơn với từng phút. Bây giờ cơn giận của cô bắt đầu rút xuống, nhường chỗ cho một cơn thủy triều sợ hãi lan dần.

Dòng sông không ở xa; cô có thể nghe thấy nó vỗ về trên bờ đá. Khi mắt cô điều chỉnh được với bóng tối thôn dã, cô lần theo những sợi dây điện trên cao. Cô nhớ lại lý do đám trẻ con đến đây : Chơi trò trẻ con trên chiếc cầu ray tàu. Ivy không muốn đi theo Gregory khi anh ta dẫn họ theo một hàng về phía những cây cầu. Nhưng cô không thể ở lại phía sau, không, khi mà Suzanne không thể tự chăm sóc cho mình.

Eric đẩy cô từ phía sau, hát với một giọng cao, kỳ dị, “Who’s a chick, chick, chick?” Những viên sỏi nhỏ trượt bên dưới chân họ. Eric và Suzanne liên tục vấp vào những thanh sắt đường ray. Sáu người bọn họ đi bộ trên con đường đột ngột cắt xuyên qua những bụi cây, một lối đi được tạo nên bởi những chuyến xe lửa nối giữa thành phố New York và những thị trấn phía Bắc của nó.

Con đường mở ra và Ivy thấy hai chiếc cầu đứng cạnh nhau, cây cầu mới được xây dựng cách chiếc cũ khoảng bảy feet. Những đường ray bằng kim loại được chiếu sáng làm nổi bật lối đi của chiếc cầu mới. Không có lan can hoặc hàng rào cản trở nào. Công trình chạm trổ bên dưới chiếc cầu vươn dài giống như một tấm vải tối tăm và độc ác ngang qua dòng sông. Chiếc cầu cũ bị đổ sập ở đoạn giữa. Mỗi đầu giống như một bàn tay đang giơ ra từ bờ sông, những ngón tay bằng kim loại và gỗ mục đang vươn thẳng tới nhưng không thể nắm được nhau.

Xa bên dưới hai chiếc cầu, dòng nước chảy ào ạt và rít lên.

“Đi theo người dẫn đầu. Đi theo người dẫn đầu.” Eric nói, hiên ngang đi lên phía trước họ. Hắn ta nghiêng ngả hướng đến cây cầu mới.

Ivy móc hai ngón tay qua cặp váy của Suzanne. “Không phải cậu.”

“Buông tớ ra.” Suzanne cúi kính.

Suzanne cố đi theo Eric lên cầu, nhưng Ivy kéo cô ấy lại.

“Để tớ đi!”

Họ vung vẩy với nhau một lúc, và Gregory cười cả hai người. Rồi Suzanne trượt khỏi tay của Ivy. Tuyệt vọng, Ivy vươn tới và nắm vào cẳng chân trần của Suzanne, khiến cô ấy vấp vào đường ray và ngã nhào xuống nền đá của đường sắt, lọt vào một bụi rậm. Suzanne cố kéo bản thân lên nhưng không thể. Cô ấy chìm xuống, ánh mắt tóe lửa chiếu vào Ivy, đôi bàn tay cuộn lại với cơn giận.

“Beth, Cậu xem xem bạn ấy có sao không thì tốt hơn,” Ivy nói, và xoay sự chú ý của cô trở lại Eric, lúc này hắn ta ở cách xa bên trên mặt nước mười lăm feet. Thân hình gầy còm của anh ta nhảy loi choi dọc theo đường tàu giống như một bộ xương đang khiêu vũ.

“Chick, chick, chicken,” Hắn chế nhạo những người khác. “Look at all you chick, chick chicken.”

Gregory dựa người vào một thân cây và cười. Will quan sát, biểu hiện của anh cảnh giác.

Rồi đầu của cả nhóm cùng quay nhìn khi tiếng còi tàu vang rền từ bên kia sông. Đó là tiếng còi của chuyến tàu khuya mà Ivy đã nghe quá thường xuyên từ ngôi nhà của họ trên rặng đồi cao, một làn sóng âm thanh bao bọc trái tim cô như thể muốn mang cô theo cùng.

“Eric!” Cô và Will thét lên cùng lúc. Beth giữ chặt Suzanne đang khom người qua một bụi cây và nôn thốc nôn tháo.

“Eric!” Will bước theo sau hắn, nhưng Eric chế nhạo, nhảy nhót một cách điên cuồng trên đường tàu. Will đuổi theo. Cả hai bọn họ sẽ bị giết chết mất thôi, Ivy nghĩ. “Will, trở lại đi! Will! Anh không thể!” Chuyến tàu đã ở trên đường rẽ vào cây cầu, ánh đèn của nó xuyên thủng màn đêm, thiêu cháy hai chàng trai thành những hình bóng mỏng như giấy. Ivy thấy Eric lao đảo sát vào thành cầu. Mặt nước và những tảng đá nằm xa bên dưới hắn.

Anh ta sẽ nhảy sang cây cầu cũ, Ivy nghĩ. Anh ta sẽ không bao giờ làm được. *Những Thiên thần ơi! Hãy giúp chúng tôi với!* Cô cầu nguyện. *Thiên Thần nước, người ở đâu? Tony? Con đang gọi người!*

Eric nghiêng xuống, rồi bất thành linh nhảy khỏi thành cầu. Ivy thét lên. Cô và Beth thét mãi.

Lúc này Will đang chạy trở lui, sẩy chân và chạy tiếp. Chuyến tàu đã không chậm lại. Nó khổng lồ và tăm tối. Nó to lớn như đúng bản thân nó, đang lao theo sau anh với ánh đèn sáng chói, làm lóa mắt. Hai mươi feet, mười lăm feet – Will sẽ không thể thoát được! Nhìn anh giống như một con bướm đêm đang chấp chới trước ánh đèn. “Will! Will!” Ivy la thét. “Ôi, các Thiên Thần ơi...”

Anh nhảy.

Chuyến tàu lao đến, mặt đất rung chuyển bên dưới nó, không gian bùng cháy mùi kim

loại. Ivy nhảy xuống vùng đồi dốc, đâm sầm xuyên qua những bụi rậm theo hướng Will đã nhảy.

“Will. Will à. Trả lời em đi!”

“Anh ở đây. Anh không sao.”

Anh đứng lên ngay trước mặt cô. Nhờ bàn tay của những thiên thần, cô nghĩ.

Họ bám chặt lấy nhau một thoáng. Ivy không biết anh hay là cô đang run rẩy mãnh liệt đến thế.

“Eric? Cậu ấy đã...”

“Em không biết.” Cô trả lời nhanh. “Chúng ta có thể bị trượt xuống sông từ đây không?”

“Thử phía khác xem sao.”

Họ bám vấu các cách của họ để cùng nhau lên bờ. Khi họ lên đến đỉnh, cả hai cùng dừng lại và nhìn chằm chằm. Eric đang đi về phía họ dọc theo cây cầu mới, một sợi thừng to và dây nhảy bungee quàng cầu thả quanh vai hắn.

Họ mất một lúc để suy đoán điều gì đã xảy ra. Ivy xoay người để nhìn Gregory. Liệu anh ta có tham gia trò bịp này không?

Lúc này anh ta đang cười. “Tuyệt hảo,” Anh ta nói với Eric. “Tuyệt hảo.”

CHAPTER 11

“Em có biết anh không hiểu được điều gì không?” Gregory nói, vênh đầu, nghiên cứu Ivy trong chiếc váy lụa ngắn của cô. Một nụ cười tinh quái trải rộng trên gương mặt anh ta. “Anh không hiểu tại sao em không bao giờ mặc chiếc váy phù dâu đẹp để đó.”

Maggie nhìn lên từ đĩa khoai tây chiên mà bà đang mang lên lầu cho Andrew. Mọi người sẽ ra ngoài chơi đêm đó.

“Ồ, nó quá trang trọng cho quán Durney,” Maggie nói. “nhưng cháu nói đúng, Gregory. Ivy sẽ tìm ra nơi nào đó để mặc chiếc váy đó lần nữa.”

Ivy cười nhẹ với mẹ cô, rồi bắn cho Gregory một cái liếc cảnh cáo. Anh ta cười toe toét với cô. Sau khi Maggie rời khỏi bếp, anh ta nói. “Đêm nay nhìn em thật quyến rũ.” Anh ta nói với một vẻ thản nhiên, mặc dù ánh mắt anh ta nấn ná trên cô. Ivy không còn cố suy đoán xem Gregory ngụ ý gì với những lời bình luận của anh ta nữa – dù anh ta thật sự khen cô hay chế diễu cô. Cô để những gì anh ta nói trôi tuột đi. Có lẽ cuối cùng cô đã trở nên quen thuộc với anh ta.

“Em đang trở nên thường xuyên bao biện cho anh ta rồi đó.” Tristan đã nói sau khi cô kể với anh về những gì đã xảy ra đêm thứ bảy.

Ivy đã điên tiết với Eric về trò bịp ngu ngốc của hắn. Gregory không thú nhận có tham gia vào màn biểu diễn. Anh ta nhún vai và nói. “Em không bao giờ biết được Eric định làm gì. Đó là những thứ khiến hắn thấy vui nhộn.” Dĩ nhiên, cô cũng nổi giận với Gregory. Nhưng việc sống với anh ta ngày này qua ngày khác, cô đã thấy cách anh ta đấu tranh. Từ cái chết của mẹ anh ta, có những giờ anh ta dường như hoàn toàn lạc vào suy nghĩ của riêng mình. Cô nghĩ về ngày anh ta đề nghị cô một chuyến đi mà họ đã cùng đi qua khu vực lân cận cũ của mẹ anh ta. Cô đã kể với anh ta rằng cô đã ở nơi đó trong đêm mưa bão đó. Anh ta chỉ ậm ừ đôi chút và không nhìn vào mắt cô trong phần còn lại của đường về nhà.

“Em phải là một tảng đá để không cảm nhận về anh ấy.” Ivy nói với Tristan và kết thúc cuộc thảo luận ở đó.

Cả Tristan và Gregory đều có khuynh hướng né tránh nhau. Như thường lệ, đêm đó Gregory biến mất ngay khi Tristan lái xe đến.

Tristan luôn đến sớm để chơi đùa vài phút với Philip. Với một ít thỏa mãn, Ivy nhận thấy rằng lần này Tristan không thể tập trung được, dù đội nhà đã giảm đi hai đấu thủ bằng cao su trong nhóm và Don Mattingly gặp phải thử thách gay go. Cột gôn thứ hai đã bị lấy cắp mất trong lúc cầu thủ ném bóng lên nhìn trộm Ivy.

Philip gia tăng thất vọng khi lần thứ ba Tristan không thể nhớ được có bao nhiêu trái bóng ra ngoài sân, và huỳnh huých bỏ đi gọi cho Sammy. Ivy và Tristan chớp lấy thời cơ chuẩn ra khỏi nhà. Trên đường đến xe hơi, Ivy nhận ra Tristan có vẻ yên lặng một cách khác thường.

“Ella thế nào?” Cô hỏi.

“Tốt.”

Ivy đợi. Thông thường anh sẽ kể một câu chuyện vui của Ella. “Chỉ tốt thôi sao?”

“Rất tốt.”

“Anh đeo thêm một chiếc chuông vào vòng cổ của nó à?”

“Phải.”

“Có gì sai sao, Tristan?”

Anh không trả lời ngay. Đó là Gregory, cô nghĩ. Anh vẫn còn tự dằn vặt về Gregory và cuối tuần vừa qua.

“Nói với em đi!”

Anh quay người đối diện với cô. Với một ngón tay, anh chạm vào phía sau cổ cô. Mái tóc cô búi cao đêm đó. Vai để trần, ngoại trừ hai sợi dây mảnh. Chiếc áo cô mặc kiểu chun ngực, với một hàng nút nhỏ chạy dọc phía trước.

Tristan vuốt tay anh dọc theo cổ cô, rồi lướt qua bờ vai trần. “Đôi khi thật khó tin là em có thật,” Anh nói.

Ivy nuốt khan. Hết sức dịu dàng, anh hôn lên cổ cô.

“Có lẽ... có lẽ chúng ta nên vào trong xe.” Cô gợi ý, liếc nhìn lên cửa sổ ngôi nhà.

“Đúng thế.”

Anh mở cửa. Có những bông hoa trên ghế ngồi, những đóa hồng màu tím nhạt. “Ôi trời! Anh quên mất.” Tristan nói. “Em có muốn mang chúng vào trong nhà không?”

Cô cầm lên và giữ những bông hoa sát mặt cô. “Em muốn chúng ở cùng em.”

“Chúng sẽ héo mất.” Anh bảo cô.

“Chúng ta có thể cắm chúng vào một ly nước tại nhà hàng.”

Tristan cười. “Điều đó sẽ cho cô phục vụ thấy loại ly mà chúng ta cần.”

“Chúng thật đẹp!”

“Phải.” Anh nói êm ái. Ánh mắt anh tập trung vào cô, như thể anh đang ghi nhớ cô vào trong ký ức. Rồi anh hôn vào trán cô và giữ những bông hoa trong lúc cô vào trong xe. Khi họ lái xe, họ nói về kế hoạch của họ cho mùa hè. Ivy vui rằng Tristan đã đi theo lộ trình cũ hơn là theo đường xa lộ. Cây cối thật tuyệt và có hương thơm vào tháng Sáu. Ánh nắng chiếu lốm đốm trên những nhánh cây giống như những đồng vàng trượt qua những ngón tay của các Thiên thần. Tristan lái xe qua những con đường đầy gió với một tay trên bánh lái, một tay khác vươn đến tay cô, như thể sợ cô có thể biến mất.

“Em muốn đến hồ Juniper,” Ivy nói. “Em sẽ thả nổi ở đó trong khu vực sâu nhất, nổi trong một giờ, Với ánh mặt trời chiếu lấp lánh trên những ngón tay và ngón chân em...”

“Cho đến khi trở thành một con cá to.” Tristan trêu chọc.

“Em cũng sẽ nổi trong ánh trăng nữa.” Cô tiếp tục.

“Ánh trăng? Em sẽ bơi đêm sao?”

“Cùng với anh. Chúng ta có thể bơi khỏa thân.”

Anh liếc nhìn cô và ánh mắt họ ghim chặt lấy nhau trong một thoáng.

“Tốt hơn là không nhìn em và lái xe cùng lúc.” Anh nói.

“Vậy thì ngừng lái xe đi.” Cô đáp nhanh. Anh liếc cô, và cô đặt tay lên miệng. Từ ngữ đã thoát ra, và cô lập tức cảm thấy bẽn lễn và ngượng ngùng. Một đôi ăn diện và đang trên đường đến một nhà hàng sang trọng thì không tấp vào lề để âu yếm nhau.

“Chúng ta sẽ trễ cho chỗ đặt trước mất thôi.” Cô nói. “Anh nên đi tiếp.”

Tristan lái chậm chậm chiếc xe khỏi lòng đường.

“Có một dòng sông,” Anh nói. “Em có muốn đi xuống dưới đó không?”

“Có.”

Cô đặt những bông hoa trên ghế sau. Tristan đi quanh để mở cửa cho Ivy. “Em định đi bộ với đôi giày đó sao?” Tristan hỏi, liếc xuống đôi giày cao gót của Ivy.

Cô đứng lên. Cả hai gót giày lún thẳng xuống bùn.

Cô cười thành tiếng, và Tristan đón lấy cô. “Anh sẽ cho em đi nhờ vậy.” Anh nói.

“Không, anh sẽ làm rớt em xuống bùn mất thôi!”

“Không đâu, cho đến khi chúng ta ở đó.” Anh nói, và nhấc bổng cô lên cao hơn cho đến khi anh nắm được đôi chân cô, để một nửa thân trên của cô vắt ngang qua vai anh như thể anh đang vác một bao tải.

Ivy cười và dấn thùm thụp vào lưng anh. Tóc cô tuột ra khỏi búi. “Tóc của em! Ôi tóc của em! Để em xuống!”

Anh kéo cô trở lại, và cô trượt xuống phía trước anh, váy cô bị xé rách lên, tóc cô xổ xuống.

“Ivy.”

Anh ôm cô thật chặt dựa sát vào anh, cô có thể cảm thấy sự run rẩy rung chuyển cơ thể anh.

“Ivy?” Anh thì thầm.

Cô hé môi và nhấn chúng vào cổ anh.

Cùng lúc, cả hai cùng vươn đến tay nắm cửa và kéo cánh cửa sau xe mở ra.

“Em chưa bao giờ biết chuyện tình trên ghế sau xe có thể như thế nào,” Ivy nói đùa một lúc sau đó. Cô ngả người trên ghế sau, cười với Tristan. Sau đó cô nhìn lướt qua anh vào đồng hồ tạp nhạp trên sàn xe. “Có lẽ anh nên kéo chiếc cà-vạt của anh khỏi cái ly Burger King cũ đó.”

Tristan với tay xuống và nhăn mặt. Anh quăng thứ đang nhỏ giọt đó ra phía trước xe, rồi ngồi trở lại bên cạnh Ivy.

“Ow!” Mùi hương hoa bị nghiền nát tràn ngập không gian. Ivy cười thành tiếng.

“Có gì vui đâu nào ?” Tristan hỏi, kéo những đóa hồng dập nát khỏi chỗ ngồi, nhưng anh cũng đang cười.

“Điều gì xảy ra nếu như có ai nhìn thấy huy hiệu Tu Sĩ của cha anh trên tấm cản xe?”

Tristan ném những bông hoa vào ghế trước và kéo cô dựa vào anh trở lại. Anh lần theo sợi dây lụa của chiếc váy, hôn nhẹ lên bờ vai cô. “Anh sẽ nói với họ anh đang ở cùng một thiên thần.”

“Oh, Tình thế hay làm sao !”

“Ivy, anh yêu em,” Tristan nói, gương mặt anh đột nhiên nghiêm nghị.

Cô nhìn đáp lại anh, rồi cắn môi.

“Đối với anh, đây không phải là một trò chơi. Anh yêu em, Ivy Lyons, và một ngày nào đó em sẽ tin anh.”

Cô quàng tay quanh anh và ôm anh thật chặt. “Yêu anh.” Cô thì thào vào cổ anh. Ivy tin anh, và cô tin tưởng anh trong khi cô không tin tưởng ai khác. Một ngày nào đó cô sẽ đủ can đảm để nói điều đó, rõ ràng từng từ. *Em yêu anh, Tristan*. Cô sẽ hét lớn ra ngoài cửa sổ. Cô sẽ giăng một băng rôn ngang qua hồ bơi của trường.

Họ mất ít phút để sắp xếp lại bản thân. Ivy bắt đầu cười vang lần nữa. Tristan mỉm cười và quan sát cô cố gắng kèm giữ những lọn tóc vàng xo tung trong gió – một nỗ lực vô ích. Sau đó anh khởi động xe, thúc nó vượt qua vệt bánh xe và những viên đá để đi vào con đường hẹp.

“Nhìn dòng sông lần cuối đi.” Anh nói, khi con đường lượn thành một khúc quanh gắt xa khỏi đó. Mặt trời tháng Sáu, đang chìm xuống sau rặng đồi phía Tây của vùng đông quê Connecticut, tung vãi những tia sáng trên đỉnh những ngọn cây, trải trên đó những ánh vàng rực rỡ.

Con đường đầy gió trượt xuống thấp, đi vào một đường hầm của những cây thích, cây dương, và những cây sồi già. Ivy cảm thấy như thể cô đang lướt đi bên dưới những con sóng cùng Tristan, mặt trời đang lặn chiếu lấp lánh phía trên, cả hai người bọn họ di chuyển cùng nhau xuyên qua một khe hở thăm thẳm của màu xanh lơ, màu tím và màu xanh lục sẫm. Tristan bật đèn xe.

“Anh không thật sự phải vội đâu.” Ivy nói. “Em không còn thấy đói nữa.”

“Anh đã phá hủy sự ngon miệng của em sao?”

Cô lắc đầu. “Em đoán em đã được lấp đầy bằng hạnh phúc,” Cô nói dịu dàng. Chiếc xe trườn nhanh vào một khúc quanh gấp.

“Em đã nói, chúng ta không vội mà.”

“Thật là quá!” Tristan lẩm bẩm. “Anh tự hỏi điều gì...” Anh liếc xuống dưới chân. “Cái này không có cảm giác...”

“Chậm lại, được không? Có quan trọng gì đâu nếu chúng ta trễ một chút... Ôi!” Cô chỉ

thẳng phía trước mặt.

“Tristan!”

Thứ gì đó nhảy qua những bụi rậm và đi vào lòng đường. Cô không nhìn ra đó là gì, chỉ là một chuyển động đu đưa trong bóng tối sâu thẳm. Rồi con nai ngừng lại. Nó quay đầu, đôi mắt của nó bị hút vào ánh đèn đang chiếu sáng của chiếc xe.

“Tristan!”

Họ đang lao thẳng đến đôi mắt sáng ngời đó.

“Tristan, anh không thấy nó sao?”

Vẫn lao tới.

“Ivy, có gì đó...”

“Một con nai!” Cô giải thích.

Đôi mắt của con thú bùng cháy. Rồi ánh đèn đến từ phía sau nó, một sự bùng nổ sáng lòa quanh hình thể tối sẫm của con thú. Một chiếc xe hơi đang đến từ hướng đối diện. Cây cối vây quanh họ. Không có chỗ nào để lách sang trái hay sang phải.

“Dừng lại!” Cô la lên.

“Anh...”

“Dừng lại! Tại sao anh không dừng lại đi.” Cô nài nỉ. “Tristan! Dừng lại đi!”

CHAPTER 12

Thật chói lòa : Đôi mắt của con nai giống như một đường hầm tăm tối, trung tâm của chúng cháy lên với ánh sáng. Tristan đập thẳng mãi, nhưng không gì có thể ngừng sự lao tới, không gì có thể giữ anh khỏi việc bắn mạnh xuyên qua lòng phễu dài thăm thẳm của bóng tối vào trong sự bùng nổ của ánh sáng.

Trong một thoáng anh cảm thấy một sức nặng khủng khiếp, y như thể cây cối và bầu trời đổ sập trên anh. Rồi, với sự bùng nổ của ánh sáng, sức nặng được nhắc lên. Bằng cách nào đó anh đã được tự do. *Cô ấy cần anh.*

“Ivy!” Anh gọi.

Bóng tối quay trở lại lần nữa, con đường xoay quanh anh giống như một cuộn xoáy của màu đen pha đỏ. Bóng đêm bị khuấy đảo bởi ánh đèn nhấp nháy của xe cứu thương.

Cô ấy cần anh.

Anh không nghe được điều đó, nhưng anh hiểu được điều đó. Những người khác thì sao?

“Ivy, Ivy ở đâu? Ông phải giúp Ivy!”

Cô đang nằm bất động. Tắm trong máu.

“Ai đó hãy giúp cô ấy! Ông phải cứu cô ấy!”

Nhưng anh không thể giữ chặt được nhân viên cứu thương, thậm chí không thể kéo được ống tay áo của ông ấy.

“Không mạch đập.” Người phụ nữ nói. “Không còn cơ hội.”

“Hãy giúp cô ấy!”

Lúc này cuộn xoáy đã khuấy đảo nhiều hơn và có đường sọc. Những dải ánh sáng và bóng tối đổ tràn qua anh theo chiều ngang. Cô có ở cùng anh không? Tiếng còi báo động rền rĩ : I-vee... I-vee...

Rồi anh ở trong một căn phòng vuông vắn. Đó là ban ngày, hay cũng được chiếu sáng ngang bằng như thế. Người ta vội vã xung quanh. Bệnh viện, anh nghĩ. Thứ gì đó vắt ngang qua gương mặt anh, và ánh sáng đã bị che lại. Anh không chắc nó đã ở đó bao lâu.

Ai đó đang cúi xuống trên anh. “Tristan.” Giọng nói vỡ vụn.

“Cha?”

“Ôi, Chúa ơi! Tại sao Người để điều này xảy ra?”

“Cha ơi, Ivy đâu rồi? Cô ấy có sao không?”

“Chúa ơi, Ôi Chúa ơi. Con trai tôi!” Cha anh nói.

“Họ có đang giúp đỡ cô ấy không?”

Cha anh không nói gì.

“Trả lời con đi, Cha! Tại sao cha không trả lời con vậy?”

Cha anh ôm lấy gương mặt anh. Ông đang nghiêng người trên anh, nước mắt rơi xuống trên gương mặt anh – mặt mình, Tristan nghĩ với một cái giật thót. Đó là gương mặt của mình. Và anh đang quan sát cha anh và chính anh như thể anh đang đứng tách rời khỏi bản thân mình vậy.

“Thưa ông Carruthers, Tôi rất tiếc.” Một người phụ nữ trong bộ đồng phục nhân viên cứu thương đứng cạnh anh và cha anh. Cha anh không nhìn vào bà ấy. “Chết tại hiện trường sao?” Ông hỏi. Bà gật đầu. “Tôi rất tiếc. Chúng tôi không có cơ hội nào với cậu ấy.”

Tristan cảm thấy bóng tối phủ chụp qua anh lần nữa. Anh đấu tranh để giữ được sự tỉnh táo.

“Còn Ivy thì sao?” Cha anh hỏi.

“Nhiều vết cắt và thâm tím, trong khủng hoảng. Gọi con trai ông mãi.”

Tristan phải tìm cô. Anh tập trung vào khung cửa, gom toàn bộ sức lực của anh, và vượt qua nó. Rồi một cái khác, và một cái khác – bây giờ anh đã cảm thấy mạnh mẽ hơn. Tristan vội vã đi xuống hành lang. Người ta liên tục đi về phía anh. Anh phải luồn lách qua phải, qua trái. Dường như anh nhanh hơn họ nhiều, và không ai trong số họ bận tâm đến việc tránh khỏi đường của anh.

Một y tá đang đi vào hành lang. Anh dừng lại để yêu cầu bà ấy giúp anh tìm Ivy, nhưng bà ta đi vượt qua anh. Anh rẽ vào một góc quanh và thấy mình đối diện với một xe chở vải lanh. Rồi anh đối mặt với người đẩy xe. Tristan đảo người. Chiếc xe đẩy và người đàn ông đã ở bên phía bên kia của anh. Tristan nhận ra họ đã đi xuyên qua anh như thể anh không ở đó. Anh đã nghe những gì bà nhân viên cứu hộ nói. Tuy nhiên, trí óc của anh tìm kiếm một vài sự giải thích khác – bất kỳ điều gì khác. Nhưng chẳng có gì.

Anh đã chết. Không ai có thể thấy anh. Không ai biết anh ở đó. Và Ivy sẽ không biết. Tristan cảm thấy một nỗi đau sâu sắc hơn bất kỳ nỗi đau nào anh từng biết đến. Anh đã nói với cô rằng anh yêu cô, nhưng chưa đủ thời gian để thuyết phục cô. Bây giờ thì không còn chút thời gian nào nữa. Cô sẽ không bao giờ tin vào tình yêu của anh theo cách cô đã tin vào các thiên thần của cô.

“Tôi đã nói tôi không thể nói lớn hơn chút nào nữa.”

Tristan nhìn lên. Anh dừng lại trước một khung cửa. Một phụ nữ già đang nằm giữa giường. Bà ta nhỏ bé và xanh xao với những ống dây dài, mảnh dẻ nối liền bà ta với các máy móc. Trông bà như một con nhện bị bắt trong lưới nhện của nó.

“Đến đây.” Bà nói.

Anh nhìn ra phía sau để nhìn xem bà đang nói chuyện với ai.

Không có ai.

“Đôi mắt già yếu này của tôi đã quá mờ, tôi không thể nhìn thấy chính tay mình ở trước mặt mình,” Người phụ nữ nói. “Nhưng tôi có thể thấy hào quang của anh.”

Tristan nhìn ra phía sau một lần nữa. Giọng bà nghe có vẻ chắc chắn về những gì bà nhìn thấy. Nó có vẻ lớn hơn và mạnh mẽ hơn nhiều so với thân hình nhỏ bé xanh xao của bà.

“Tôi biết anh sẽ đến.” bà nói. “Tôi đang chờ đợi hết sức kiên nhẫn.”

Bà ấy đang đợi ai đó, Tristan nghĩ. Con trai hoặc cháu nội. Và bà nghĩ anh là anh ta. Tuy vậy, bằng cách nào bà ấy có thể trông thấy anh trong khi không ai khác có thể thấy?

Gương mặt của bà ấy lúc này đang tỏa sáng rạng rỡ.

“Tôi luôn tin vào các vị.” Bà ấy nói, giờ một bàn tay yếu ớt về phía Tristan. Quên rằng bàn tay anh sẽ xuyên qua cửa bà, ngay lập tức anh vươn tay đến với bà. Bà nhắm mắt lại. Một thoáng sau, chuông báo động kêu vang. Ba người y tá lao vào phòng. Tristan lùi lại khi ba người họ xúm quanh người phụ nữ. Anh đột ngột nhận ra rằng họ đang cố làm bà hồi tỉnh; anh biết họ sẽ không thể làm được. Bằng cách nào đó anh biết người phụ nữ không muốn trở lại. Có lẽ bằng cách nào đó, người phụ nữ già biết anh.

Bà ấy biết được những gì?

Tristan có thể cảm thấy bóng tối đang phủ chụp lên anh lần nữa. Anh chiến đấu với nó. Điều gì xảy ra nếu như lần này anh không thể trở lại? Anh phải trở lại, anh phải thấy Ivy một lần cuối cùng. Tuyệt vọng, anh cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, tập trung vào một vật thể, sau đó một vật thể khác nữa trong phòng. Rồi anh trông thấy nó, bên cạnh một quyển sách nhỏ trên chiếc khay của người phụ nữ : một bức tượng, với một bàn tay vươn đến người phụ nữ và đôi cánh thiên thần trải rộng.

Trong nhiều ngày sau đó, tất cả những gì Ivy có thể nhớ là dòng thác thủy tinh vỡ. Tai nạn giống như một giấc mơ mà cô đã liên tục mơ nhưng không thể nhớ ra được. Dù ngủ hoặc tỉnh thức, nó sẽ đột ngột ập đến. Toàn thân cô sẽ căng ra, và trí óc cô sẽ bắt đầu quay cuồng trở lại quá khứ, nhưng tất cả những gì cô có thể nhớ được là âm thanh của kính chắn gió nổ tung, rồi một dòng thác thủy tinh chuyển động chậm. Mỗi ngày, người ta đến và đi khỏi ngôi nhà, Suzanne và Beth, vài người bạn khác và giáo viên trong trường. Gary đến một lần duy nhất; đó là một cuộc viếng thăm khốn khổ cho cả hai người bọn họ. Will né tránh việc ra ra vào vào để đến vào một ngày khác. Họ mang cho cô những bông hoa, bánh cookie, và sự thương cảm. Ivy không thể đợi cho đến khi họ rời khỏi, không thể đợi cho đến khi cô có thể ngủ trở lại. Nhưng khi cô nằm xuống trong bóng đêm, cô đã không thể ngủ được, và cô phải đếm thời gian trôi

mãi cho đến khi thêm một ngày khác nữa lại đến.

Tại đám tang, họ đứng quanh cô, mẹ cô và Andrew một bên, Philip phía bên kia. Cô để Philip làm tất cả việc nức nở thay cho cô. Gregory đứng phía sau cô và thỉnh thoảng đặt tay lên lưng cô. Cô đã dựa vào anh ta trong một thoáng. Anh ta là người duy nhất không liên tục yêu cầu cô nói về nó. Anh ta là người duy nhất có vẻ thấu hiểu nỗi đau của cô và không liên tục nói với cô rằng việc nhớ lại thì tốt cho cô.

Từng chút từng chút cô đã nhớ lại – hoặc đã kể - điều gì đã xảy ra. Các bác sĩ và cảnh sát thúc giục cô. Mặt bên dưới cánh tay cô đầy những vết cắt. Cô hẳn đã giơ tay lên phía trước mặt, họ nói, để bảo vệ chúng tránh khỏi những mảnh thủy tinh đang bay. Thật kỳ diệu, phần còn lại của những thương tổn chỉ là những vết thâm tím do va chạm và dây an toàn buộc chặt. Tristan hẳn đã chuyển hướng đột ngột, vì chiếc xe đã ngoặt sang bên phải, con nai đâm vào bên phía của anh. Để bảo vệ cho cô, cô nghĩ, dù cảnh sát không nói điều đó. Cô kể với họ rằng anh đã cố ngừng lại nhưng không thể. Lúc đó là chạng vạng. Con nai đã xuất hiện đột ngột. Đó là tất cả những gì cô nhớ. Ai đó đã kể với cô rằng chiếc xe đã bị hủy hoại tan tành, nhưng cô từ chối nhìn vào hình ảnh trên báo. Một tuần sau lễ tang, mẹ của Tristan đến nhà và mang cho cô một bức hình của anh. Bà nói đó là tấm bà yêu thích nhất. Ivy nâng niu nó trên đôi tay cô. Anh đang mỉm cười, đội chiếc nón của đội bóng rổ cũ, hẳn nhiên là đội ngược ra sau, và một chiếc áo khoác của trường, đang nhìn giống như Ivy đã thấy anh nhìn quá nhiều lần. Có vẻ như thể anh định hỏi cô xem liệu cô có muốn gặp nhau trong một bài học bơi khác nữa không. Lần đầu tiên kể từ tai nạn, Ivy bắt đầu khóc.

Cô không nghe thấy Gregory đi vào trong bếp, nơi cô và mẹ của Tristan đang ngồi. Khi anh ta nhìn thấy bác sĩ Carruthers, anh ta yêu cầu được biết tại sao bà ở đó. Ivy cho anh ta xem tấm hình của Tristan, và anh ta giận dữ nhìn người phụ nữ.

“Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc.” Anh ta nói. “Ivy đang vượt qua được rồi. Cô ấy không cần bất kỳ sự gợi nhớ nào nữa hết.”

“Khi cậu yêu một ai đó, sẽ không bao giờ là kết thúc,” Bác sĩ Carruthers trả lời dịu dàng. “Cậu bước tiếp, vì cậu phải làm như thế, nhưng cậu mang người ấy theo cùng trong trái tim cậu.”

Bà quay lại với Ivy. “Con cần nói chuyện và nhớ lại, Ivy. Con cần khóc. Khóc thật nhiều. Con cũng cần có cả sự giận dữ nữa. Bác đã như thế!”

“Bà biết đấy,” Gregory nói. “Tôi đã phát mệt với việc lắng nghe tất cả những thứ tào lao này rồi. Mọi người ai cũng nói Ivy phải nhớ lại và nói về những gì đã xảy ra. Mọi người có một lý thuyết thú cưng về việc phải than khóc ra sao, nhưng tôi tự hỏi không biết họ có thật sự nghĩ

đến việc nó gây cho cô ấy cảm giác như thế nào hay không.”

Bác sĩ Carruthers nghiêng cứu anh ta trong giây lát. “Tôi tự hỏi không biết cậu có thật sự than khóc cho những mất mát của chính cậu hay không.”

“Đừng nói với tôi bà là một bác sĩ tâm thần nhé!”

Bà lắc đầu. “Chỉ là một người, giống như cậu, đã mất người mình yêu thương bằng cả trái tim.” Trước khi rời khỏi, mẹ của Tristan hỏi Ivy có muốn Ella trở về không.

“Con không thể có nó.” Ivy nói. “Họ sẽ không cho phép con đâu!” Rồi cô chạy lên phòng cô, đóng sầm cửa và khóa nó lại. Từng thứ một, những gì cô yêu quý đã bị tước đoạt khỏi cô. Nhặt lên một bức tượng thiên thần, bức tượng Beth mới mang đến cho cô, Ivy ném chúng vào tường.

“Tại sao?” Cô hét lên. “Tại sao tôi không chết luôn đi cho rồi?” Cô nhặt thiên thần lên và ném đi lần nữa.

“Anh sung sướng hơn, Tristan. Em ghét anh vì đã sung sướng hơn em. Bây giờ anh đâu có nhớ em nữa, đúng không? Ôi không, anh không còn cảm thấy điều gì nữa rồi!”

Với nỗ lực lần thứ ba, vị thiên thần vỡ tan. Một dòng thác thủy tinh khác nữa. Cô không bận tâm nhặt nó lên.

Sau bữa ăn tối đêm đó, Ivy tìm thấy mặt kính được lau sạch và bức hình của Tristan đặt trên bàn học của cô. Cô không hỏi xem ai đã làm điều đó. Cô không muốn nói gì về chúng. Khi Gregory thử đến phòng cô, cô đóng sầm cửa vào mặt anh ta. Cô đóng sầm nó vào mặt anh ta lần nữa vào sáng hôm sau.

Ngày hôm đó, cô vừa vận đủ lễ độ với khách hàng của cửa hàng Tis the Season. Khi cô về đến nhà, cô đi thẳng đến phòng. Mở cửa, cô thấy Philip ở đó, đang sắp xếp những cầu thủ bóng rổ đồ chơi của cậu. Cô nhận ra cậu bé đã không còn gọi to bình luận tại chỗ trong trò chơi của cậu bé nữa, chỉ di chuyển các cầu thủ trong yên lặng từ gôn này đến gôn kia. Nhưng khi cậu bé ngược nhìn Ivy, cậu mỉm cười với cô lần đầu tiên sau nhiều ngày. Cậu bé chỉ vào giường của cô.

“Ella!” Ivy kêu lên. “Ella!”

Cô vội vã đi tới và khuyu gối xuống bên cạnh giường. Ngay lập tức con mèo bắt đầu kêu rừ rừ. Ivy vùi mặt vào bộ lông mềm mại của con mèo và bắt đầu khóc.

Rồi cô cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng trên vai cô. Lau khô má cô trên Ella, cô quay lại với Philip.

“Mẹ có biết nó ở đây không?”

Cậu bé gật đầu. “Mẹ biết. Không sao đâu. Gregory đã nói vậy. Gregory đã mang nó trở về với chúng ta.”

CHAPTER 13

Khi Tristan tỉnh lại, anh cố nhớ đó là ngày nào trong tuần và bài học nào anh phải huấn luyện cho đội bơi. Đánh giá ánh sáng mờ mờ trong phòng, đã quá trễ để trở dậy và mặc đồ để làm việc. Nằm lại, anh mơ về Ivy – Ivy với mái tóc xoăn xuống. Từ từ anh nhận ra những bước chân bên ngoài cửa và một âm thanh giống như thứ gì đó đang chuyển động vòng tròn. Anh nháy lên. Anh đang làm gì ở đây vậy – nằm dài trên sàn bệnh viện, trong phòng của một người đàn ông anh chưa bao giờ gặp trước đây? Người đàn ông ngáp và nhìn quanh phòng. Ông ta không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào trước sự hiện diện của Tristan; ông ta hành động như thể ông ta thậm chí còn không trông thấy anh. Rồi mọi thứ trở lại với Tristan : Tai nạn, chuyển xe cứu thương, những lời của nhân viên cứu hộ. Anh đã chết. Nhưng anh có thể suy nghĩ. Anh có thể quan sát người khác. Anh là một hồn ma chăng?

Tristan nhớ lại bà cụ già. Bà ấy đã nói bà nhìn thấy hào quang của anh, đó là tại vì, anh nghĩ, bà đã lầm lẫn anh với một – “Không, không” anh nói to, nhưng người đàn ông không nghe thấy anh. “Mình không thể là như thế.” Tốt, bất luận anh là gì, anh là thứ gì đó có thể cười. Anh cười, cười mãi, gần như điên loạn. Anh cũng khóc nữa.

Cánh cửa phía sau anh đột ngột đóng đưa mở ra. Tristan trấn tĩnh bản thân, nhưng điều đó không quan trọng. Người y tá bước vào không nhìn thấy anh, dù bà ấy đứng gần đến nỗi khuỷu tay bà xuyên qua anh khi bà đi vào biểu đồ của người đàn ông. Ngày 9 tháng bảy, 3:45 AM. Tristan đọc. Ngày 9 tháng bảy sao? Không thể như thế được! Lần cuối anh ở cùng Ivy là tháng sáu. Anh đã bất tỉnh trong hai tuần sao? Anh có sẽ ngất đi lần nữa không? Tại sao anh không hề có nhận thức và việc ở đó chút nào vậy?

Anh nghĩ về người phụ nữ già đã vươn tay ra với anh. Tại sao bà nhận ra anh, nhưng người y tá và những người khác không nhìn thấy gì hết? Ivy có sẽ nhìn thấy anh không?

Hy vọng tuôn tràn qua Tristan. Nếu anh có thể tìm thấy Ivy trước khi anh ngã vào bóng tối lần nữa, anh có một cơ hội khác để thuyết phục cô rằng anh yêu cô. Anh sẽ mãi yêu cô.

Người y tá rời khỏi, đóng cánh cửa lại đằng sau bà.

Tristan vươn tay để mở nó, nhưng những ngón tay anh xuyên qua tay nắm cửa. Anh thử lần nữa, và lần nữa. Đôi tay anh không mạnh hơn những cái bóng. Bây giờ anh phải đợi người y

tá trở lại. Anh không biết anh sẽ ở lại với sự nhận thức trong bao lâu, hay là, giống như bóng ma trong những câu chuyện kể cũ, anh sẽ tan biến vào lúc bình minh.

Anh cố nhớ cách anh đã đi xa thế này và hình dung những hành lang anh đã du hành qua từ phòng cấp cứu. Anh có thể thấy hết sức rõ ràng khúc quanh mà người hộ lý đã đi xuyên qua anh. Đột ngột, anh di chuyển qua những hành lang để đến vị trí đó. Thật là trò bịp. Anh chỉ cần lập kế hoạch cho một lộ trình trong đầu và tập trung vào nơi anh muốn đến.

Ngay khi anh ra ngoài đường, anh quên rằng anh đã ở bệnh viện của hạt và phải kiểm tra cho mình mọi phương cách từ nhà đến Stonehill. Nhưng anh đã lái xe cả ngàn lần để đón cha mẹ anh trên lộ trình đó. Với việc suy nghĩ về chúng, anh chậm lại. Anh nhớ lại hình ảnh cha anh trong phòng cấp cứu, nghiêng người qua anh và than khóc. Tristan ước mong có thể cam đoan với ông rằng mọi thứ sẽ ổn, nhưng anh không có nhiều thời gian dành cho ông. Cha mẹ anh có nhau; Ivy chỉ có một mình.

Bầu trời đêm đang bắt đầu tan dần vào hừng đông khi anh đến nhà cô. Hai vuông sáng lập lòe ở chái nhà phía tây. Andrew hẳn phải đang làm việc trong văn phòng của ông. Tristan đi vòng ra sau và tìm thấy những cánh cửa kiểu Pháp của văn phòng mở tung cho không khí đêm mát lạnh. Andrew ngồi bên bàn giấy, chìm sâu trong suy tư. Tristan trượt đi trong vô hình.

Anh trông thấy cặp đựng tài liệu của Andrew để mở, và những trang giấy với tiêu đề trường đại học nằm rải rác. Nhưng tài liệu ông đang đọc lại là báo cáo của cảnh sát. Tristan giật mình nhận ra đó là báo cáo chính thức về tai nạn của anh và Ivy. Bên cạnh đó là bài viết trên báo về họ. Những chữ được in lẽ ra phải khiến cho cái chết của anh thật hơn với anh, nhưng chúng đã không làm được như thế. Thay vì vậy, chúng đã làm cho những thứ đã từng được đặt nặng trước đây – sự hiện diện, kỷ lục bơi lội, thành tích học tập của anh – dường như vô nghĩa và quá nhỏ nhoi. Lúc này chỉ có Ivy là quan trọng với anh. Cô cần phải biết là anh yêu cô và anh sẽ yêu cô mãi mãi.

Anh rời khỏi Andrew đang mê mải với bản báo cáo, dù anh không hiểu tại sao ông ấy lại hứng thú với chúng đến thế, và tiến đến cầu thang. Lướt qua phòng của Gregory nằm ngay phía trên văn phòng, anh đi qua phòng tranh đến hành lang dẫn đến phòng của Ivy. Anh hầu như không thể đợi để trông thấy cô, hầu như không mong cô trông thấy anh. Anh run rẩy giống như lần học bơi đầu tiên trước đây của họ. Họ còn có thể nói chuyện với nhau được nữa không?

Nếu có người có thể thấy anh và nghe anh thì Ivy cũng có thể - niềm tin của cô ấy rất mạnh! Tristan tập trung vào phòng cô và đi xuyên qua tường.

Ella ngồi dậy ngay lập tức. Nó đang nằm ngủ trên giường của Ivy, bộ lông đen dày của nó cuộn tròn sát mái tóc vàng óng ả của cô. Lúc này con mèo chớp mắt và nhìn chăm chăm vào

anh – Chung cuộc, mèo nào mà chẳng như thế, anh nghĩ. Nhưng khi anh đi đến cạnh giường phía bên kia của Ivy, đôi mắt xanh của Ella dõi theo anh.

“Ella, mày đang nhìn gì vậy hả?” Anh hỏi thầm lặng.

Con mèo bắt đầu kêu rừ rừ, và anh cười.

Bây giờ anh đứng bên Ivy. Mái tóc xoăn tung ngang qua gương mặt cô. Anh cố vuốt nó ra phía sau. Hơn bất kỳ điều gì trên đời, anh muốn thấy gương mặt của Ivy, nhưng đôi tay anh vô dụng.

“Tao ước gì mày có thể giúp tao, Ella.” Anh nói.

Con mèo bước qua những chiếc gối tiến về phía anh. Anh tiếp tục yên lặng, tự hỏi không biết nó lĩnh hội chính xác được điều gì. Ella nghiêng người như thể nó muốn cọ vào cánh tay anh. Nó ngã sang một bên và kêu lên. Rồi Ivy cựa mình và anh gọi tên cô thật dịu dàng.

Ivy xoay người và anh nghĩ cô sắp trả lời anh. Gương mặt cô như vàng trắng đi lạc, xinh đẹp nhưng xanh xao. Tất cả sinh khí của cô nằm trong đôi mi vàng óng và mái tóc trải rộng như những tia sáng tỏa ra từ gương mặt cô.

Ivy cau mày. Anh muốn làm phẳng nếp nhăn đó nhưng không thể. Cô bắt đầu trần trọc và trở mình.

“Ai đó?” Cô hỏi. “Ai đó?”

Anh cúi người trên cô, “Là anh, Tristan.”

“Ai đó?” Cô hỏi lần nữa.

“Tristan.”

Đôi mày cô nhăn sâu thêm. “Tôi không thể nhìn thấy.”

Anh đặt tay trên vai cô, ước chi cô thức dậy, chắc chắn cô sẽ nhìn thấy và nghe anh nói. “Ivy, nhìn anh nè. Anh đây mà.”

Đôi mắt cô rung động một thoáng. Rồi anh nhìn thấy sự thay đổi bao phủ khuôn mặt cô. Anh thấy nổi kinh hoàng tràn qua cô. Cô bắt đầu la hét.

“Ivy!”

Cô hét và hét mãi.

“Ivy, đừng sợ mà.”

Anh cố ôm cô. Anh quàng đôi cánh tay quanh cô, nhưng cơ thể của họ trượt qua nhau. Anh không thể an ủi cô.

Rồi cửa phòng bật mở, Philip lao vào. Gregory theo sát sau lưng cậu bé.

“Dậy đi, Ivy, thức dậy đi.” Philip lay cô. “Thôi nào, Ivy, làm ơn đi.” Bây giờ mắt cô mở rộng. Cô nhìn trừng trừng vào Philip, rồi nhìn quanh phòng. Cô không ngừng lại ở Tristan; cô nhìn thẳng xuyên qua anh.

Gregory đặt nhẹ tay trên vai Philip và đẩy cậu bé sang một bên. Anh ta ngồi xuống giường, rồi kéo Ivy sát vào anh ta. Tristan có thể thấy rằng cô đang run rẩy.

“Mọi thứ sẽ ổn mà.” Gregory nói, vuốt tóc cô ra sau. “Chỉ là một giấc mơ thôi.”

Một giấc mơ đáng sợ, Tristan nghĩ. Và bây giờ anh không thể giúp đỡ cô, không thể an ủi cô. Nhưng Gregory thì có thể. Tristan mất tự chủ với sự ghen tuông.

Anh không thể đứng nhìn Gregory ôm ấp cô thân thiết như thế.

Tuy nhiên, anh cũng không thể đứng nhìn Ivy quá hoảng sợ và suy sụp như thế. Lòng biết ơn đối với Gregory, cũng ngang bằng với sức mạnh của cơn ghen tuông, đổ tràn qua anh. Rồi sự ghen tuông trở lại. Tristan cảm thấy suy yếu từ cuộc chiến cảm giác và quay lưng khỏi cả ba người bọn họ, hướng đến chiếc kệ đặt những tượng thiên thần của Ivy. Ella thận trọng đi theo sau anh.

“Chị mơ về tai nạn sao?” Philip hỏi.

Ivy gật đầu, rồi gục đầu xuống, liên tục xoa tay trên tấm trải giường nhăn nhúm.

“Em có muốn nói về điều đó không?” Gregory hỏi

Ivy cố nói, rồi lắc đầu, và xoay một tay, lòng bàn tay ngửa lên. Tristan thấy những vết sẹo lởm chởm chồng chất trên cánh tay cô giống như dấu vết của những tia chớp đánh xuống. Trong giây lát, bóng tối ập đến từ phía sau anh, nhưng anh chiến đấu với nó.

“Anh ở đây. Mọi thứ ổn rồi.” Gregory nói, và chờ đợi đầy kiên nhẫn.

“Em... em đang nhìn vào một ô cửa sổ,” Cô bắt đầu. “Em nhìn thấy một bóng người to lớn trong đó, nhưng em không chắc đó là ai, hay là cái gì. ‘Ai đó?’ em đã gọi to ‘Ai đó?’”

Từ bên kia phòng, Tristan quan sát, nỗi đau đớn và sự sợ hãi của cô đè nặng trên anh.

“Em nghĩ đó phải là ai đó mà em biết,” Cô tiếp tục. “Không hiểu sao hình bóng đó trông rất quen thuộc. Vì vậy em đến gần hơn, và gần hơn nữa. Em không thể thấy.” Cô ngừng lại và nhìn quanh phòng.

“Em không thể thấy.” Gregory thúc giục.

“Có những hình ảnh khác trên kính cửa, những hình phản chiếu khiến nó bị xáo trộn. Em đến gần hơn. Mặt em gần như chạm vào tấm kính. Bất thành linh nó nổ tung! Bóng hình hóa thành một con nai. Nó đâm sầm xuyên qua ô cửa sổ và chạy đi mất.”

Cô rơi vào im lặng. Gregory khum cầm cô trong bàn tay và kéo nó hướng về phía anh ta, nhìn sâu vào trong mắt cô.

Từ phía bên kia phòng, Tristan gọi cô. “Ivy! Ivy, nhìn vào anh đi,” Anh nài nỉ. Nhưng cô nhìn đáp lại Gregory, miệng cô run run.

“Đó là kết thúc của giấc mơ sao?” Gregory hỏi.

Cô gật đầu.

Với lưng bàn tay, anh ta nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô.

Tristan muốn cô được an ủi, nhưng...

“Em không nhớ ra điều gì khác nữa chứ?” Gregory nói. Ivy lắc đầu.

“Mở mắt ra đi, Ivy. Nhìn vào anh!” Tristan gọi cô. Rồi anh nhận ra Philip đang nhìn chăm chăm vào bộ sưu tập thiên thần – hoặc có lẽ là vào anh; anh không chắc. Tristan đặt tay anh quanh tượng thiên thần nước. Giá như anh có thể tìm ra cách để đưa nó cho Ivy. Giá như anh có thể gởi cho cô một dấu hiệu – “Đến đây nào, Philip.” Tristan nói. “Đến lấy bức tượng đi. Mang nó cho Ivy.” Philip đi đến chiếc kệ như thể bị nam châm hút. Vươn tay, cậu bé đặt bàn tay ngang qua cửa Tristan.

“Nhìn nè!” Philip la lên. “Nhìn nè!”

“Vào cái gì?” Ivy hỏi.

“Tượng thiên thần của chị. Nó bừng sáng.”

“Philip, không phải lúc này.” Gregory nói.

Philip lấy bức tượng thiên thần từ trên kệ xuống và mang nó đến cho cô. “Chị có muốn bà ấy trên giường của chị không, Ivy?”

“Không.”

“Có thể bà ấy sẽ giữ chị khỏi những giấc mơ xấu.” Cậu bé dai dẳng.

“Đó chỉ là một bức tượng thôi.” Cô nói với vẻ mệt mỏi.

“Nhưng chúng ta có thể nói những lời cầu nguyện, và thiên thần thật sẽ nghe thấy chúng.”

“Không có thiên thần thật nào hết, Philip. Em không hiểu sao? Nếu có, họ đã cứu Tristan!”

Philip vuốt ve đôi cánh của bức tượng. Cậu bé nói với giọng nhỏ, ương ngạnh. “Thiên thần ánh sáng, Thiên thần trên cao, xin trông nom tôi đêm nay, trông nom cho mọi người tôi yêu.”

“Nói với chị ấy anh ở đây, Philip.” Tristan nói. “Nói với chị ấy anh ở đây.”

“Nhìn đi, Ivy!” Philip chỉ về hướng những bức tượng. “Chúng tỏa sáng!”

“Philip, đủ rồi.” Gregory cứng rắn nói. “Đi ngủ đi.”

“Nhưng...”

“Ngay!”

Khi Philip đi qua, Tristan giơ tay, nhưng cậu bé không vươn tay lại với anh. Cậu bé nhìn chăm chăm với vẻ băn khoăn, không nhận ra.

Philip nhìn thấy gì? Tristan tự hỏi. Có lẽ những gì bà cụ già đã nói : ánh sáng, loại mờ ảo, nhưng không phải là một hình thể.

Rồi anh cảm thấy bóng tối chụp xuống một lần nữa. Tristan chiến đấu với nó. Anh muốn ở lại với Ivy. Lúc này anh không thể chịu đựng được việc mất cô, anh không thể chịu đựng được việc bỏ cô lại trước khi Gregory làm như thế. Sẽ thế nào, nếu đây là lần cuối cùng của anh với cô? Sẽ thế nào, nếu anh mất Ivy mãi mãi? Anh vùng vẫy trong tuyệt vọng chống lại bóng tối, nhưng nó đã dâng đầy lên từ mọi phía, giống như khối sương mù đen kịt, phía trước anh, đằng sau anh, bao quanh đầu anh, và anh ngừng kháng cự.

CHAPTER 14

Khi Tristan hồi tỉnh từ bóng đêm không mộng寐, mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ qua ô cửa sổ của Ivy. Tấm trải giường của cô đã được kéo lên và vuốt phẳng với một tấm mền lông vũ nhẹ. Ivy đã đi rồi. Đây là lần đầu tiên Tristan thấy ánh sáng ban ngày kể từ tai nạn. Anh đến bên cửa sổ và kinh ngạc trước những đặc điểm của mùa hè, đường nét phức tạp của những chiếc lá, cách làn gió lùa qua cỏ và gởi đi những làn sóng xanh biếc trên đỉnh của rặng đồi. Làn gió. Dù tấm màn cửa đang lay động, Tristan không thể cảm nhận sự mơn man mát mẻ của gió. Dù căn phòng được kẻ sọc bằng ánh nắng, anh không thể cảm nhận hơi ấm của chúng.

Ella có thể. Con mèo đang nằm dài trên một chiếc áo sơ mi Ivy đã nhét vào một góc sáng sủa. Cô nàng chào mừng Tristan bằng một con mắt mở và đang kêu rừ rừ nhẹ.

“Không có nhiều quần áo bẩn ở quanh đây cho mày, đúng không?” Anh hỏi, nghĩ về sự ưa thích của con mèo đối với những chiếc vớ bốc mùi nhất và quần áo ẩm mồ hôi của anh. Sự yên tĩnh của ngôi nhà khiến anh nói thầm, dù anh biết anh có thể la đủ lớn để - chà! đủ lớn để vấy cả thần chết mà chỉ mình anh nghe thấy.

Sự hui quạnh thật kinh khủng. Tristan sợ rằng anh sẽ luôn cô đơn theo cách này, đi lang thang mà chẳng bao giờ được nhìn thấy, không bao giờ nghe thấy, không bao giờ được nhận ra anh là Tristan. Sao anh không nhìn thấy bà cụ trong bệnh viện sau khi bà ấy chết nhỉ? Bà ấy đã đi đâu?

Người chết được đưa đến nghĩa trang, anh nghĩ khi vượt qua hành lang đến cầu thang. Rồi anh dừng bước. Anh hẳn phải có phần mộ ở nơi nào đó! Chắc chắn là bên cạnh của ông bà anh rồi. Anh vội vã bước xuống những bậc thang, tò mò muốn biết những gì họ đã làm với anh. Chắc có lẽ anh cũng sẽ tìm thấy bà cụ già hay ai đó khác mới chết gần đây có thể làm sáng tỏ về tất cả những thứ này. Tristan đã đến nghĩa trang Riverstone Rise vài lần khi anh còn nhỏ. Nơi đó chưa bao giờ là một nơi buồn bã đối với anh, có lẽ vì nơi đặt mộ phần của ông bà anh đã luôn truyền cảm hứng để cha anh kể với Tristan những câu chuyện thích thú và vui nhộn về chúng. Mẹ anh đã bỏ nhiều thời gian để tỉa tóc và trồng trọt. Tristan đã chạy, và leo trèo lên những tảng đá, và nhảy qua những ngôi mộ, dùng nghĩa trang như một loại sân chơi và bãi tập. Nhưng điều đó dường như đã cách xa hàng thế kỷ rồi.

Giờ đây, thật kỳ lạ khi trượt qua cánh cổng cao bằng sắt – cánh cổng anh đã từng đưa

trên đó như một con khỉ, mẹ anh luôn nói thế - trong việc tìm kiếm mộ phần của chính mình. Dù anh di chuyển theo ký ức hay theo bản năng, anh không chắc, nhưng anh tìm ra cách thức nhanh chóng để hạ xuống đường và vòng quanh chỗ rẽ được đánh dấu bằng ba cây thông. Anh biết chỉ còn khoảng mười lăm feet và chuẩn bị cho bản thân về cơn shock khi đọc tên anh trên bia đá bên cạnh mộ của ông bà anh.

Nhưng thậm chí anh còn không nhìn vào đó. Anh quá đỗi ngạc nhiên bởi sự hiện diện của một cô gái đang duỗi dài y như ở nhà của chính mình trên đám đất vừa được vun xới.

“Xin lỗi,” Anh nói, biết rõ là chẳng có ai nghe được anh. “Chị đang nằm trên mộ của tôi đấy!”

Cô gái ngược lên nhìn anh, điều đó khiến anh tự hỏi không biết có phải anh đang tỏa sáng lung linh lần nữa hay không. Cô ấy tầm tuổi anh và có vẻ quen thuộc một cách mơ hồ.

“Cậu chắc là Tristan rồi.” Cô ấy nói. “Tôi biết sớm muộn gì cậu cũng sẽ xuất hiện thôi.”

Tristan nhìn chằm chằm vào cô.

“Cậu là anh ấy, đúng không?” Cô nói, ngồi dậy, chỉ vào tên anh bằng cách thọc mạnh ngón tay cái. “Vừa mới qua đời, đúng không?”

“Vừa mới sống sót.” Anh nói. Có điều gì đó trong thái độ của cô khiến anh muốn tranh cãi.

Cô nhún vai. “Ai cũng có quan điểm của riêng mình.”

Anh không thể bỏ qua sự kiện là cô có thể nghe được anh. “Và chị,” Anh nói, nghiên cứu dáng vẻ khá khác thường của cô. “Chị là gì vậy?”

“Không quá mới.”

“Tôi biết rồi. Đó là lý do tóc chị có cái màu đó à?”

“Bàn tay cô vung lên đầu. “Sao cơ?”

Mái tóc ngắn, sẫm màu và bông lên, có màu hồng tím kỳ dị, hơi đỏ tía, như thể thuốc nhuộm màu nâu đỏ bị pha sai.

“Nó có màu đỏ khi tôi chết ấy mà.”

“Ôi, xin lỗi.”

“Ngồi đi.” Cô nói, vỗ nhẹ mô đất mới. “Rất cuộc, đây là nơi yên nghỉ của cậu mà. Tôi chỉ xâm nhập một lúc.”

“Vậy, chị là một... hồn ma sao?” Anh nói.

“Gì cơ?”

Anh ước chi cô đừng dùng cái giọng trêu người đó.

“Cậu nói ‘hồn ma’ à? Cậu là dân mới thật rồi. Chúng ta không phải là hồn ma, cưng à” Cô gõ nhẹ vào cánh tay anh vài lần với một móng tay dài, nhọn, sơn màu đen.

Anh tự hỏi lần nữa không biết có phải điều này có được từ cái chết ‘không quá mới’ hay không, nhưng sợ cô sẽ đâm thủng anh nếu anh hỏi.

Rồi anh nhận ra rằng bàn tay cô đã không trượt xuyên qua anh. Chúng thực sự được tạo nên từ những thứ tương đương.

“Chúng ta là những Thiên Thần, cưng ơi. Đúng như thế đấy. Những người trợ giúp bé nhỏ của Thiên đường.” Giọng nói và những từ ngữ dù là ở mức độ có tính xu hướng cho đến cường điệu đang bắt đầu cọ xát vào thần kinh của anh. Cô chỉ thẳng lên bầu trời. “Ai đó phải có được khả năng hài hước một cách tinh quái. Luôn luôn là những lựa chọn ít thuyết phục nhất.”

“Tôi không tin điều đó.” Tristan nói. “Tôi không tin.”

“Vậy ra đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy sự đào bới mới tinh của mình. Bỏ lỡ tang lễ của chính cậu, huh?” Cô nói. “Đó là một sai sót cực kỳ lớn đấy. Tôi hưởng thụ mọi phút của tôi.”

“Chị được an táng ở đâu?” Tristan hỏi, nhìn quanh. Tảng đá bên một phía của khu đất thuộc gia đình anh có chạm trổ một con cừu con, thứ hầu như không có vẻ phù hợp với cô, bên một phía khác, một phụ nữ trầm lặng với đôi tay chắp trên ngực và đôi mắt hướng lên Thiên đàng – một lựa chọn tẻ tương đương.

“Tôi không được an táng. Đó là lý do tại sao tôi đang vay mượn từ cậu.”

“Tôi không hiểu.” Tristan nói.

“Cậu không nhận ra tôi sao?”

“Uh, không.” Anh nói, sợ rằng bằng cách nào đó cô sắp nói là cô có liên quan với anh, hoặc có thể là anh đã theo đuổi cô hồi lớp sáu.

“Nhìn tôi từ bên phía này xem.” Cô giơ cho anh khuôn mặt nhìn nghiêng. Tristan nhìn thẳng thừng vào cô.

“Nhóc à, cậu đã không sống nhiều, đúng không, lúc cậu còn sống ấy.” Cô nhận xét.

“Ý chị là gì?”

“Cậu không ra ngoài nhiều.”

“Toàn bộ thời gian ấy chứ.” Tristan đáp.

“Không đi xem phim.”

“Tôi đi suốt.” Tristan cãi.

“Nhưng cậu chưa xem phim nào của Lacey Lovitt.”

“Chắc chắn tôi có. Mọi người đều xem trước khi cô ấy... Chị là Lacey Lovitt sao?”

Cô đảo mắt lên trời. “Tôi hy vọng cậu nhanh hơn trong việc suy đoán sứ mệnh của mình.”

“Tôi đoán nó tương tự như việc màu sắc mái tóc của chị rất khác biệt.”

“Chúng ta đã nói về mái tóc của tôi rồi mà.” Cô nói, trườn khỏi ngôi mộ. Thật kỳ lạ khi nhìn cô đứng trước phong nền cây cối phía sau. Những cây liễu vung vẩy những chuỗi lá của chúng trong làn gió nhẹ, nhưng tóc của cô bất động như của một cô gái trong ảnh chụp.

“Bây giờ tôi nhớ ra rồi,” Tristan nói, “máy bay của chị đã rơi xuống biển. Họ không tìm thấy chị.”

“Hãy hình dung tôi đã hài lòng ra sao khi thấy mình đang trôi khỏi bến cảng New York.”

“Tai nạn xảy ra cách đây hai năm, đúng không?” Với điều đó, cô cúi đầu tránh né “Phải, ờ thì...”

“Tôi nhớ đã đọc về tang lễ của chị.” Tristan nói, “Rất nhiều người nổi tiếng tham dự.”

“Và rất nhiều người gần nổi tiếng. Người ta luôn tìm kiếm sự quảng bá.” Có một nét cay đắng trong giọng cô. “Tôi ước chi cậu nhìn thấy mẹ tôi, than khóc và rên rỉ.” Lacey vung tay làm điệu bộ giống như bức tượng bằng đá cẩm thạch của người phụ nữ đang khóc lóc ở hàng mộ bên cạnh. “Cậu sẽ nghĩ bà ta hẳn phải mất người mà bà ta yêu quý.”

“Ồ, bà ấy hẳn phải như thế nếu chị là con gái của bà.”

“Cậu ngây thơ quá đi, đúng không.” Đó là một lời phát biểu hơn là một câu hỏi. “Cậu có thể học hỏi được vài thứ về con người nếu như cậu tham gia lễ tang của chính mình. Có lẽ cậu vẫn có thể học. Có một lễ an táng trên cạnh phía đông sáng nay. Đi thôi.” Cô nói.

“Đến lễ an táng ư? Đó không phải một loại bệnh hoạn sao?”

Cô cười với anh qua vai. “Không có gì là bệnh hoạn hết, Tristan, cậu chỉ chết một lần thôi. Hơn nữa, tôi thấy chúng hết sức thú vị. Và khi chúng không, tôi tạo cho chúng như thế, và nếu cậu thích cậu có thể dùng đôi chút cổ vũ. Đi nào.”

“Tôi nghĩ tôi sẽ bỏ qua.”

“Cô quay lại và nghiên cứu anh trong một phút, đầy bối rối. “Được rồi. Điều này thì sao : Tôi thấy một nhóm các cô gái đến lúc sớm, tiến về khu vực an táng những người sang trọng của thị trấn. Có lẽ cậu thích điều đó hơn. Cậu biết đấy, khán giả tốt rất khó kiếm được, đặc biệt khi cậu đã chết và phần lớn bọn họ không thể nhìn thấy cậu.”

Cô bắt đầu rảo bước theo vòng tròn.

“Phải, điều đó tốt hơn nhiều.” Dường như cô nói với chính mình hơn là với anh. “Điều đó sẽ cho tôi vài ý nghĩa.” Cô liếc lên Tristan. “Cậu thấy đấy, phí thời gian với bữa tiệc đám ma không thật sự đáng tán thành. Nhưng thế này nhé, tôi sẽ trình diễn một buổi lễ. Lần kế tiếp các cô gái đó sẽ suy nghĩ kỹ hơn về việc kính trọng cái chết.”

Tristan đã hy vọng rằng một người khác giống như anh sẽ làm sáng tỏ mọi thứ, nhưng...

“Oh, phần khởi lên nào, chàng lùn!”

Cô bắt đầu đi xuống con đường. Tristan đi theo và cố nhớ lại xem liệu anh có từng đọc đâu đó rằng Lacey Lovitt bị khủng hay không. Cô dẫn anh đến một khu cũ hơn của nghĩa trang, nơi có những mảnh đất gia đình được sở hữu bởi những cư dân giàu sang, lâu đời của Stonehill. Bên một cạnh của con đường, những lăng mộ với mặt tiền giống như một ngôi đền thu nhỏ, chìm lưng của chúng vào trong rừng đồi. Trên một cạnh khác là những khối vuông giống như khu vườn với những đài kỷ niệm cao, thanh nhã, và đủ loại tượng đá bằng cẩm thạch. Tristan đã đến đó trước đây. Với yêu cầu của Maggie, Caroline đã được chôn cất trong khu đất của gia đình Bains.

“Phô trương, huh?”

“Tôi ngạc nhiên là chị lại vay mượn từ tôi đấy.” Tristan nhận xét.

“Ồ, tôi có hàng triệu cơ hội ấy chứ.” Lacey nói. “Hàng triệu đấy nhé. Nhưng từ trái tim, tôi là một cô gái đơn giản đến từ khu vực bờ đông thấp kém hơn của New York. Tôi đã khởi nghiệp với những bữa chè chén, nhớ lại đi, và vì vậy ... Nhưng không cần thiết phải đi vào mọi điều. Tôi chắc là bây giờ cậu đã nhận ra tôi, cậu hẳn biết tất cả về tôi rồi.”

Tristan không bận tâm đến việc chỉnh lại cô

“Vậy cậu nghĩ những cô gái đó có gì trong đầu?” Cô hỏi, ngừng nhìn quanh quất. Không có ai trong tầm mắt, chỉ có những tảng đá trơn láng, những bông hoa rực rỡ, và một biển cỏ tươi tốt.

“Tôi đang tự hỏi điều tương tự về chị.” Anh đáp.

“Oh, Tôi chỉ ứng biến thôi. Tôi nghi ngờ việc cậu có thể giúp đỡ được nhiều. Cậu chưa thể có được bất kỳ kỹ năng thật sự nào hết. Hầu như tất cả những gì cậu có thể làm là đứng ở đó và tỏa sáng lung linh, giống như vài thứ đồ trang trí giáng sinh kỳ ảo – nghĩa là chỉ một hoặc hai

người có lòng tin thuần nhất sẽ thấy được cậu.”

“Người có lòng tin thuần nhất ư?”

“Ý cậu là cậu vẫn chưa suy ra được điều đó à?” Cô lắc đầu không thể tin được.

Nhưng anh đã luận ra điều đó rồi, anh chỉ không muốn thừa nhận nó thôi, không muốn nó là sự thật. Bà cụ già là người có lòng tin. Philip cũng vậy. Cả hai người đã thấy anh tỏa sáng. Nhưng Ivy thì không. Ivy đã ngừng tin tưởng mất rồi.

“Chị có thể làm nhiều thứ hơn việc tỏa sáng sao?” Tristan hỏi đầy hy vọng.

Cô nhìn anh như thể anh hoàn toàn ngu ngốc. “Cậu cho rằng tôi đã làm gì trên trái đất này trong hai năm qua hả?”

“Tôi không có ý tưởng nào hết.” Tristan nói.

“Đừng nói với tôi, Trời Thần Thiên Địa ơi, đừng nói với tôi là tôi sắp phải giải thích cho cậu về sứ mệnh đấy nhé.”

Anh lơ đi sự cường điệu. “Chị đã đề cập đến điều đó trước đây rồi. Sứ mệnh gì thế?”

“Sứ mệnh của cậu, sứ mệnh của tôi.” Cô đáp nhanh. “Mỗi chúng ta có một sứ mệnh. Và chúng ta phải hoàn thành nó nếu chúng ta muốn đến được nơi những người khác đến.” Cô bắt đầu bước tiếp, khá nhanh, và anh phải vội vã để theo kịp cô.

“Nhưng sứ mệnh của tôi là gì?”

“Làm sao mà tôi biết được cơ chứ?”

“Ai đó phải nói với tôi chứ. Làm sao tôi có thể hoàn thành nó nếu như không có gợi ý nào để biết được nó là cái gì?” Anh hỏi, vỡ mộng.

“Đừng phàn nàn với tôi về điều đó.” Cô cau kính. “Nhiệm vụ của cậu là phải tìm ra nó.” Với giọng hòa nhã hơn cô thêm vào. “Nó thường là loại công việc còn dang dở. Đôi khi là ai đó cậu quen biết cần đến sự giúp đỡ của cậu.”

“Vậy tôi có ít nhất hai năm để...”

“Ồ, không, đó không chính xác là cách nó vận hành,” Cô nói, làm một động tác né tránh vui nhộn bằng đầu cô mà anh đã thấy trước đó. Cô tiến về phía trước, rồi đi xuyên qua hàng rào bằng sắt màu đen, những họa tiết rỉ sét và cuộn xoắn của nó tạo nên những mẫu vật kỳ dị trái ngược với những bức tường của một nhà nguyện bằng đá cổ xưa. “Chúng ta hãy tìm đám nhóc.”

“Chờ chút.” Anh nói, vươn tới cánh tay cô. Cô là thứ anh có thể cầm nắm được. “Chị phải nói với tôi. Nhiệm vụ này vận hành chính xác như thế nào?”

“Well... well, cậu được cho là phải tìm ra và hoàn thành nhiệm vụ của cậu ngay khi có thể. Có những thiên thần mất một vài ngày, có những thiên thần mất một vài tháng.”

“Và chị đã có điều đó trong hai năm,” Anh nói. “Chị đã tiến gần đến việc hoàn thành sứ mệnh của chị như thế nào rồi?”

Cô bập bập lưỡi vào răng. “Không biết.”

“Tuyệt!” Anh nói. “Tuyệt thật! Tôi không biết mình đang làm gì và cuối cùng tôi tìm được cho mình một người hướng dẫn, chỉ có điều... cô ấy tốn thời gian lâu hơn tám lần so với những người khác.”

“Lâu hơn hai lần thôi.” Cô nói. “Trước đây tôi đã gặp một Thiên Thần mất thời gian một năm. Cậu thấy đấy, Tristan, tôi có đôi chút xao lãng. Tôi đang định thực thi nhiệm vụ thì tôi thấy những cơ hội quá tuyệt để bỏ qua. Một vài trong số chúng không thật sự đáng phê chuẩn.”

“Một vài trong số chúng ư? Như điều gì?” Tristan hỏi đầy vẻ nghi ngờ.

Cô nhún vai. “Một lần, tôi làm rớt ngọn chúc đài sân khấu trên gã bạn trai ngớ ngẩn của tôi – là đầu của tay đạo diễn ấy mà – bị trượt, dĩ nhiên rồi. Hắn luôn là một fan lớn của Phantom of the Opera – đó là điều tôi ngụ ý về một cơ hội quá tuyệt để có thể bỏ qua. Và đó là cách nó thường xảy đến với tôi. Tôi có hai mục tiêu gần với sứ mệnh hơn, rồi thứ gì đó lại bắt kịp, và tôi có ba mục tiêu đã quá hạn, và không bao giờ hoàn toàn có thể suy đoán ra được nhiệm vụ của mình nữa. Nhưng đừng lo – cậu chắc sẽ khéo léo hơn tôi nhiều. Đối với cậu, đó chỉ là một cái búng tay thôi.”

Mình sẽ thức dậy, Tristan nghĩ, và đêm kinh hoàng này sẽ trôi qua, và Ivy đang nằm trong

đôi tay mình...

“Cậu muốn cá bao nhiêu rằng những cô gái đó ở trong nhà nguyện?”

Tristan nhìn tòa nhà bằng đá xám. Những cánh cửa của chúng được buộc chặt bằng những sợi xích nặng nề từ khi anh còn thơ ấu. “Có cách vào bên trong sao?”

“Với chúng ta, luôn có một cách. Với bọn họ, một ô cửa sổ vỡ ở phía sau. Có câu hỏi đặc biệt nào khác không?”

“Gì cơ?”

“Bất kỳ điều gì cậu muốn thấy tôi làm.”

Đánh thức tôi dậy. Tristan nghĩ. “Uh, không.”

“Cậu biết không, tôi không biết điều gì diễn ra trong đầu cậu, Tris, cậu đang hành động thiếu sinh khí hơn cả cái chết.” Rồi cô lướt xuyên qua tường. Tristan đi theo sau.

Ngôi nhà nguyện tối tăm, ngoại trừ một ô vuông phát sáng xanh rì nơi khuôn cửa sổ bị vỡ phía sau. Những chiếc lá khô và gạch vụn nằm rải rác trên sàn, cùng với những chiếc chai vỡ và tàn thuốc lá. Những chiếc ghế dài bằng gỗ được chạm khắc những chữ cái và được bôi đen với những ký hiệu mà Tristan không thể giải mã được.

Những cô gái, anh ước lượng khoảng mười một hoặc mười hai người, ngồi trong một vòng tròn trên khu vực bệ thờ, và đang cười khúc khích trong nỗi bồn chồn.

“Được rồi, chúng ta định triệu hồn ai đây?” Một trong số họ hỏi. Họ liếc vào một người khác, rồi qua sau vai của họ.

“Jackie Onassis,” Một cô gái với dải tóc nâu cột đuôi ngựa nói.

“Kurt Cobain.” Một người khác đề nghị.

“Bà ngoại tớ đi.”

“Ông chú tuyệt vời Lennie của tớ.”

“Tớ biết nè!” Một tóc vàng nhỏ bé mặt đầy tàn nhang nói. “Tristan Carruthers thì thế nào?”

Tristan chớp mắt.

“Quá máu me.” Người dẫn đầu nói.

“Phải đó.” Cô nàng da ngăm nói, kéo đuôi tóc cột đuôi ngựa thành hai lọn dài. “Anh ấy chắc là có những chiếc sừng lộ ra từ sau đầu.”

“Ew! Ghê quá!”

Lacey cười khúc khích.

“Chị tớ đã cực kỳ say mê anh ấy,” Tóc vàng đầy tàn nhang nói. Lacey đá lông nheo với Tristan.

“Một lần, khoảng đó, khi chúng tớ bốn cột quanh hồ bơi, anh ấy, đại khái là, huýt sáo vào chúng tớ. Điều đó thật tuyệt.”

“Anh ấy thật cường tráng!”

Lacey thọc một ngón tay vào cổ họng và đảo tròn mắt.

“Tuy vậy, anh ấy vẫn đấm máu,” đầu đỏ nói. “Chúng ta có thể gọi ai khác nữa nào?”

“Lacey Lovitt”

Những cô gái nhìn quanh quất vào nhau. Người nào trong số họ đã nói điều đó?

“Tớ nhớ ra cô ấy rồi. Cô ấy ở trong phim Dark Moon Running.”

“Dark Moon Rising.”

Đó là giọng của Lacey, Tristan nhận ra, âm thanh tương tự nhưng khác biệt, cách thức

một giọng nói phát qua truyền hình thì giống, nhưng khác xa một giọng nói sống động. Bằng cách nào đó chị ấy đã tạo ra chúng theo cách mà tất cả bọn họ có thể nghe thấy.

Những cô gái nhìn quanh, dáo dác sợ hãi.

“Chúng ta hãy nối tay nào.” Người dẫn đầu nói. “Chúng tôi đang triệu hồi Lacey Lovitt. Nếu cô ở đây, Lacey, hãy cho chúng tôi dấu hiệu.”

“Tớ chưa bao giờ thích Lacey Lovitt.”

Tristan thấy mắt của Lacey lóe sáng.

“Suýt. Những linh hồn bây giờ đang ở quanh chúng ta đấy.”

“Tôi nhìn thấy họ!” Một tóc vàng nhỏ bé nói. “Tôi nhìn thấy ánh hào quang của họ. Cả hai người bọn họ!”

“Tớ cũng vậy.”

“Tớ không thấy!” Cô gái tóc nâu cột đuôi ngựa nói.

“Chúng ta hãy kiếm ai đó khác hơn Lacey Lovitt.”

“Phải rồi, cô ta đáng ghét lắm!”

Đến lượt Tristan cười khúc khích.

“Tớ thích cô nàng mới trong Dark Moon. Người đã thế chỗ cô ta ấy.”

“Tớ cũng vậy.” Đầu đỏ đồng ý.

“Cô ấy là một diễn viên tốt hơn nhiều. Và cô ấy có mái tóc đẹp hơn.”

Tiếng cười của Tristan dịu xuống. Anh liếc Lacey đầy cảnh giác.

“Hay đấy, nhưng cô ấy không chết.” Người dẫn đầu nói. “Chúng tôi đang gọi Lacey Lovitt.

Nếu cô ở đây, Lacey, hãy cho chúng tôi một dấu hiệu.”

Sự việc được khởi đầu với một vòng xoáy chậm rãi của bụi. Tristan nhận ra rằng bản thân Lacey trở nên mờ đi khi bụi được khuấy động lên cao. Rồi đám bụi lắng xuống và cô đã ở đó lần nữa, chạy quanh bên ngoài vòng tròn, đang kéo tóc.

Những cô gái thét lên và ôm lấy đầu họ. Cô bắt lấy hai người trong số họ, rồi túm chặt áo len của họ và quăng quật họ qua lại.

Vào lúc này, những cô gái không bị túm giữ, vẫn đang la hét, và đang chạy nháo nhào về ô cửa sổ mở. Những cái chai rỗng bay qua đầu họ và va mạnh vào bức tường nhà nguyện. Thoáng chốc, các cô gái đã đi khỏi, tiếng thét của họ kéo lê phía sau giống như những tiếng chim kêu yếu ớt.

“Hay nhỉ.” Tristan nói khi mọi thứ đã yên lặng trở lại. “Tôi đoán mọi người sẽ vui mừng rằng không có ngọn chúc đài nào ở đây. Cảm thấy tốt hơn chứ?”

“Đám nhãi ranh!”

“Chị làm được điều đó bằng cách nào thế?” Anh hỏi.

“Tôi đã thấy cô nàng diễn viên mới đó. Cô ả khó ưa.”

“Tôi chắc chắn,” Tristan nói, “rằng cô ta không thể gây ấn tượng bằng chị. Chị đã kéo lên và ném đi. Chị làm điều đó bằng cách nào thế? Tôi không thể sử dụng đôi tay của tôi được một chút nào hết.”

“Tự suy đoán điều đó đi.” Cô vẫn còn đang giận bốc khói. “Tóc đẹp hơn cơ đấy!” Cô kéo một lọn tóc màu đỏ tía. “Đây là phong cách của riêng tôi.” Cô trừng mắt nhìn Tristan. Anh mỉm cười đáp lại.

“Về việc làm thế nào tôi có thể sử dụng tay của tôi,” Cô nói, “cậu thật sự nghĩ rằng tôi sẽ bỏ thời gian quý báu của tôi để dạy cậu à?”

Tristan gật đầu. “Khán giả tốt rất khó kiếm được,” Anh nhắc nhở cô, “đặc biệt khi chị đã chết và phần lớn mọi người không thể nhìn thấy chị.” Rồi anh để cô lại hờn dỗi trong nhà nguyện. Anh đoán là cô sẽ biết cách xác định vị trí của anh và sẽ làm khi cô đã sẵn sàng.

Ra bên ngoài trong ánh nắng mặt trời giữa trưa lần nữa, Tristan chớp mắt. Trong khi anh không có cảm giác về sự thay đổi của nhiệt độ, có vẻ anh khá nhạy cảm với ánh sáng và bóng tối. Trong nhà nguyện tối tăm, anh thấy những tia sáng tỏa quanh các cô gái, và lúc này, trong khu vườn rợp bóng cây, những vệt nắng dường như chiếu sáng lóa mắt. Có lẽ đó là lý do anh nhìn lầm người khách viếng thăm nghĩa trang là Gregory. Cách ông ta di chuyển, mái tóc sẫm, và hình dáng của cái đầu thuyết phục Tristan là Gregory đang rời khỏi từ khu đất của gia đình Bains. Sau đó, y như thể ông ta cảm nhận được có ai đang quan sát mình, người khách quay nhìn quanh. Ông ta già hơn Gregory nhiều. Bốn mươi hoặc tầm đó, và gương mặt ông ta vặn xoắn trong nỗi đau buồn. Tristan vươn một bàn tay ra nhưng người đàn ông đã quay người và tiếp tục rời khỏi. Tristan cũng định làm thế, trước khi anh nhận ra một đóa hoa hồng đỏ thắm thân dài nằm giữa lòng ngôi mộ xanh tươi của Caroline.

CHAPTER 15

Lacey tìm Tristan lần nữa vào chiều muộn ngày hôm đó. Cô gọi khi anh đang đi dọc theo sườn đồi làm anh giật mình. Anh nhìn lên để thấy cô đang ngồi trên một nhánh cây.

“Tầm nhìn tốt, đúng không?” Lacey nói.

Tristan gật đầu, và nhìn lần nữa xuống con dốc phủ đá. Mặt đất cách con dốc cheo leo phải đến hai hoặc ba trăm feet. Vào đầu xuân, anh nhớ đã nhìn thấy những đường ray lóng lánh như bạc và mái nhà của trạm xe lửa một-phòng trong thung lũng bên dưới, nhưng bây giờ chúng đã bị che khuất. Chỉ có những đốm sáng lung linh của dòng sông có thể được nhìn thấy, đang lấp lánh màu xanh da trời xuyên qua cây cối.

“Không biết tại sao tôi lại bị lôi cuốn đến nơi này như thế nữa?” Lacey hất đầu lên. “Tôi chắc chắn là không gì khác ngoài sự việc Ivy sống ở đây.” Cô nói mỉa mai.

“Làm sao chị biết về Ivy?”

Cô gái làm động tác như một con mèo to lớn và nhảy xuống khỏi nhánh cây.

“Đọc về cô ấy, dĩ nhiên rồi.” Lacey đi bên cạnh anh. “Đọc tất cả về tai nạn của cậu. Tôi có thói quen hạ xuống trạm xe bus mỗi sáng và đọc báo cùng với người qua lại. Không muốn bỏ sót kẻ lừa đảo nào ấy mà. Hơn nữa, nó giúp tôi biết chính xác ngày tháng.”

“Hôm nay là chủ nhật, ngày mười tháng bảy.” Tristan nói.

“Brzzzzt!” Cô tạo một âm thanh giống như tiếng động trong các trò chơi truyền hình, và bẻ gãy tách một nhánh cây. “Thứ ba, ngày mười hai tháng bảy.”

“Không thể nào,” Tristan nói. Anh vớ tay nhưng không thể ngắt được một chiếc lá, ít hơn nhiều so với việc bẻ gãy tách một nhánh cây.

“Có phải cậu đã ngã vào bóng tối trong đôi ngày qua?”

“Đêm qua.” Anh đáp.

“Nhiều hơn ba đêm.” Cô bảo anh. “Điều đó sẽ xảy ra, nhưng cuối cùng, cậu sẽ tăng dần sức mạnh và càng ngày càng ít cần thiết phải nghỉ ngơi. Ngoại trừ, dĩ nhiên rồi, khi cậu làm những việc nông cuồng.”

“Những việc nông cuồng ư? Như là gì?”

Cô đợi cho đến khi cô có được toàn bộ sự chú ý của anh mới nói. “Nhìn tôi này.”

“VẬY chứ chị nghĩ tôi đang làm gì?”

“Đứng lùi lại một chút và quan sát kỹ lưỡng hơn. Tôi đang thiếu cái gì?”

“Chị hứa không kéo tóc tôi chứ?”

Cô cau mặt với anh. Đó là một cái quắc mắt tinh tế, nhưng nó thoáng qua rất nhanh – Cô chỉ đang diễn kịch. “Nhìn con mèo kia,” Cô nói.

Anh liếc qua vai, “Ella!”

“Nhìn vào đám cỏ bên cạnh con mèo và nhìn vào đám cỏ bên cạnh tôi xem.”

Anh nhìn. “Chị không có bóng.”

“Cậu cũng không.”

“Chị đang nói thành tiếng.” Anh nhận xét. “Tôi nhận ra âm thanh và thấy tai của Ella chuyển động về hướng của chị.”

“Bây giờ hãy nhìn bãi cỏ phía sau tôi.” Cô chỉ dẫn, và nhắm nghiền mắt. Từ từ, giống như giòng nước thẩm màu rỉ qua bãi cỏ, bóng của cô lớn dần. Cũng từ từ như thế, cô mất đi ánh sáng lung linh. Ella thận trọng đi xung quanh cô một lần, hai lần. Rồi cô nàng cọ mình vào chân Lacey mà không bị ngã lộn nhào.

“Chị đã rần lại.” Tristan kêu lên. “Rần chắc! Ai cũng có thể thấy chị! Dạy tôi làm điều đó đi. Nếu tôi có thể làm cho bản thân rần lại, Ivy sẽ nhìn thấy tôi, cô ấy sẽ biết tôi ở đây vì cô ấy, cô ấy sẽ biết...”

“Whoa!” Lacey cắt ngang. Rồi giọng nói biểu cảm của cô ấy phai tàn đi. “Tôi sẽ ở với cậu trong một phút nữa thôi.” Hình thể của cô biến mất dần. Sau đó cô... hoàn toàn biến mất.

“Lacey!” Tristan xoay quanh. “Lacey, chị ở đâu? Chị có sao không?”

“Chỉ mệt thôi.” Giọng cô nhỏ rí. Thân thể cô xuất hiện trở lại nhưng gần như lò mờ. Cô nằm cuộn tròn như một trái banh trên mặt đất. “Cho tôi vài phút.”

Tristan bước tới bước lui, quan sát cô đầy lo lắng.

Bất thành lĩnh, cô bật lên, nhìn giống như chính cô trở lại. “Như vậy đấy,” Cô nói. “Cho những thiên thần tạm thời – như cậu và tôi, cung à. – Nó lấy đi tất cả sức mạnh mà chúng ta có và phải có nhiều kinh nghiệm để vật chất hóa hoàn toàn. Để nói được cùng lúc thì – well, chỉ một người chuyên nghiệp mới có thể làm được điều đó.”

“Như là chị.” Tristan nói.

“Thông thường tôi chỉ vật chất hóa một phần thân thể, chẳng hạn như ngón tay, khi tôi muốn làm gì đó – như là kéo tóc hoặc lật trang báo về những bài phê bình điện ảnh.”

“Hãy dạy tôi!” Tristan nồng nhiệt nói, “Chị sẽ chỉ cho tôi làm thế nào chứ?”

“Có thể.”

Họ đi vòng để có tầm nhìn đầy đủ phía sau ngôi nhà. Tristan nhìn chăm chú lên khung cửa sổ trên mái nhà, khung cửa sổ nhìn ra ngoài từ phòng nhạc của Ivy.

“Vậy đây là nơi cô nàng sống,” Lacey nói. “Tôi cho rằng tôi nên nghĩ nó gợi nhớ đến một anh chàng đã để bản thân trở thành một gã gốc như thế với một cô gái.”

Anh nhìn bờ môi của Lacey cong xuống trong sự chán ghét.

“Tôi không cho rằng chị nên nghĩ bất kỳ điều gì. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì với chị hết.”

Tristan đáp.

“Cậu đang dạy đời tôi đấy à?”

“Oh, tại sao không? Tôi có thời gian để giết mà.”

Họ tìm một bóng cây râm mát và ngồi xuống, Ella đi theo chậm rãi bên cạnh họ. Lacey bắt đầu vuốt ve con mèo, và Ella đền đáp cô bằng tiếng rừ rừ nhẹ lẽ độ. Khi Tristan nhìn kỹ, anh có thể thấy đầu những ngón tay của cô đã không phát sáng. Chúng hoàn toàn rắn chắc.

“Tất cả những gì đòi hỏi là tập trung,” Lacey nói. “Cực kỳ tập trung. Nhìn vào những ngón tay của cậu, việc nhìn chúng chăm chăm là cách duy trì sự tập trung. Cậu gần như trở thành chúng vậy.”

Tristan giơ tay về phía Ella, anh ép buộc mọi thứ khác biến khỏi trí óc của anh, tập trung vào những ngón tay. Anh cảm nhận một cảm giác râm ran nhẹ, loại cảm giác như kiến bò mà anh thường có khi cánh tay anh thiếp ngủ. Cảm giác đó tăng lên càng lúc càng mạnh hơn trên những ngón tay anh. Rồi một loại râm ran khác hình thành trên đầu anh, một cảm giác anh không thích. Anh bắt đầu mờ nhạt đi. Toàn thân anh, ngoại trừ những ngón tay, có cảm giác như bị tan biến đi. Anh gượng lại.

Lacey cười lúc cúc với anh. “Mất khí phách rồi à.”

“Tôi sẽ thử lại.”

“Tốt hơn nên nghỉ ngơi một lát đi”

“Tôi không cần nghỉ ngơi.”

Thật bẽ bàng khi đã mạnh mẽ và thông minh trong suốt cuộc đời anh – Nào là dạy bơi, trợ giáo môn toán – để rồi phải cam chịu những bài học từ cô gái ‘biết tuốt’ này về những thứ đơn giản như là nựng nịu một con mèo.

“Có vẻ như tôi không phải là người duy nhất quanh đây có cái tôi vĩ đại.” Lacey nhận xét với vẻ mãn nguyện.

Tristan phớt lờ lời bình luận. “Điều gì đang xảy ra với tôi vậy?” Anh hỏi.

“Tất cả năng lượng của cậu đang chuyển vào những ngón tay,” Cô nói, “Điều đó khiến cho phần còn lại của cậu có cảm giác tan biến, hoặc giống như cậu đang hòa tan, hay thứ gì đó tương tự.”

Anh gật đầu.

“Khi cậu tăng dần sức mạnh, điều đó không còn là vấn đề nữa,” Cô nói thêm. “Nếu cậu chưa đạt được mục tiêu trong việc vật chất hóa toàn thân và việc phát ra tiếng nói – cho dù, thẳng thắn thì tôi nghi ngờ cậu sẽ làm được – cậu sẽ phải học lôi kéo năng lượng từ môi trường xung quanh. Tôi đã hút chúng ngay khi ở bên ngoài chỗ đó.”

“Chị nói nghe y như người ngoài hành tinh trong bộ phim khoa học viễn tưởng kinh dị ấy.”

Cô gật đầu. “Lips of Planet Indigo (*Miệng của hành tinh Indigo*) Cậu biết đấy. Tôi đã tiến gần điều này đến mức có thể thắng được một giải Osca ấy chứ.”

Hài hước, Tristan nhớ đến điều đó như một trái bom thư.

“Muốn thử lần nữa bây giờ không?”

Tristan giơ tay. Dù thế nào, nó giống như việc tìm kiếm mạch đập của anh, giống như việc nằm trên giường và lắng nghe trái tim của chính mình vậy : Đột ngột anh bắt đầu nhận biết về cách thức nguồn năng lượng di chuyển xuyên qua anh, và anh hướng dẫn nó đến những ngón tay của anh, lần này không háo hức và thật điềm tĩnh. Chúng mất đi ánh sáng lấp lánh. Rồi anh cảm nhận được con mèo. Bộ lông mềm mại, êm như lụa, dày. Ella bắt đầu kêu rừ rừ to tiếng khi anh cù vào tất cả những chỗ ưa thích của cô nàng. Cô nàng lăn tròn trên lưng. Tristan cười to. Khi anh gãi vào bụng Ella, âm thanh như tiếng xe mô tô của cô nàng dường như còn lớn hơn cả tiếng cánh quạt của một chiếc máy bay nhỏ.

Rồi anh đánh mất cảm giác. Ngày chan hòa ánh nắng trở nên xám xịt. Ella ngừng kêu rừ rừ. Tất cả những gì anh có thể làm là bất động và đợi, hút không khí quanh anh giống như người đang cố gắng hít thở, dù anh không thở.

“Tuyệt hảo!” Lacey nói. “Tôi không nghĩ tôi là một cô giáo tốt đến thế.” Màu sắc quay trở lại với bãi cỏ và cây cối. Bầu trời bừng sáng sắc xanh trở lại. Chỉ trừ Ella, đang trườn đi trên chân và hít ngửi không khí, cho thấy dấu hiệu có điều gì đó chưa hoàn toàn đúng. Tristan quay nhìn Lacey, kiệt sức. “Tôi không thể chạm vào cô ấy. Nếu như đó là những gì tôi có thể làm, tôi

không thể chạm vào cô ấy được.”

“Cậu đang nói về cô gái à?”

“Chị biết tên cô ấy mà.”

“Ivy. Dấu hiệu của lòng chung thủy và tưởng nhớ. Có thông tin nào đó cậu muốn gởi cho cô ấy sao?”

“Tôi phải thuyết phục cô ấy rằng tôi yêu cô ấy.”

“VẬY THÔI À?” Lacey nhăn mặt. “Chỉ có thể thôi sao?”

“Tôi nghĩ có lẽ đó là sứ mệnh của tôi.” Tristan nói.

“Ồi! Trời!”

“Chị biết không, tôi phát mệt với những lời châm chọc của chị rồi.” Tristan bảo cô.

“Tôi cũng đâu có thích thú gì với sự ngờ nghệch của cậu,” Cô đáp. “Tristan, Cậu thật ngây thơ nếu như cậu nghĩ người điều hành Số Một sẽ vướng vào tất cả những rắc rối để tạo ra một thiên thần nhà cậu chỉ để cậu thuyết phục cô nàng nào đó rằng cậu yêu cô ta. Những sứ mệnh không bao giờ đơn giản như thế, không dễ dàng như thế đâu.”

Anh muốn tranh luận với cô, nhưng cái vẫy tay cường điệu của cô đã kết thúc ý định đó. Cô hết sức nghiêm túc.

“Tôi vẫn không hiểu,” Anh nói. “Tôi được cho là phải khám phá ra sứ mệnh của mình bằng cách nào đây?”

“Cậu quan sát. Cậu lắng nghe. Cậu ở gần người cậu biết hoặc cậu cảm thấy bản thân bị thu hút đến – Họ có thể là người mà cậu được gởi trở lại để giúp đỡ.”

Tristan bắt đầu tự hỏi ai là người trong cuộc đời cậu đặc biệt cần đến sự giúp đỡ.

“Điều đó có phần giống như một sự bảo vệ.” Lacey nói, “Vướng mắc là, nó không đơn giản như một truyện trinh thám. Đó là một ‘Who-done-what’. Thường thì cậu không biết cậu được

gởi đến để giải quyết vấn đề gì. Đôi khi vấn đề đó chưa xảy ra – như là cậu phải cứu người nào đó từ một vài tai họa sắp xảy ra trong tương lai.”

“Chị nói đúng.” Tristan nói, “Điều đó không đơn giản.”

Họ vượt qua sân tennis và đi vòng về phía trước ngôi nhà. Ella, đang theo sau họ, chạy thẳng lên những bậc cấp của hiên trước.

“Cho dù đó là điều sẽ xảy đến trong tương lai,” Lacey tiếp tục, “chìa khóa thường ẩn khuất trong quá khứ của cậu. May mắn là việc du hành xuyên thời gian không khó khăn như thế.”

Tristan nhướn mày. “Du hành xuyên thời gian?”

Lacey nhảy lên trên xe của Gregory đang đậu trên lối vào phía trước ngôi nhà.

“Du hành trở về quá khứ trong trí nhớ của cậu, tôi muốn nói thế. Có nhiều thứ chúng ta quên nếu chúng ta chỉ hồi tưởng trong hiện tại. Có thể có những manh mối chúng ta đã không để ý đến trong quá khứ, nhưng chúng vẫn còn ở nguyên đó và có thể được tìm thấy lần nữa bằng việc du hành trở lại quá khứ trong trí óc của chúng ta.”

Khi Lacey nói, cô vươn người nằm dài trên mui chiếc xe BMW. Cô nhìn vào Tristan y như Morticia Addams đang quảng cáo xe hơi.

“Có thể,” Cô trêu chọc anh, “tôi cũng sẽ dạy cậu cách du hành xuyên thời gian. Dĩ nhiên là việc du hành về quá khứ trong trí óc người khác không phải là thứ dành cho một kẻ nghiệp dư giống như gã ngốc nhà cậu lớn vờn xung quanh rồi. Có vài nguy hiểm trong những thứ này,” Cô nói thêm, “Oh, phần khởi lên nào, chàng lùn!”

“Tôi không suy sụp. Tôi đang suy nghĩ thôi mà.”

“Vậy thì nhìn kia!” Cô nói.

Tristan nhìn về hướng cửa trước. Ivy đứng ở đó, nhìn ra lối vào nhà, như thể đang chờ ai đó.

“Đó là quý cô của tôi, O, đó là tình yêu của tôi! O, rằng nàng biết nàng là như thế!” Lacey nói.

Tristan tiếp tục nhìn Ivy. “Gì cơ?”

“Romeo và Juliet. Màn hai, cảnh hai. Tôi thử giọng thôi mà, cậu biết đấy, vở Shakespeare in Park. Đạo diễn phân vai muốn tôi.”

“Tốt.” Tristan lơ đãng nói. Anh ao ước chị ấy để anh một mình lúc này. Tất cả những gì anh muốn là được ở một mình, để say sưa trong việc ngắm nhìn Ivy, Ivy đang bước ra ngoài hiên trước, Ivy với mái tóc vàng rực rỡ khi cô duyên dáng di chuyển đến bậc tam cấp và nhắc Ella lên.

“Đạo diễn nói loại tài năng của tôi thật đáng khao khát.”

“Tuyệt.” Tristan nói. Giá như con mèo có thể nói chuyện, anh nghĩ. Nói với cô ấy đi, Ella, nói với cô ấy những gì mày biết.

“Nhà sản xuất, một nghệ sĩ bê tha thứ thiệt, đã nói ông ta muốn ai đó có khuôn mặt ‘cổ điển hơn’, ai đó với một giọng nói không chìm lẫn với dân New York.”

Ivy vẫn đứng trên hiên, ôm Ella và nhìn về hướng anh. Có lẽ cô đã có niềm tin, Tristan nghĩ. Có lẽ cô có được cảm nhận mong manh về sự hiện diện của anh.

“Nhà sản xuất đó ở New York đôi tuần, sẵn sàng thực hiện một buổi biểu diễn lưu động. Tôi nghĩ tôi nên dành cho ông ta một cuộc viếng thăm.”

“Tuyệt.” Tristan lập lại. Anh quay đầu khi Ivy quay đầu, lắng nghe tiếng rền rĩ của một chiếc xe hơi nhỏ đang trèo lên đỉnh đồi.

“Tôi nghĩ tôi sẽ giết ông ta,” Lacey nói thêm, “gây ra một tai nạn giao thông sẽ giết chết ông ta ngay tại hiện trường.”

“Xuất sắc.”

“Cậu thật thống thiết!” Chị ấy nói. “Cậu thật sự thống thiết! Cậu có sự cuồng nhiệt này trong lúc còn sống không vậy? Tôi có thể tưởng tượng ra cậu khi cậu vẫn còn những hormone đang bơm xuyên suốt cơ thể cậu.”

Anh quay nhìn cô giận dữ. “Nhìn đi.” Anh nói, “Chị có tốt hơn tôi đâu nào. Tôi có tình yêu với Ivy, chị yêu chính mình. Cả hai chúng ta đều bị ám ảnh, vì vậy hãy rút lui đi.”

Trong một lúc, Lacey không nói gì. Đôi mắt cô thay đổi rất nhẹ. Một chiếc camera sẽ không bắt kịp được ánh lung linh của cảm giác tổn thương. Nhưng Tristan thì có, và biết rằng lần này cô không đóng kịch, anh ân hận về lời lẽ của mình.

“Tôi xin lỗi.”

Lacey quay khỏi anh. Anh đoán bây giờ cô sẽ biến mất bất kỳ lúc nào, bỏ lại anh dò dẫm trên đường tìm kiếm sứ mệnh của mình.

“Lacey, tôi xin lỗi mà.”

“Well, well,well.” Cô nói.

“Đó chỉ là...”

“Ai thế nhỉ?” Cô cắt ngang. “Tweedledee và Tweedledum đến để than khóc cùng quý cô của anh à?”

Anh quay lại để nhìn Beth và Suzanne ra khỏi xe. Thật tình cờ, cả hai đều đang mặc đồ đen, nhưng Suzanne vẫn luôn thích màu đen, đặc biệt là đồ đen hở hang, đó là những gì cô ấy đang mặc – một chiếc đầm nửa dây mát mẻ. Beth, trái lại, đang mặc trang phục đặc trưng của Beth : một chiếc váy suôn dài màu đen với những bông hoa trắng li ti trên đó, đường viền đăng ten của chúng, du đưa cách đôi inch trên đôi sandal bằng nhựa đỏ của cô.

“Họ là bạn của cô ấy, Beth và Suzanne.”

“Người đó chính xác là một radio.” Lacey nói.

“Một radio?”

“Người nhìn giống như đang mặc một chiếc màn phòng tắm ấy.”

“Beth,” Anh nói, “Cô ấy là một nhà văn.”

“Tôi đã nói với cậu điều gì? Một radio bẩm sinh.”

Tristan nhìn Ivy chào đón bạn bè và dẫn họ vào trong nhà.

“Đi thôi.” Lacey nói, lướt về phía trước. “Điều này sẽ vui đây.”

Anh do dự. Anh đã thấy kiểu vui vẻ của cô lúc sớm.

“Cậu có muốn nói với cô ấy là cậu yêu cô ấy hay là không đây? Thứ này sẽ bài huấn luyện tốt cho cậu, Tristan. Cậu phải làm cho nó được thực hiện, cô gái là một radio chính hiệu. Những radio tốt thậm chí không cần phải tin,” Cô nói thêm, “Họ tiếp nhận tất cả mọi thứ, một trong những thứ đó là các thiên thần. Cậu có thể nói thông qua cô ấy – ít nhất thì cậu có thể viết thông qua cô ấy. Cậu biết viết tự động là gì mà, đúng không?”

Anh đã nghe về điều đó. Những người trung gian đã làm như thế, đôi tay họ được cho là viết ra những ước muốn của người khác, chuyển những tin nhắn từ người chết.

“Chị muốn nói Beth tương tự như một người trung gian à?”

“Một người trung gian chưa thành thực. Một radio tự nhiên. Cô ấy sẽ chuyển thông tin cho cậu – nếu không phải hôm nay, thì là ngày mai. Chúng ta chỉ cần xác lập đường truyền và trượt nó vào tâm trí của cô ấy.”

“Trượt nó vào trong tâm trí của cô ấy ư?” Anh hỏi.

“Điều đó khá đơn giản.” Lacey nói. “Tất cả những gì cậu cần làm là nghĩ chính xác như cô ấy, nhìn thế giới theo cách Beth nhìn, cảm nhận những gì Beth cảm nhận, yêu những người cô ấy yêu, khao khát theo những khao khát cháy bỏng nhất của cô ấy.”

“Không cách nào.” Tristan nói.

“Tóm lại, cậu phải chấp nhận quan điểm sống của Radio, và rồi cậu sẽ vào bên trong được ngay thôi.”

“Chị rõ ràng không biết cách trí óc Beth làm việc,” Tristan nói, “Chị chưa bao giờ xem truyện của cô ấy. Cô ấy viết những thiên tiểu thuyết diễm tình nồng nhiệt.”

“Oh... ý cậu là kiểu những người đang yêu nhìn tha thiết vào người yêu dấu của họ, đôi mắt sâu lắng, trái tim nhức nhối đến mức không thể nhìn hay nghe bất kỳ ai khác ấy à?”

“Chính xác.”

Cô ngửa đầu và cười điệu. “Cậu đúng. Cậu và Beth chắc chắn khác biệt,”

Tristan không nói gì.

“Nếu cậu thật sự yêu Ivy, cậu nên thử. Tôi chắc chắn những kẻ yêu nhau trong truyện của Beth sẽ không để cho một thách thức nhỏ nhoi như thế cản trở họ.”

“Philip thì sao?” Tristan nói. “Cậu bé là em trai của Ivy. Và cậu bé có thể thấy tôi tỏa sáng.”

“Ah! Cậu đã tìm ra một tín đồ,” Cô nói.

“Một radio, tôi chắc chắn như thế.” Tristan bảo cô.

“Không nhất thiết như thế. Không có một mối liên kết thật sự nào giữa một tín đồ và việc trở thành một radio hết.”

“Chúng ta không thể thử trên cậu bé trước sao?”

“Chắc chắn rồi, chúng ta có thể lãng phí thời gian mà.” Cô nói, và lướt vào bên trong nhà. Philip ở trong bếp, đang nướng bánh chocolate hạnh nhân trong lò vi sóng. Trên mặt quầy bếp bên cạnh chiếc tô là vài cầu thủ bóng rổ đồ chơi nhóp nhép của cậu và một quyển catalogue mở ra một tấm hình một chiếc xe đạp leo núi của trẻ em. Tristan thấy tự tin. Đây là một cách nhìn nhận anh biết là ổn.

“Hãy đứng sau cậu bé.” Lacey khuyên. “Nếu cậu bé nhận ra hào quang của cậu, nó sẽ làm cậu bé bối rối. Cậu bé sẽ bắt đầu tìm kiếm và cố hiểu. Cậu bé sẽ chú tâm vào vẻ bề ngoài, chăm chú đến mức sẽ không mở lòng ra để cho bất cứ thứ gì khác vào trong.”

Thật vậy, việc đứng sau Philip giúp đỡ theo những cách khác. Tristan đọc hướng dẫn sử dụng trên chiếc hộp bánh qua vai của Philip. Anh nghĩ về những bước kế tiếp anh nên làm, và những chiếc bánh sẽ thơm như thế nào khi chúng được nướng, chúng sẽ thơm ngon, nóng và dòn ra sao ngay khi ra khỏi lò. Anh muốn liếm chiếc muỗng, với chocolate tinh chất, nóng chảy.

Philip đã liếm nó.

Tristan biết anh là ai, và đồng thời anh cũng là một người khác, cách thỉnh thoảng anh cảm thấy khi đọc một quyển truyện hay. Điều này thật dễ dàng. “Philip, là anh đây...”

Rầm! Tristan lao đảo lui lại, như thể anh tông vào một bức tường vô hình. Anh không thấy nó, hoàn toàn không nhận biết về nó, tuy vậy nó đâm sầm vào anh, trực diện. Trong một lúc, anh choáng váng.

“Đôi khi chúng khá là dữ dội,” Lacey nói, quan sát anh. “Tôi đoán lúc này thật rõ ràng với anh, Philip không muốn anh xâm nhập.”

“Nhưng tôi là bạn cậu bé mà.”

“Cậu bé không biết đó là cậu.”

“Nếu cậu bé để cho tôi nói chuyện cùng, thì cậu bé sẽ biết.” Tristan cãi.

“Điều đó không vận hành theo cách như vậy,” Cô nói. “Tôi đã cảnh báo cậu. Tôi rất khá trong việc nói chuyện với những radio từ những người không phải radio. Cậu có thể thử với cậu bé lần nữa, nhưng lần này cậu bé phải sẵn sàng cho cậu, và nó thậm chí còn có thể khó khăn hơn. Cậu không muốn một radio chống lại cậu đâu. Hãy thử với Beth đi.”

Tristan rảo bước vòng quanh. “Sao chị không thử với Beth vậy?”

“Gì cơ?”

“Ngoại trừ...” – anh nghĩ nhanh – “chị là một diễn viên giỏi, Lacey. Đó là lý do tại sao những điều này lại dễ dàng đối với chị. Công việc của một diễn viên là thực hiện vai diễn. Một diễn viên thực sự giỏi, giống như chị, không chỉ là bắt chước. Không, họ nhập vai. Đó là lý do chị làm điều đó giỏi như thế.”

“Cố gắng tuyệt đấy,” Cô nói. “Nhưng Beth là radio của cậu đến người mà cậu muốn chuyển thông tin. Cậu phải tự mình làm điều đó. Đó chính xác là cách nó vận hành.”

“Dường như nó không bao giờ vận hành theo cách tôi muốn nhĩ.” Anh phàn nàn.

“Cậu cũng phải nhận ra cả điều đó nữa.” Cô nhận xét. “Tôi cho rằng cậu biết đường đến khuê phòng quý cô của cậu.”

Tristan dẫn đường đến phòng của Ivy. Cánh cửa mở hé. Ella, vẫn đang theo sau họ, đẩy nó mở ra và đi vào. Họ đi xuyên qua tường.

Suzanne đang ngồi trước gương của Ivy, lục lọi một hộp nữ trang để mở, đeo thử vòng cổ và bông tai của Ivy. Ivy nằm dài trên giường, đang đọc một tập giấy – một trong những truyện của Beth, Tristan suy đoán. Beth đang rảo bước quanh phòng.

“Ít ra cậu nên tự kiếm cho mình một cây bút chì nam ngọc” Suzanne nói, “nếu như cậu cứ tiếp tục mang nó trên tóc như thế.”

Beth vói tay lên búi tóc cuộn cao trên đầu và kéo ra một cây viết chì. “Tớ quên.”

“Cậu càng lúc càng tệ, Beth.”

“Chỉ vì mọi thứ quá thú vị. Courtney đã thề với em gái là nói sự thật. Và khi vài anh chàng trở lại nhà nguyện, họ tìm thấy áo len của những cô gái máng cao trên những giá nến.

“Tự những cô gái có thể ném chúng lên đó mà.” Suzanne chỉ ra.

“Mmm. Có thể.” Beth nói, và kéo quyển sổ tay ra khỏi túi xách.

Lacey quay nhìn Tristan.

“Lối vào của cậu đó. Cô ấy đang nghĩ về sáng nay. Không còn sự sắp đặt nào dễ dàng hơn cho cậu đâu.”

Beth xoay tròn cây viết chì tới lui giữa những ngón tay. Tristan đến gần cô. Đoán là cô đang cố hình dung cảnh tượng. Anh hồi tưởng quang cảnh ngôi nguyện đường, di chuyển từ ánh sáng rực rỡ bên ngoài vào bên trong bóng tối hun hút của chúng. Anh thấy những cô gái đang ổn định chỗ ngồi trong khu vực bệ thờ. Truyện của Beth luôn có cả triệu chi tiết. Anh nhớ lại những mảnh vụn vương vãi trên sàn và hình dung sàn đá ẩm có cảm giác như thế nào bên dưới những bàn chân trần của các cô gái, làn da của họ nổi gai ra sao khi một luồng gió thổi xuyên qua ô cửa sổ vỡ, hoặc họ co rúm lại ra sao khi họ nghĩ họ cảm thấy những con nhện bò trên chân của họ.

Anh đã ở trong quang cảnh, trượt ra khỏi bản thân và vào trong – Whoa! Cô đã không đóng sầm lại giống như Philip, nhưng anh bật trở lại ngay lập tức và kiên quyết. Beth đứng lên, di chuyển ra xa vài feet, và nhìn trở lại vị trí nơi cô ngồi viết.

“Cô ấy thấy tôi à?” Tristan hỏi Lacey. “Cô ấy nhìn thấy hào quang của tôi sao?”

“Tôi không nghĩ thế - Cô ấy không dành bất kỳ sự chú ý nào của cô ấy đến suy nghĩ của tôi. Nhưng cô ấy biết có gì đó đã diễn ra. Cậu tiến vào quá mạnh.”

“Tôi đang cố suy nghĩ theo cách cô ấy sẽ nghĩ, trao cho cô ấy vài chi tiết. Cô ấy thích những chi tiết.”

“Cậu đã xô đẩy cô ấy. Cô ấy biết đó không phải cảm giác đúng. Lùi lại một chút đi.”

Nhưng Beth bắt đầu viết tiếp, đang mô tả những cô gái trong vòng tròn. Vài chi tiết của anh đã ở đó – là gợi ý của anh hay sáng tạo của chính cô, anh không chắc. – nhưng anh không thể cưỡng lại việc đẩy chúng đi xa hơn.

Rầm! Lần này điều đó xảy đến thật mãnh liệt, mạnh đến mức Tristan cảm thấy bị giật ngược ra sau.

“Tôi đã cảnh cáo cậu rồi.” Lacey nói.

“Beth, cậu nhút nhát như một con mèo ấy.” Suzanne nói.

Ivy ngược lên khỏi câu truyện của cô. “Nhút nhát như Ella á? Gần đây nó đang hành động thật sự vui nhộn.”

Lacey lúc lắc ngón tay vào Tristan. “Nghe tôi này. Cậu phải làm cho nó trở nên dễ dàng. Hãy hình dung Beth là một ngôi nhà và cậu là một kẻ trộm đang đột nhập vào trong. Cậu phải kiểm được cơ hội của cậu. Cậu phải lén lút. Tìm kiếm những gì cậu cần dưới tầng hầm, trong tiềm thức của cô ấy, nhưng không quấy rầy người sống ở tầng trên. Hiểu không?”

Anh nắm được ý, những miễn cưỡng thử lại lần nữa. Sức mạnh của trí óc Beth và sự thẳng thắn trong cú đánh của Beth mạnh hơn của Philip nhiều.

Tristan cảm thấy thất vọng, không thể gửi một thông điệp đơn giản nhất cho Ivy. Cô ở quá gần, quá gần, tuy vậy... Anh có thể trượt bàn tay anh xuyên qua của cô nhưng không bao

giờ chạm vào được. Nằm bên cạnh cô, nhưng không bao giờ thấy thoải mái. Đọc một câu thơ để khiến cô cười nhưng không bao giờ được nghe thấy. Bây giờ anh không có chỗ trong cuộc đời của cô nữa rồi, và có lẽ điều đó tốt hơn cho cô, nhưng đó là cuộc sống trong cái chết dành cho anh.

“Wow!” Beth nói. “Wow – Nếu tớ thực hiện việc tự tử như thế! Điều này cho dòng đầu tiên của một câu truyện thì sao nhỉ : *‘Bây giờ anh không có chỗ trong cuộc đời của cô nữa rồi, và có lẽ điều đó tốt hơn cho cô, nhưng đó là cuộc sống trong cái chết dành cho anh.’*”

Tristan nhìn dòng chữ trên trang giấy như thể anh đang cầm quyển sổ tay trong chính đôi tay anh. Và khi Beth quay người để nhìn chăm chú vào bức hình của anh đặt trên bàn học của Ivy, anh cũng quay nhìn. Giá như em biết, anh nghĩ.

“Giá như,” Beth viết. *“Giá như, giá như, giá như...”* Cô có vẻ bị mắc kẹt.

“Đó là một khởi đầu tốt đấy,” Ivy nói, đặt câu truyện đã được đánh máy sang bên cạnh. “Điều gì sẽ đến sau đó?”

“Giá như.”

“Giá như gì?” Suzanne hỏi.

“Tớ không biết.” Beth đáp.

Tristan nhìn căn phòng qua đôi mắt của cô, nó xinh xắn ra sao, Ella đang nhìn cô như thế nào, Suzanne và Ivy trao đổi ánh mắt rồi nhún vai ra sao.

Giá như Ivy biết tôi yêu cô ấy như thế nào. Anh nghĩ những từ rõ ràng hết sức có thể.

“Giá như tôi tự do...” (I free... nghe hơi giống Ivy, Beth nhà ta nghe nhầm^-^) Cô ngừng viết và cau mày. Anh có thể cảm thấy tình trạng bối rối giống như một nếp nhăn trong trí óc của chính anh.

“Ivy, Ivy, Ivy” Anh nói, “Giá như Ivy.”

“Beth, trông cậu xanh xao quá,” Ivy nhận xét. “Cậu có ổn không vậy?”

Beth chớp mắt vài lần. “Cứ như thể có ai khác đang hoàn chỉnh những từ ngữ cho tớ ấy.”

Suzanne tạo một tiếng huýt sao nhỏ.

“Tớ không phải con cú đâu nhé!” Beth nói.

Ivy đến bên Beth và nhìn vào mắt cô ấy; cô nhìn thẳng vào anh. Nhưng anh biết cô đã không nhìn thấy gì.

“Nhưng cô ấy không nhìn thấy.” Beth viết. Rồi cô gạch đi và viết lại, đọc to khi cô viết : *“Bây giờ anh không có chỗ trong cuộc đời của cô nữa rồi, nhưng có lẽ đó là điều tốt nhất cho cô, nhưng đó là cuộc đời khốn khổ đáng thương trong cái chết dành cho anh. Giá như cô giải phóng... anh khỏi ngục tù tình yêu của anh. Nhưng cô không biết, không nhìn thấy chìa khóa nằm trong bàn tay cô chỉ duy nhất...”* Beth nhắc bút chì lên một lúc. “Bây giờ tớ quay vòng vòng rồi!” Cô giải thích. Rồi bắt đầu viết lại. *“Trong đôi tay dịu dàng, yêu thương, chu đáo, âu yếm của cô, trong đôi tay đã nắm giữ, đã chữa lành, đã hy vọng...”*

Ôi, thôi đi. Tristan nghĩ.

“Im nào!” Beth trả lời anh.

“Gì vậy?” Ivy nói, đôi mắt cô mở rộng.

“Chị ấy đang tỏa sáng.”

Mọi người quay nhìn Philip, đang đứng ngoài cửa phòng Ivy.

“Chị đang tỏa sáng đấy, Beth.” Philip nói.

Ivy quay đi. “Philip, chị đã bảo em là chị không muốn nghe gì thêm nữa về điều đó mà.”

“Về việc tớ đang tỏa sáng á?” Beth hỏi.

“Nó ám chỉ những thiên thần vớ vẩn này nọ,” Ivy giải thích. “Nó tuyên bố nó trông thấy màu sắc và mọi thứ, và nghĩ chúng là những thiên thần. Chị không thể chịu đựng điều đó thêm nữa! Chị không muốn nghe gì về điều đó nữa! Chị đã nói với em điều đó bao nhiêu lần rồi hả?”

Nghe những lời của cô, Tristan đau đớn. Nỗ lực của anh là đưa bản thân vượt qua tình

trạng kiệt sức; hy vọng rằng tất cả những điều đó chống đỡ được cho anh. Lúc này chúng đã tiêu tan.

Beth giật mạnh đầu, và anh thoát ra khỏi cô một lần nữa. Philip duy trì ánh mắt trên Tristan, dõi theo anh khi anh gia nhập cùng Lacey.

“Gee.” Suzanne nói, nháy mắt với Beth. “Tớ tự hỏi không biết Philip học hỏi về những thiên thần từ đâu?”

“Họ đã giúp cậu trong quá khứ, Ivy,” Beth nói dịu dàng, “Tại sao bây giờ họ không thể giúp cậu bé?”

“Họ đã không giúp đỡ tớ!” Ivy la lên. “Nếu những thiên thần có thật, nếu những thiên thần là người bảo hộ chúng ta, Tristan sẽ còn sống! Nhưng anh ấy đã không còn. Làm sao tớ vẫn có thể tin vào các thiên thần được chứ?” Đôi tay cô xoắn lại thành hai nắm đấm siết chặt. Bão tố dậy sóng trong đôi mắt cô và trở thành một màu xanh mãnh liệt, cháy bùng sự xác tín, xác tín rằng không có vị thiên thần nào hết. Tristan cảm thấy như thể anh đang chết đi một lần nữa. Suzanne nhìn Beth và nhún vai. Philip không nói năng gì. Tristan nhận ra sự quen thuộc trong đôi hàm nghiền chặt của cậu bé.

“Cậu bé là một kẻ ngoan cố nhỏ bé.” Lacey nhận xét.

Tristan gật đầu. Philip vẫn còn tin. Tristan cho phép bản thân hy vọng đôi chút. Rồi Ivy kéo chiếc túi nhựa ra khỏi thùng đựng rác của cô. Cô bắt đầu dọn dẹp chiếc kệ đặt những tượng thiên thần.

“Ivy, đừng mà.”

Nhưng từ ngữ của anh không cản được cô.

Philip kéo mạnh cánh tay cô. “Em có thể giữ họ không?”

Cô lờ cậu bé đi.

“Em có thể giữ họ không, Ivy?”

Tristan nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ bên trong chiếc túi. Đôi tay cô chuyển động một cách kiên quyết, không thương xót, nhưng cô chưa chạm đến Tony hoặc thiên thần nước.

“Làm ơn đi mà, Ivy.”

Cuối cùng, cô ngừng lại. “Được rồi. Em có thể giữ họ,” Cô nói. “Nhưng em phải hứa với chị, Philip, rằng em sẽ không bao giờ nói với chị về các Thiên thần lần nữa.”

Philip nhìn trầm ngâm vào hai thiên thần cuối cùng. “Được. Nhưng điều gì xảy ra nếu...”

“Không.” Cô kiên quyết. “Đó là thỏa thuận.”

Cậu bé cẩn thận lấy Tony và thiên thần nước xuống. “Em hứa.” Trái tim của Tristan chìm xuống. Khi Philip đi khỏi, Ivy nói, “Đã trễ rồi. Những người khác sẽ đến đây bây giờ. Tớ tốt hơn nên thay đồ.”

“Tớ sẽ giúp cậu chọn vài thứ.” Suzanne nói.

“Không. Xuống dưới đi. Tớ sẽ xuống với cậu trong vài phút.”

“Nhưng cậu biết là tớ thích lựa chọn quần áo cho cậu như thế nào mà...”

“Chúng ta đi thôi.” Beth nói, kéo Suzanne về phía cửa. “Cứ lấy tất cả thời gian cậu muốn, Ivy. Nếu bọn con trai đến, chúng tớ sẽ trì hoãn.” Cô kéo cánh cửa đóng lại phía sau Suzanne. Ivy nhìn ngang qua phòng vào tấm hình của Tristan. Cô đứng yên như một bức tượng, nước mắt chảy thành dòng trên đôi gò má cô.

Lacey nói nhỏ. “Tristan, lúc này cậu cần nghỉ ngơi. Không điều gì cậu có thể làm cho đến khi cậu nghỉ ngơi.”

Nhưng anh không thể rời khỏi Ivy. Anh quàng tay quanh cô. Cô trượt xuyên qua anh và tiến đến chiếc bàn, giữ bức hình trong đôi tay. Anh quàng tay quanh cô lần nữa, nhưng cô chỉ khóc mãnh liệt hơn.

Rồi Ella đậu nhẹ nhàng trên mặt bàn. Đôi tay của Lacey đã làm điều đó. Con mèo cọ mình vào đầu của Ivy. “Ôi, Ella. Tao không biết làm thế nào để ngừng nghĩ đến anh ấy.”

“Đừng làm thế.” Tristan nài nỉ.

“Cuối cùng thì cô ấy phải làm như thế thôi.” Lacey cảnh cáo.

“Tao đã mất anh ấy rồi, Ella. Tao biết điều đó. Tristan đã chết. Anh ấy không thể ôm tao lần nữa. Anh ấy không thể nghĩ đến tao nữa. Bây giờ anh ấy không còn muốn tao nữa. Tình yêu đã kết thúc cùng với cái chết.”

“Không đâu.” Tristan nói. “Anh sẽ ôm em lần nữa, anh thề, và em sẽ thấy tình yêu của anh không bao giờ kết thúc.”

“Cậu kiệt sức rồi, Tristan.” Lacey nói với anh.

“Anh sẽ giữ em, anh sẽ yêu em mãi mãi!”

“Nếu bây giờ cậu không nghỉ ngơi,” Lacey nói, “cậu thậm chí còn làm rối ren nhiều hơn. Thật khó để nói về chân lý từ điều phi lý, hoặc để thức tỉnh bản thân ra khỏi bóng tối. Tristan, nghe tôi đi...”

Nhưng trước khi cô kết thúc câu nói, bóng tối đã phủ chụp lấy anh.

CHAPTER 16

“Well” Suzanne nói khi cả nhóm bon họ đi thành một hàng ra khỏi rạp chiếu phim. “Trong vài tuần gần đây, tớ nghĩ chúng ta đã coi nhiều phim ngang ngửa với Siskel và Ebert.”

“Tôi không chắc họ đi xem những thứ đó.” Will nhận xét.

“Đó là phim duy nhất trong chừng mực tớ thích.” Eric nói. “Không thể đợi cho đến khi họ chiếu Bloodbath IV”

Gregory liếc nhìn Ivy. Cô quay đi. Ivy là người đã đề nghị xem phim bất cứ khi nào có người nói cô cần ra ngoài đi chơi, điều thường diễn ra gần đây. Nếu để tùy ý cô, cô sẽ ngồi suốt ba lần chiếu. Đôi khi cô lạc mất bản thân vào câu truyện, nhưng cho dù cô không như thế, đó là cách cô có thể hòa đồng mà không cần nói chuyện. Thật không may, phần dễ dàng nhất của buổi tối lúc này đã kết thúc. Ivy nhăn mặt khi họ ra khỏi không gian mát lạnh, tối tăm của rạp chiếu phim và đi vào trời đêm nóng nực, chiếu sáng bằng đèn neon.

“Pizza nhé?” Gregory hỏi.

“Tớ có thể uống một ly.” Suzanne nói.

“Hay đấy, Gregory sẽ mua, vì cậu ta đã không cho tớ dự trữ trong thùng xe.” Eric bảo cô ấy.

“Gregory sẽ mua Pizza.” Gregory nói.

Càng ngày, Ivy nghĩ, Gregory càng trở nên giống một cố vấn doanh trại, chăm sóc quanh một nhóm người kỳ dị, hành động đầy trách nhiệm. Thật ngạc nhiên là Eric đã đề xuất điều đó – nhưng cô biết Gregory, Will, và Eric vẫn có những cuộc chơi đêm riêng của họ với những cô nàng và những chàng trai hoang dại.

Trong những lần đi chơi nhóm này, Ivy đã chơi một trò chơi với bản thân, thử xem cô có thể đi bao lâu mà không nghĩ đến Tristan, hay ít nhất không nhớ anh nhiều đến thế. Cô phân

tán sự chú ý ra những thứ xung quanh. Cuộc sống vẫn tiếp diễn đối với họ, cho dù nó không dành cho cô. Đêm đó họ đến quán Celentano's, một quán pizza được ưa chuộng. Ghế của họ xiêu vẹo và khăn trải bàn là những tấm giấy vuông có thể lấy đi – sáp màu Crayon và bút chì Provided, người vẽ có thể lấy để vẽ lên khăn trải bàn – nhưng những người chủ, Pat và Dennis, là những người hết sức sành ăn. Beth, người yêu bất kỳ thứ gì có chocolate, mê thích món pizza trắng miệng nổi tiếng của họ.

“Đêm nay sẽ là gì nào?” Gregory trêu cô. “Bánh nướng chocolate hạnh nhân và pho mát chẳng?”

Beth cười, hai dải màu hồng nổi cao trên gò má cô. Phần nào vẻ xinh xắn của Beth là tính cởi mở, Ivy nghĩ, cách cô ấy cười với bạn mà không che dấu. “Tôi đang kiếm vài thứ khác. Thứ gì đó tốt cho sức khỏe. Tôi sẽ chọn nó! Pho mát mềm của Pháp với quả mơ và chocolate bào!”

Gregory cười lớn và đặt nhẹ tay lên vai Beth, Ivy nhớ lại những lần cô bối rối với những bình luận của Gregory và bị thuyết phục rằng anh ta chỉ chế diễu cô và bạn bè cô. Nhưng bây giờ cô nhận thấy anh ta khá dễ dàng để suy đoán. Giống như cha mình, anh ta dễ cáu gắt và cần sự thông cảm. Trong một lúc, cả Beth và Suzanne đều tán thưởng anh ta, Suzanne đang quan sát anh nhúc nhối hơn qua mép quyển thực đơn.

“Tất cả những gì tớ muốn là xúc xích rắc tiêu.” Eric kêu ca, “Chỉ thế thôi.” Hắn đang chạy ngón tay lên xuống và qua lại danh sách các loại bánh pizza, lên xuống và qua lại giống như một con chuột tuyệt vọng không thể tìm ra cách thoát khỏi mê lộ.

Will dường như rút vào trong tâm trí của anh, quyển thực đơn của anh gấp lại và anh bắt đầu vẽ trên tấm giấy trải bàn trước mặt.

“Well, Rembrandt tái sinh,” Pat nói, vượt qua bàn của họ, gật đầu với Will. “Cái này dành cho bữa trưa ba lần trong tuần này.” Bà giải thích với những người khác. “Tôi thích nghĩ đó là nhờ cách nấu nướng của chúng tôi, nhưng tôi biết đó là do vật liệu vẽ miễn phí.” Will trao cho bà một nụ cười, nhưng chỉ bằng ánh mắt, đôi mắt màu nâu sâu thẳm, hơn là với miệng anh. Đôi môi anh chỉ quăn nhẹ lên ở một góc miệng. Anh thật không dễ đoán, Ivy nghĩ.

“O’Leary.” Eric nói khi người chủ quán đã đi qua. “Cậu có khao khát Pat, hoặc gì đó không vậy?”

“Như những người phụ nữ luống tuổi khác,” Gregory trêu chọc. “Một ở UCLA, một đang làm việc ở châu Âu thay vì trường đại học...”

“Anh đang đùa.” Suzanne nói, rõ ràng bị ấn tượng.

Will nhìn lên. “Chúng tôi là bạn bè.” Anh nói, và tiếp tục phác họa. “Và tôi làm việc ở nhà bên cạnh, tại photo lab”

Đó là tin mới đối với Ivy. Không một người bạn nào của Gregory thực sự có một công việc.

“Will đã vẽ bức chân dung đó của Pat,” Gregory kể với các cô gái. Bức chân dung được treo trên tường, một mảnh giấy rẻ tiền được vẽ bằng sáp màu. Nhưng đúng là Pat, với mái tóc suôn, mềm, đôi mắt màu quả phỉ và khuôn miệng rộng – anh đã nắm bắt được vẻ đẹp của bà.

“Anh thật sự giỏi.” Ivy nói.

Ánh mắt Will ngược lên và giữ ánh mắt cô trong một giây, rồi anh tiếp tục vẽ. Dù cố gắng mấy chẳng nữa, cô không biết được là anh đang cố tỏ ra lãnh đạm hay anh chỉ nhút nhát.

“Anh biết không, Will,” Beth nói, “Ivy đang tự hỏi không biết là anh đang cố tỏ ra lãnh đạm hay chỉ là nhút nhát.”

Will chớp mắt.

“Beth!” Ivy nói. “Điều đó đến từ đâu vậy hả?”

“Ồ, cậu không băn khoăn về điều đó sao? Có lẽ đó là Suzanne chẳng? Có lẽ là tớ. Tớ không biết, Ivy, trí óc của tớ là một mớ hỗn độn. Tớ bị chứng đau đầu từ khi rời khỏi nhà cậu. Tớ nghĩ tớ cần caffeine.”

Gregory cười. “Chiếc bánh pizza chocolate đó nên làm nhiệm vụ.”

“Vì tiếng tăm thôi.” Will nói với Beth. “Tôi không thật sự lãnh đạm đâu.”

“Cho tôi chấm xuống dòng nhé.” Gregory nói.

Ivy dựa lưng vào ghế và nhìn đồng hồ đeo tay. Well, đó là tám phút trong toàn bộ những phút cô nghĩ về người khác. Tám phút trong tổng số phút không hình dung những thứ như là Tristan đang ngồi bên cạnh cô. Có tiến triển.

Pat nhận đơn hàng của họ. Rồi bà thọc sâu vào túi và trao vài mẫu vẽ cho Will. “Tôi đang làm điều này trước mặt bạn bè cậu để cậu không thể rút lui, Will. Tôi đã dành dụm những chiếc khăn trải bàn của cậu – Tôi đang lên kế hoạch để bán chúng ngay khi những bức vẽ của cậu được treo trong bảo tàng Metropolitan. Nhưng nếu cậu không tham gia một vài bức vẽ trong festival, tôi sẽ đăng ký những tấm giấy trải bàn.”

“Cám ơn đã cho tôi lựa chọn, Pat.” Anh nói lạnh nhạt.

“Anh có bức nào khác ngoài những bức đó không?” Suzanne hỏi. “Ivy cần một đấy.”

“Cậu cũng đang dành dụm những tấm giấy trải bàn của tớ à?” Ivy hỏi.

“Nhạc của cậu, cô gái à. Stonehill Festival dành cho tất cả các loại hình nghệ thuật. Họ lập nên một khán đài cho những biểu diễn sống. Điều này sẽ tốt cho cậu.”

Ivy cắn phải lưỡi cô. Cô phát mệt với những gì người ta bảo là tốt cho cô. Mỗi lần có ai nói điều đó, tất cả những gì cô có thể nghĩ được là chỉ có Tristan mới tốt cho cô.

Lần này là hai phút, hai phút không nghĩ đến anh.

Pat mang thêm nhiều mẫu vẽ festival theo cùng với pizza của họ. Những người khác hồi tưởng về lễ hội nghệ thuật mùa hè của quá khứ.

“Tôi thích nhìn những vũ công.” Gregory nói.

“Tôi từng là một vũ công trẻ trước đây.” Beth bảo anh ta.

“Cho đến khi một tai nạn không đúng lúc kết thúc sự nghiệp của cô ấy.” Suzanne nhận xét.

“Tôi lên sáu.” Beth nói, “và điều đó thật hết sức kỳ diệu – di chuyển trong trang phục đính những hạt sequin, cả ngàn ngôi sao lấp lánh bên trên tôi. Thật không may, tôi đã nhảy ra khỏi khán đài.”

Will cười vang. Đó là lần đầu tiên Ivy nghe thấy anh cười như thế.

“Cậu có nhớ khi Richmond chơi đàn accordion không?”

“Ngài Richmond, hiệu trưởng trường chúng ta ư?”

Gregory gật đầu. “Nhạc trưởng di chuyển một chiếc ghế ra khỏi đường của ông ấy.”

“Sau đó ngài Richmond ngồi xuống.” Eric nói.

“Ồ, ồ”

Ivy cười với mọi người khác, dù gần như là cô đang diễn kịch. Bất cứ khi nào có điều gì đó làm cô thích thú hay khiến cô cười, giây đầu tiên chúng gây được sự chú ý của cô, giây thứ hai cô nghĩ, mình phải kể với Tristan.

Lần này là bốn phút.

Will đang vẽ một cảnh vui mắt nhỏ trên giấy trái bàn : Beth đang xoay trên đầu ngón chân, chân của ngài Richmond bay lên trời. Anh đặt chúng cùng với nhau giống như tranh truyện khôi hài. Tay anh đưa nhanh, nét vẽ của anh mạnh mẽ và dứt khoát. Trong một lúc, Ivy quan sát anh với sự thích thú. Rồi Suzanne thả ra một tiếng huýt gió. Ivy liếc sang bên cạnh, nhưng gương mặt của Suzanne trở thành một mặt nạ thân thiện. “Một người bạn của anh đến kìa.” Cô ấy nói với Gregory. Mọi người quay nhìn xung quanh. Ivy nuốt xuống khó nhọc. Đó là Twinkie Hammond, cô nàng da ngăm ‘bé nhỏ, rắn chắc’, như Suzanne đã gọi cô ta – cô gái Ivy nói chuyện vào ngày cô nhìn Tristan bơi lần đầu tiên. Và đi cùng cô ta là Gary.

Gary đang nhìn chăm chăm vào Ivy. Rồi anh đánh giá Will, người đang ngồi bên cạnh Ivy, sau đó là Eric và Gregory. Ivy thấy nhói đau. Đâu như thể cô đang hẹn hò; tuy vậy, cô cảm thấy ánh mắt của Gary đang kết tội cô.

“Hi, Ivy.”

“Hi,”

“Đi chơi vui chứ?”

Cô chơi đùa với mảnh chì màu, rồi gật đầu. “Vui.”

“Lâu rồi không gặp em.”

“Em biết,” Cô nói, dù cô có gặp anh – một lần tại khu thương mại, một lần khác trong thị trấn. Cô đã lẩn tránh thật nhanh vào khung cửa gần nhất.

“Lúc này ra ngoài nhiều không?” Anh hỏi.

“Khá nhiều, em đoán vậy.”

Mỗi lần cô thấy anh, cô lại mong gặp Tristan ở gần đâu đó.

Mỗi lần cô phải chịu đựng một lần nữa tất cả nỗi đau đã trải qua.

“Ý định mà em có. Twinkie đã kể với tôi.”

“Cậu có vấn đề với điều đó sao?” Gregory hỏi.

“Tôi đang nói với cô ấy, không phải cậu.” Gary đáp lạnh băng. “Và tôi vừa tự hỏi em định làm thế nào.” Anh chuyển trọng lượng của anh từ chân này sang chân kia. “Hôm trước, cha mẹ của Tristan hỏi về em.”

Ivy cúi thấp đầu.

“Thỉnh thoảng tôi ghé thăm họ.”

“Thật tốt.” Ivy nói, cô đã hứa với bản thân hàng trăm lần là cô sẽ đi thăm họ.

“Họ thật cô đơn.” Gary nói.

“Em cũng nghĩ vậy.” Cô tạo một chữ X’s nhỏ sẫm màu với mảnh màu sáp của cô.

“Họ thích nói chuyện về Tristan.”

Cô gật đầu lặng thinh. Cô sẽ không đến ngôi nhà đó lần nữa, Cô không thể! Cô đặt mẩu sáp xuống.

“Họ vẫn để hình của em trong phòng của cậu ấy.”

Đôi mắt cô ráo hoảnh, nhưng hơi thở của cô rời rạc. Cô cố hít thở đều đặn, để không ai nhận ra.

“Tấm hình của em có một mẫu giấy nhấn tin nhét bên dưới.” Giọng của Gary ngập ngừng với một tiếng cười run rẩy. “Em biết họ là – đã là - loại cha mẹ nào mà. Luôn tôn trọng Tristan và sự riêng tư của cậu ấy. Thậm chí bây giờ họ vẫn không đọc nó, nhưng họ biết đó là chữ viết tay của em và cậu ấy đã lưu giữ nó. Họ đoán đó là một loại tin nhắn yêu thương và nên được giữ lại cùng bức ảnh.”

Cô đã viết gì?

Chẳng có gì đủ đáng giá để lưu giữ. Chỉ là lời nhắn xác nhận thời gian họ sẽ gặp nhau trong bài học bơi kế tiếp. Và anh đã lưu giữ một thứ vớ vẩn như thế.

Ivy tranh đấu giữ lại những giọt nước mắt. Cô không bao giờ nên ra ngoài với những người khác đêm đó. Cô không thể diễn vở kịch của cô đủ lâu như vậy.

“Cậu thật quá đáng!” Đó là giọng của Gregory.

“Không sao đâu mà.” Ivy nói.

“Biến khỏi đây, đồ ngốc, trước khi tôi làm cậu thành như thế!” Gregory ra lệnh.

“Không sao mà!” Cô có ý như thế. Gary không thể kiềm nén được cách anh ấy cảm thấy, nhiều hơn bất kỳ điều gì cô có thể.

“Em đã bảo anh, Gary,” Twinkie nói, “Cô ta không phải kiểu người để tang một năm.” Ghế của Gregory ngã ra sau khi anh ta đứng lên, và anh đá nó đi.

Dennis Celentano tóm cổ anh ngay trước khi anh đến được cạnh bàn bên kia. “Có rắc rối gì ở đây thế, các chàng trai?”

Ivy ngồi yên với đầu cúi thấp. Nếu là trước đây cô sẽ cầu nguyện với các thiên thần của cô cho cô sức mạnh, nhưng cô không còn làm như thế nữa. Cô giữ cho bản thân ngồi yên, quấn đôi tay quanh cô. Cô đóng lại tất cả suy nghĩ, tất cả cảm xúc; cô ngăn chặn tất cả những từ ngữ giận dữ đang khuấy đảo quanh cô. Tê liệt, cô ngồi yên trong nỗi căm lạng; giá như cô có thể căm lạng mãi mãi.

Tại sao cô không chết thay anh? Tại sao điều đó lại xảy ra theo cách như vậy? Tristan có mọi thứ cha mẹ anh muốn. Anh có mọi thứ cô muốn. Không ai có thể thay thế vị trí của anh. Lẽ ra cô nên chết, không phải anh!

Căn phòng đột nhiên yên lặng, một sự yên lặng chết chóc quanh cô. Cô có nói điều đó thành lời không? Lúc này Gary đã đi rồi. Cô không nghe được bất kỳ điều gì ngoài tiếng sột soạt của cây viết chì. Bàn tay Will di chuyển nhanh, với những nét vẽ mạnh mẽ thậm chí còn dứt khoát hơn trước đó.

Ivy quan sát anh với sự mê hoặc câm lặng. Cuối cùng Will kéo tay lên. Cô nhìn chăm chăm vào bức vẽ. Những thiên thần. Những thiên thần. Một thiên thần nhìn giống như Tristan, đôi tay anh ôm quanh cô đầy yêu thương.

Cơn giận ào ạt đổ xuyên qua cô. “Anh dám làm như thế sao.” Cô nói. “Anh dám làm thế sao, Will” Mắt anh gặp mắt cô. Có một vẻ hoang mang và hoảng sợ trong chúng. Nhưng cô không cúi lòng. Cô không cảm thấy gì ngoài cơn giận.

“Ivy, tôi không biết tại sao... Tôi không có ý ... Tôi không bao giờ muốn làm thế, Ivy, tôi thề là tôi không bao giờ...”

Cô xé toạc mảnh giấy trên bàn.

Anh nhìn chăm chăm vào đó trong nỗi bàng hoàng. “Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em” Anh nói thầm lặng. Điều đó quá dễ dàng. Trong một phần nghìn giây, có vẻ thế, Tristan đã trượt vào bên trong Will. Chẳng có sự kháng cự nào trong việc truyền thông điệp : Hình ảnh những thiên thần hình thành nhanh chóng, như thể trí óc họ là một. Anh đã chia sẻ sự sống sót của Will khi nhìn vào hình ảnh mà cây bút chì của cậu ấy vẽ; giá như Will có thể biến điều đó thành sự thật cho họ, việc anh an ủi Ivy, như cậu ấy đã vẽ.

“Tôi phải làm gì bây giờ, Lacey?” Tristan hỏi. “Làm sao tôi có thể giúp Ivy khi mà tất cả những gì tôi có thể làm là liên tục khiến cô ấy tổn thương?”

Nhưng Lacey không ở quanh đấy để cho lời khuyên. Tristan đi lang thang trên những con đường của thị trấn tĩnh lặng sau khi Ivy và bạn bè của cô rời khỏi. Anh cần suy nghĩ. Anh gần

như sợ phải thử một lần nữa. Những pho tượng thiên thần, những hình ảnh thiên thần, chỉ việc đề cập đến những thiên thần thôi đã kích động Ivy không gì khác ngoài trù tổn thương và giận dữ - Nhưng bây giờ, anh là như thế, thiên thần của cô.

Sức mạnh mới của anh là vô dụng, hoàn toàn vô dụng. Và vẫn còn đó câu hỏi về sứ mệnh của anh, thứ anh hoàn toàn không biết. Thật khó để nghĩ về điều đó khi tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là liên lạc với Ivy.

“Tôi biết làm gì bây giờ, Lacey?” Anh hỏi lần nữa.

Anh tự hỏi, không biết liệu Lacey có cường điệu quá mức khi chị nói sứ mệnh của anh có thể là việc cứu người nào đó thoát khỏi tai họa. Nhưng điều gì xảy ra nếu chị nói đúng? Và sẽ ra sao nếu như anh quá đeo đuổi nỗi đau của anh và Ivy đến nỗi anh lơ là một người khác ?

Lacey đã nói, anh phải ở gần người mà anh biết, đó là lý do, ngay khi anh thức tỉnh khỏi bóng đêm, anh đã tìm Gary và đi theo cậu ấy đến quán Celentano đêm đó. Chị ấy cũng nói với anh rằng manh mối về sứ mệnh của anh có thể nằm trong quá khứ. Vài vấn đề anh chứng kiến nhưng đã không nhận ra. Anh cần tìm ra cách du hành ngược thời gian.

Anh hình dung thời gian giống như là một mạng lưới xoáy tròn nắm giữ những suy nghĩ, những cảm giác, và những hành động cùng với nhau; mạng lưới đã chiếm giữ anh khi anh đột ngột lìa đời. Đường như điểm vào dễ dàng nhất chính là điểm thoát của anh. Nó sẽ giúp đi đến chỗ của chính nó chẳng?

Anh nhanh chóng tiến vào con đường tăm tối đầy gió. Lúc này trời đã rất khuya và không có chiếc xe nào trên đường. Một cảm giác kỳ lạ, cảm nhận rằng, vào bất kỳ khoảnh khắc nào, một con nai có thể nhảy ra trước mặt anh, khiến anh chậm lại, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc.

Thật lạ lùng về cách anh dễ dàng tìm ra vị trí, và cách anh chắc chắn đó đúng là vị trí, với mỗi chỗ rẽ và khúc quanh trên đoạn đường nhìn có vẻ tương tự. Ánh trăng, dù tròn đầy, chỉ vừa vặn chiếu xuyên qua đám lá rậm rạp. Không có ánh sáng như bạc rải tung ở đó, chỉ là sự lóe sáng của không khí, một kiểu mù sương xám xịt ma quái. Tuy vậy, anh tìm thấy những đóa hồng.

Không phải là những đóa hồng anh đã tặng cô, nhưng giống như chúng. Chúng nằm bên vệ đường, hoàn toàn héo rũ. Khi anh nhặt chúng lên, những cánh hoa rơi rụng nhưng đốm than tàn; chỉ còn lại giải ru bằng bằng satin màu tím.

Tristan nhìn xuống con đường như thể anh có thể nhìn ngược vào thời gian. Anh cố nhớ lại giây phút cuối cùng còn sống. Ánh sáng. Một ánh sáng và giọng nói khác thường, hoặc là thông điệp – anh không chắc liệu đó có thật sự là một giọng nói và không thể nhớ ra được bất kỳ ngôn từ nào. Nhưng điều đó đến sau sự bùng nổ của ánh sáng. Anh hồi tưởng đến ánh sáng một lần nữa và tập trung tâm trí của anh vào đó.

Một ánh sáng rõ ràng – phải, trước đường hầm, trước khi ánh sáng lóa mắt vào lúc kết thúc, có một ánh sáng rõ ràng, ánh sáng trong đôi mắt của con nai.

Tristan run rẩy. Anh tự trấn tĩnh. Rồi toàn thân anh cảm thấy sự va chạm. Anh cảm thấy như thể anh đang đổ sụp từ bên trong. Anh có cảm giác bị giật lùi. Chiếc xe lao ngược về phía sau, giống như một chuyến xe trò chơi trong công viên bất thành linh bị đảo chiều. Anh bị cuốn vào một cuốn băng chạy ngược, với nhạc nền là sự chuyển động vó vắn và diên rồ. Anh cố ngừng điều đó lại, ước ao rằng chúng ngừng lại, mọi mảnh năng lượng của anh cong xuống trong việc làm ngừng lại cuộc chạy đua nghịch đảo với thời gian.

Rồi anh và Ivy ngồi bên cạnh nhau, hoàn toàn bất động, như thể bị đông cứng trong một khung ảnh. Họ ở trong xe hơi và bây giờ đang tiến về phía trước thật chậm.

“Nhìn dòng sông lần cuối đi.” Anh nói, khi con đường lượn thành một khúc quanh gắt xa khỏi đó. Mặt trời tháng Sáu, đang chìm xuống sau rặng đồi phía Tây của vùng đông quê Connecticut, chiếu sáng trên đỉnh những ngọn cây, trải trên đó những ánh vàng rực rỡ. Con đường đầy gió trượt xuống dưới, đi vào một đường hầm của những cây thích, cây dương, và những cây sồi già. Ivy cảm thấy như thể cô đang lướt đi bên dưới những con sóng cùng Tristan, mặt trời đang lặn chiếu lấp lánh phía trên, cả hai người bọn họ di chuyển cùng nhau xuyên qua một khe hở thăm thẳm của màu xanh lơ, màu tím và màu xanh lục sẫm. Tristan bật đèn xe.

“Anh không thật sự phải vội đâu.” Ivy nói. “Em không còn thấy đói nữa.”

“Anh đã phá hủy sự ngon miệng của em sao?”

Cô lắc đầu. “Em đoán em đã được lấp đầy bằng hạnh phúc,” Cô nói dịu dàng.

Chiếc xe trườn nhanh vào một khúc quanh gấp.

“Em đã nói, chúng ta không vội mà.”

“Thật lạ quá!” Tristan lẩm bẩm. “Anh tự hỏi điều gì...” Anh liếc xuống dưới chân. “Cái này

không có cảm giác...”

“Chậm lại, được không? Có quan trọng gì đâu nếu chúng ta trễ một chút... Ôi!” Cô chỉ thẳng phía trước mặt.

“Tristan!”

Thứ gì đó nhảy qua những bụi rậm và đi vào lòng đường. Anh cũng nhìn thấy nó, một chuyển động du đưa trong bóng tối sâu thẳm. Rồi con nai ngừng lại. Nó quay đầu, đôi mắt của nó bị hút vào ánh đèn đang chiếu sáng của chiếc xe.

“Tristan!”

Họ đang lao thẳng đến đôi mắt sáng ngời đó.

“Tristan, anh không thấy nó sao?”

Vẫn lao tới.

“Ivy, có gì đó...”

“Một con nai!”

Anh đạp thắng liên tục, chiếc pedal nhấn sát sàn xe, nhưng chiếc xe không chậm lại. Đôi mắt của con thú lóe sáng. Rồi ánh đèn đến từ phía sau nó, một sự bùng cháy của đèn trước xe hơi – một chiếc xe đến từ hướng đối diện. Cây cối bao quanh họ. Không có chỗ để lách qua trái hay qua phải, và chiếc pedal thắng nằm phẳng sát sàn xe.

“Ngừng lại!” Cô la to.

“Anh...”

“Ngừng lại đi. Sao anh không ngừng lại?” Cô nài xin. “Tristan, ngừng lại!”

Anh ao ước chiếc xe ngừng lại, anh ao ước bản thân anh được trở về hiện tại, nhưng anh đã mất kiểm soát, không gì có thể cản anh khỏi việc lao nhanh vào lòng phễu của bóng tối. Chúng nuốt chửng anh.

Khi anh mở mắt, Lacey đang nhìn sẫm soi xuống anh.

“Chuyến xe kinh hoàng à?”

Tristan nhìn quanh, anh vẫn ở trên con đường rợp bóng cây, nhưng bây giờ đã là sớm mai, ánh nắng vàng le lói như những sợi tơ nhện trên những nhánh cây. Anh cố nhớ điều gì đã xảy ra.

“Cậu đã gọi tôi, cách đây nhiều giờ rồi, hỏi tôi nên làm gì kế tiếp.” Cô nhắc anh. “Rõ ràng là cậu đã không thể đợi để tìm hiểu.”

“Tôi đã trở về quá khứ.” Anh nói, và rồi trong sự vội vàng anh nhớ lại. “Lacey, đó không chỉ là con nai đầu. Nếu không phải là con nai, nó sẽ là một bức tường, hoặc cây cối, hoặc dòng sông hay chiếc cầu. Nó cũng có thể là một chiếc xe khác.”

“Chậm lại nào, Tristan! Cậu đang nói gì vậy?”

“Không có áp lực nào hết, không có chút dầu thắng nào. Nó đi thẳng xuống sàn xe.”

“Cái gì đi thẳng xuống sàn xe?” Lacey hỏi.

“Chiếc pedal. Thắng xe. Nó sẽ không bị hỏng hóc giống như thế.” Anh túm chặt lấy Lacey. “Điều gì xảy ra nếu... Sẽ ra sao nếu đó không phải là một tai nạn? Sẽ ra sao nếu đó chỉ có vẻ giống như một tai nạn?”

“Và cậu chỉ trông như có vẻ chết thôi.” Cô đáp. “Đang bốn cột tôi đấy à.”

“Nghe tôi này, Lacey. Chiếc thắng đó ở trong tình trạng hoàn hảo. Ai đó hẳn đã làm hỏng nó. Ai đó đã cắt dây thắng! Chị phải giúp tôi!”

“Nhưng tôi thậm chí còn chẳng biết bơm xăng.” Cô nói.

“Chị phải giúp tôi liên lạc với Ivy!” Tristan bắt đầu đi xuống con đường.

“Tôi thà làm việc với những cái thắng xe còn tốt hơn.” Lacey gọi theo anh. “Chậm lại nào, Tristan, trước khi cậu đánh văng một con nai khác.”

Nhưng không gì có thể cản được anh. “Ivy phải tin lần nữa,” Tristan nói. “Chúng ta phải liên lạc được với cô ấy. Cô ấy phải biết rằng đó không phải là một tai nạn. Có ai đó muốn tôi – hoặc Ivy – phải chết!”

DONE BOOK 1

Đón đọc quyển 2 “ THE POWER OF LOVE ” .

Thanks and See you soon!

Sẻ

11/2011

[1] **Burger King** : Hệ thống nhà hàng thức ăn nhanh chuyên về hamburger của Mỹ kinh doanh theo kiểu nhượng quyền thương mại. Hiện có trên 12.200 cửa hàng trên 73 quốc gia.

[2] **Chlorine** : Thuốc sát trùng thường được pha trong nước của hồ bơi.

[3] **Harlequin**: Một nhà xuất bản chuyên về các tiểu thuyết điểm tình kết thúc có hậu

[4] **Norwalk** : là một thành phố tại [quận Fairfield](#), [tiểu bang Connecticut](#), [Hoa Kỳ](#). Thành phố nằm trong [Vùng đô thị New York](#). Dân số theo điều tra năm 2005 của [Cục điều tra dân số Hoa Kỳ](#) là 84.437 người, dân số theo [điều tra năm 2010](#) là 85.603 người, là lần phố lớn thứ 6 bang Connecticut và lớn thứ 3 quận Fairfield. Tên "Norwalk" đến từ từ Algonquian "noyank" có nghĩa là "điểm đất", hoặc tên Mỹ bản địa, "Naramauke" (cũng đánh vần "Norwauke", "Norowake", hoặc "Norwaake"), một người Mỹ bản địa trưởng. Nghề nuôi sò từ lâu đã quan trọng Norwalk, đã từng có biệt danh là "Thị xã sò." Mỗi tháng chín, Norwalk tổ chức Liên hoan sò. (Nguồn Wikipedia.)

[5] **Scarlet O'Hara** : Nhân vật nữ chính trong tác phẩm bất hủ Cuốn Theo Chiều Gió của tác giả Margaret Mitchell và bộ phim điện ảnh lẫy lừng cùng tên.

[6]] Dippity Doo : Một thương hiệu gel bôi tóc

[7]] Doo-be-doo : Chàng hậu đậu.

[8]] Tres : rất – tiếng Pháp

[9]] Don Mattingly : Hay Donald Athur Mattingly, Đội trưởng đội bóng chày New York Yankees, với biệt danh ‘Hitman’ và ‘Baseball Donnie’, được ghi danh trên American League All-Star 6 lần, chín giải găng tay vàng, ba giải Slugger bạc, năm 1985 ông được vinh danh với giải American League Most Valuable Player. Sau sự nghiệp cầu thủ 14 năm, ông trở thành huấn luyện viên của đội NY Yankees và LA Dodgers.

[10]] Nintendo : nhân vật trong videogame cùng tên.

[11]] Power Ranger : những nhân vật siêu nhân trong loạt phim năm siêu nhân Mighty Morphin Power Rangers với năm màu : Đỏ (Kiếm) – Đen (Rìu) – Xanh (Giáo) – Vàng (Dao) – Hồng (Cung)

[12]] Ella Jane Fitzgerald (1917-1996) : nữ ca sĩ nhạc Jazz người Mỹ, từng được 13 giải Grammy, và từng được tổng thống Robert Reagan tặng Huân chương nghệ thuật quốc gia và George H.W. Bush tặng huân chương Tự Do.

[13]] Stop side : Cái vụ stop side này ở VN không có. Sẻ giải thích một chút nhé : Ở Mỹ, những giao lộ nhỏ, ít xe qua lại, 4 góc đường có gắn bảng này và không có gắn đèn giao thông. Các xe đến đây đều phải dừng hẳn lại, rồi xe nào dừng trước được đi trước, tự nhường nhau theo luật, vi phạm sẽ bị phạt và dễ gây tai nạn. Cái này cũng có trong bài thi lái xe.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>